XXVII. évfolyam. 32. szám Ára: 1,80 Ft 1971. augusztus 12.

Ludas Matyi

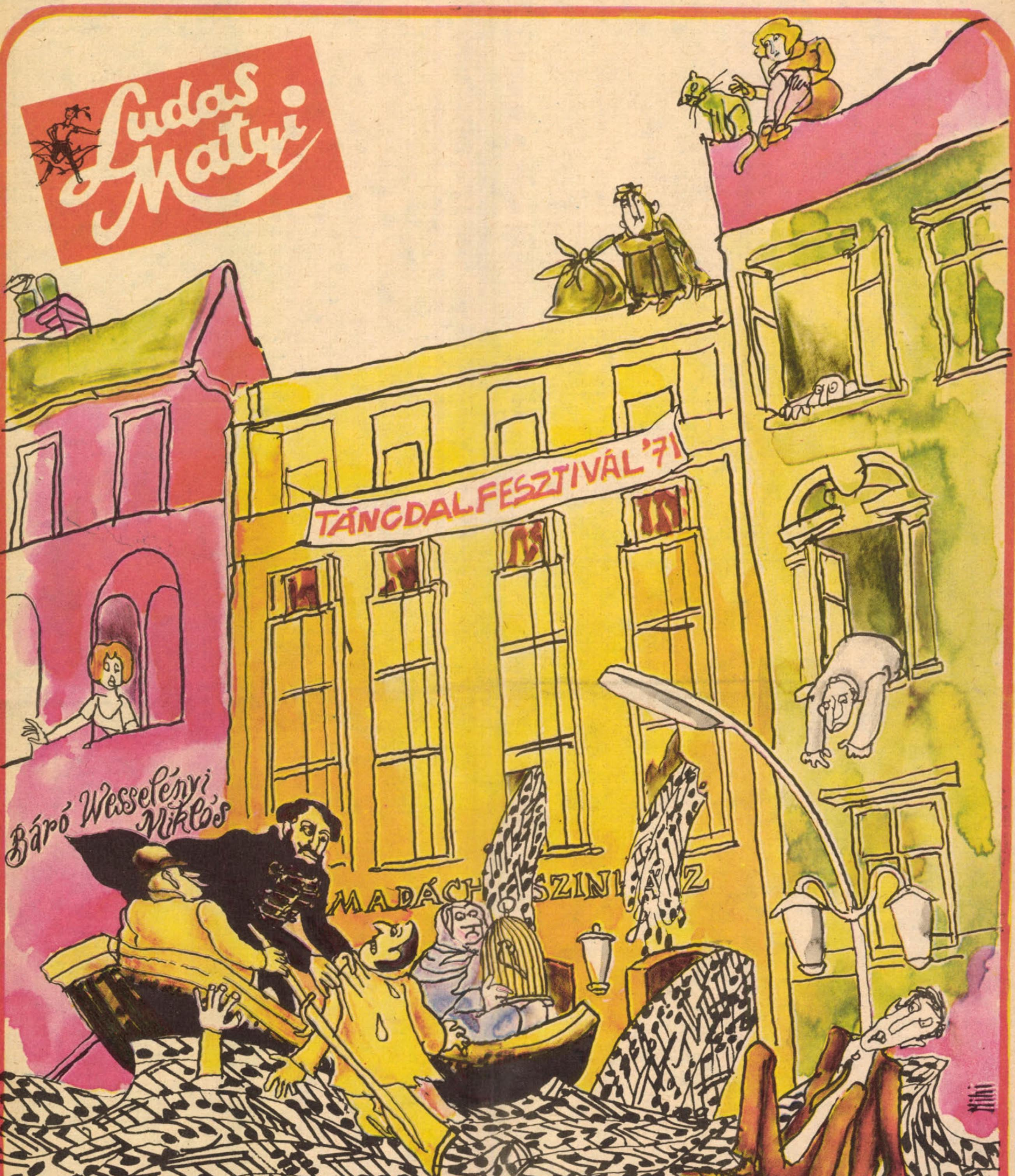
TÁNCDAL FESZTIVÁL '71
Báró Wesselényi Miklós
MADÁCH SZINHÁZ

AZ ÁRVÍZI HAJÓS

Hegedűs István rajza

KEDVES LUDAS!

OLAJ A TŰZRE

Szerkesztőségünkbe mostanság nagyon sok levél érkezik, amelyben a bécsi vagy a regensburgi kincses kalendárium időjárási távprognózisát kérik tőlünk. A szerényebbek beérnék a százesztendős jövendőmondó jóslataival is, de feltétlenül szeretnék megtudni, kemény lesz-e az idei tél vagy gyenge, s melyik hónapban lesz az évszakhoz mérten szokatlanul enyhe vagy szokatlanul hideg az idő?

Ez nem egy újfajta hobby, ezt a szenvedélyes „jövőkutatást” egy nagyon prózai ok váltotta ki. A Volán 1. sz. Vállalat 4. sz. üzemegysége körlevélben fordult az olajkályha-tulajdonosokhoz és közölte, hogy *a fűtési szezonban csak annak tud olajat biztosítani, házhoz szállítva, aki már most bejelenti igényét. Méghozzá pontos havi bontásban, a nap megjelölésével.*

Ehhez tehát már most kellene tudni, hogy melyik őszi-téli hónapban milyen lesz a hőmérséklet. És persze azt is, mikor lesz a családban valaki beteg, mert olyankor természetesen jobban kell fűteni. Nem is beszélve számtalan más, hasonló, előre kifürkészhetetlen tényezőről, ami szintén befolyásolja, hogy erősebben vagy gyengébben kell-e fűteni a lakást.

Ha valaki túlságosan szűkösen rendel, megeshet, hogy napokon át fázni fog, aki pedig nem akarja ilyen meglepetésnek kitenni magát, kénytelen lesz csinos kis olajoshordókat beállítani az előszobába.

A fűtőolaj ellátással a múlt szezonban is sok probléma volt, emiatt eléggé elmérgesedett a viszony az olajkályha-tulajdonosok és az olajat forgalmazó vállalatok között. Ez a körlevél nemhogy javítana ezen a viszonyon, hanem még inkább olajat önt a tűzre.

Reméljük, a Volán példáját nem követik majd mások is. Bízom benne, hogy az Autótaxi nem fogja megkívánni: már most közöljem, a téli hónapokban mikor és hová kívánok taxin menni. S a Posta se fogja kérni, hogy az interurbán-szükségletünket fél évre előre jelentsük be, havi bontásban, a nap megjelölésével.

Vagy ki tudja?!

(r.)

MÁSFÉL ÉVE MÁR...

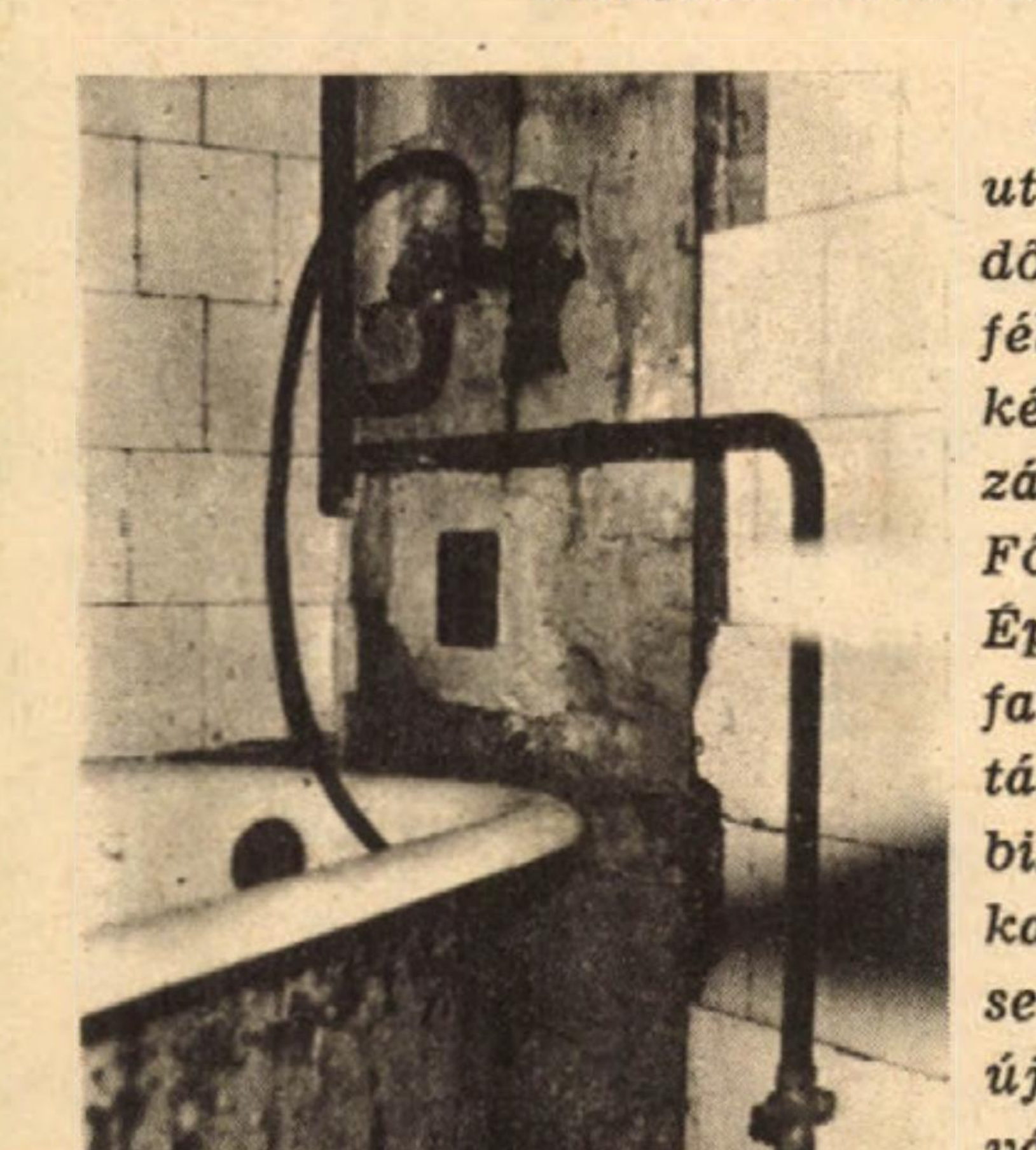

Ez nem „tájkép csata után”, hanem az én fürdőszobám állapota, másfél éve immár. Azóta kérem a házban tatarozási munkákat végző Fővárosi 4-es számú Építőipari Vállalattól a fal és a csempe kijavítását, de mindig csak biztatást vagy ígéretet kapok. Néha még azt sem. Lehet, hogy még újabb másfél évet kell várnom? Igazán nagyon kínos lenne!

Rusznák Mária
Bp. IX., Szamuely u. 46.

CSAK A SZÉPRE EMLÉKEZNÉNK...

Az Eötvös Loránd gépipari technikum IV/A osztálya nevében kérjük a Ludas segítségét.

Már régen túl vagyunk az érettségi izgalmain, el is felejtettük, ami rossz volt, és csak a szépre emlékezünk, azazhogy emlékeznénk, ha megkapnánk a március elején megrendelt fényképeket. Márciusban nyolchetes határidőre vállalták a tablók és a képek elkészítését a pesterzsébeti Kossuth Lajos tér 11. sz. alatti műteremben.

Osztálybizalmi lévén, én jártam a képek után, és már össze se tudom számolni, hogy hányszor voltam a műteremben a tablókért. Mindig azt a választ kaptam, hogy sajnos még nincsenek készen, nézzek be talán a jövő héten.

Nem kis összegről és nem kevés képről van szó. És ha már a pénzünket elfogadták, azért szeretnénk kapni is valamit. Vagy ez talán túl merész kérés?!

Szűcs Tibor, a IV/A osztály bizalmija

TAXI, ESŐBEN

Július 17-én, szombaton este érkeztünk meg a Tátrából Budapestre. A határállomáson, Hidasnémetiben, a jegyvizsgáló előzékenyen megkérdezte: nem rendelünk-e taxit a Keleti pályaudvarra? Rendeltünk. A jegyvizsgáló felvett tíz forintot és adott egy nyugtát, mondván, hogy most már nyugodtak lehetünk: a pályaudvaron taxi vár minket. Örültünk ennek a megoldásnak, mert nagyon sok csomagunk volt.

Zuhogott az eső, amikor vonatunk befutott a Keletibe. A „Taxi reservation”-nal megjelölt helyen taxi nem volt, csak pocsolya, és néhány — hozzánk hasonlóan — felültetett ember. Méltatlankodásomra egy ott álldogáló, a gomblyukában hivatalos jelvényt viselő közeg fontoskodva kioktatott; ekkora záporban igazán nem várhatom el a taxivállalattól kívánságom teljesítését. Szerintem ennek a fordítottja igaz: éppen esős időben kellene fokozott mértékben gondoskodni arról, hogy taxin mehessenek haza a fáradt utasok. Főleg, ha előre megrendelték! Pénzért!

Sziklay László
Budapest

AZ UTCA DÍSZE

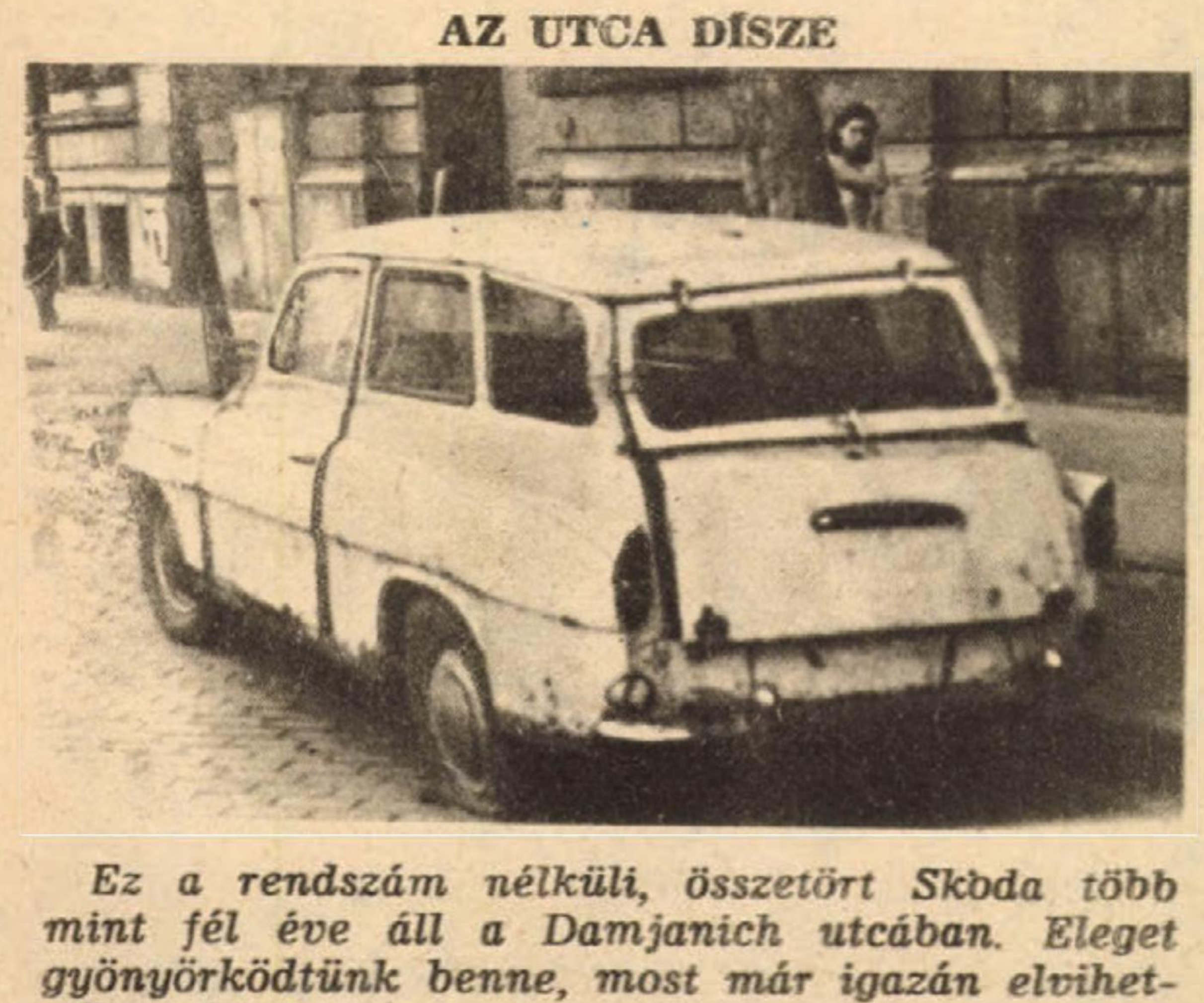

Ez a rendszám nélküli, összetört Skoda több mint fél éve áll a Damjanich utcában. Eleget gyönyörködtünk benne, most már igazán elvihetnék onnan!

B. Z.
Budapest

LABDA – FÁJDALOMDÍJKÉNT

Kislányom szandálja néhány nap alatt tönkrement. Mérges hangú levelet írtam emiatt a Ludasnak. Levelemet továbbították a gyártó céghez: a Dunaújvárosi Vegyesipari Vállalathoz. Néhány napja nagyon kedves csomagot kaptam a vállalattól: egy vadonatúj szandál volt benne, plusz fájdalomdíjként egy nagy labda, egy kisvödör egy homokozókészlet a kislányomnak. Köszönet a dunaújvárosiaknak.

Körmendy Józsefné, Szőny

SZÍNES SZEMÜVEG

Június közepe táján vásároltam egy napszemüveget. Szép ezüstösen csillogó keret, modern kivitel jellemezte e „remekművet”. Az első meglepetés akkor ért, amikor a barátaim felhívták a figyelmemet arra, hogy nagyon érdekes, feltehetőleg népi eredetű, zöld alapszínű rajzolatok jelentek meg orrnyergemen, valamint a szemem alatt. Nyomban megvizsgáltam a szemüveget, és kiderült, hogy a gusztusos „fémkeret” nem más, mint műanyag, fémmel befuttatva. A fém az rövid idő alatt lekopott, a műanyag pedig zöld színűre mázolt. Második meglepetésem az volt, mikor a keret nemes egyszerűséggel, kertelés nélkül megvált a szártól. A kettőt összetartó csavar angolosan távozott. Rezignáltan vettem tudomásul azt is, hogy maga az „üveg” is műanyagból van, pedig 130 forintot fizettem érte egy OFOTÉRT-boltban, a Népköztársaság útján.

Kuhn Richárd
Budapest

CSAK RÖVIDEN!

Újságban hirdette a győri Új Élet Mtsz gépműhelye, hogy csónakmotorok javítását vállalják. Több mint egy fél éve, hogy ez ügyben már két levelet is küldtem a címükre, s még csak nem is válaszoltak. Akkor vajon miért hirdetnek?

Papp László
Bp. IX., Börzsöny u. 7.

Szövetkezetünk egyik nagy építkezésén szükségünk volna 250 pár szovjet kúppalára, de sehol sem sikerül beszereznünk. Vajon az ország valamelyik szögletében nincs-e néhány fölösleges kúppala?

Újkígyósi AFESZ

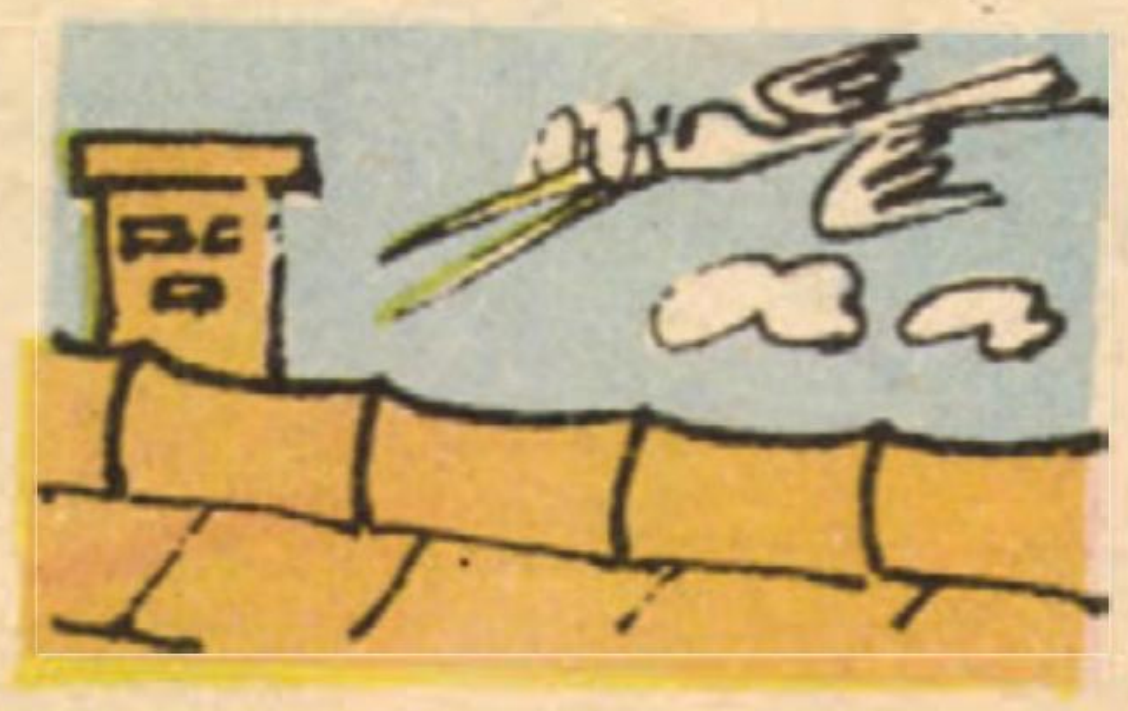

A kézi hajtású kukoricamorzsoló árát évekkel ezelőtt leszállították, 106 forintról 56 forintra. Azóta viszont nem lehet kapni. Ennyiért talán nem érdemes gyártani?

Iván Józsefné
Kéthely, Somogy m.

Amióta a 4-es és a 4/a villamosok a Császárfürdőig járnak, szinte egyszer sem fordult elő, hogy a végállomásáról kiinduló villamos bevárta volna a HÉV utasait. Mindennapos jelenség, hogy a HÉV-ről leszálló utasok orra előtt indulnak ki a villamosok, teljesen üresen. Nem lehetne a villamosok indítási idejét egy kicsit szinkronba hozni a HÉV menetrendjével? Hiszen egy céghez tartozik mindkettő!

M. T.
Budapest

EGY KULONOS POSTÁS

Angliában a northfieldi postahivatalban az egyik postás fiókjában nem kevesebb, mint 300 kikézbesitetlen levelet találtak. A legrégibb 1969-ből való. A postást felfüggesztették állásából, s kereshet magának újat. Amikor az illetőt megkérdezték birminghami lakásán, vállát vonogatva mondta:

– Ki tudja, hány emberrel tettem jót azzal, hogy nem kézbesítettem ki a neki szóló levelet!

A postás tehát jót akart. De hát ki méltányolja az ilyesmit manapság?

ZSÁKBAMACSKA

Dallos Jenő rajza

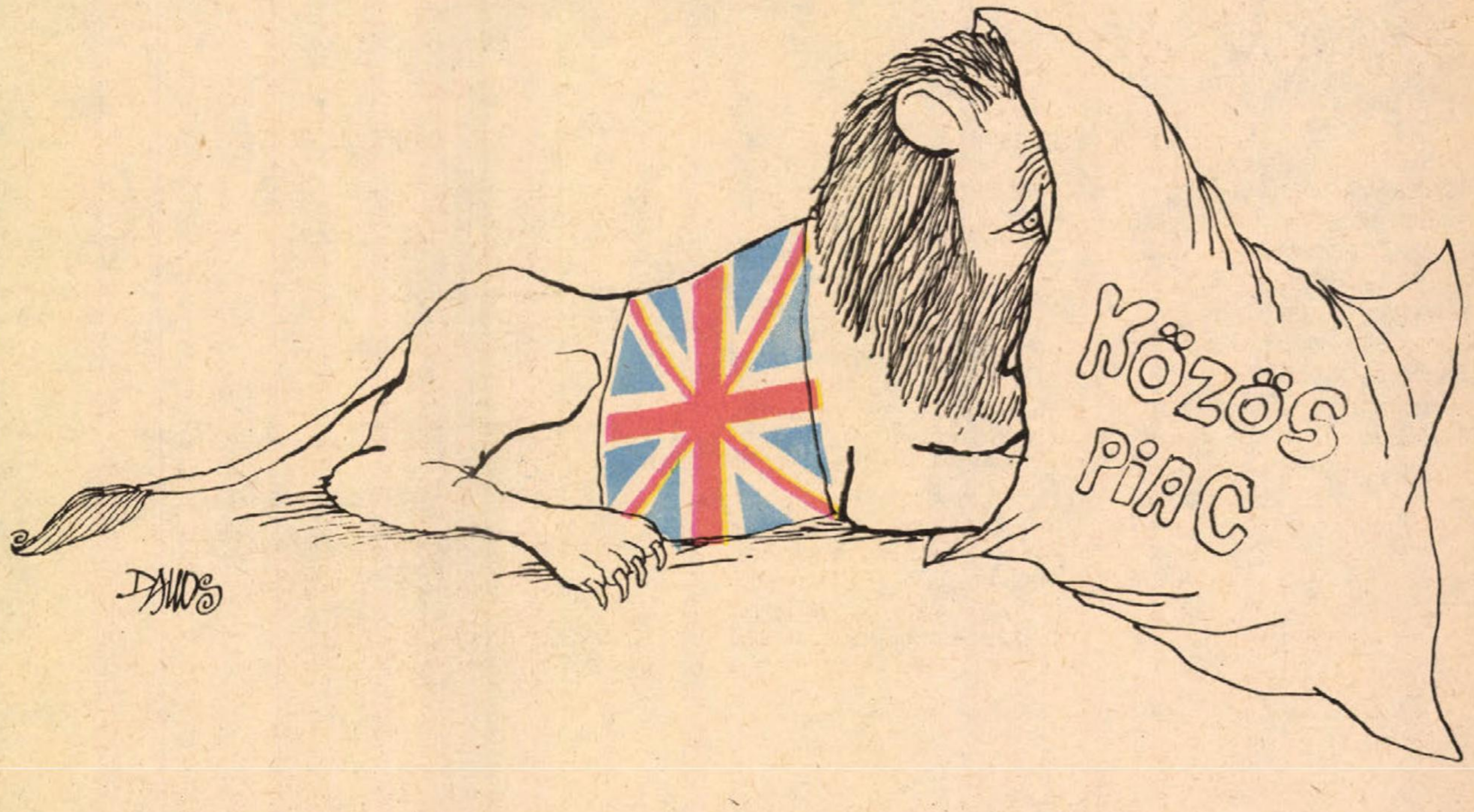

Fikció

Ha rajtam állna, egy nyelvészt helyeznék a magyar labdarúgás élére. Meggyőződésem, hogy a sport valamennyi nyavalyája nyelvi eredetű, és elsősorban a „fiktív” (elképzelt, feltételezett, csak-a-mesében-létező) kifejezés egyoldalú értelmezéséből fakad. Állításomat, természetesen, bizonyítani is tudom. A negatív eljáráshoz folyamodom és elmesélek egy esetet, ahol a szóban forgó kifejezés helyes alkalmazása szép és követésre méltó eredménnyel járt. Hangsúlyozom, hogy a történetnek semmi köze a valósághoz, az egész csupán az alkotó fantázia szüleménye. Azt hiszem, ez elfogadható, végül is miért éppen egy történet ne legyen fiktív?

Tehát az elnök kulturáltan mosolygott az új fiúra.

— Gondolom, meg is egyeztünk — mondta. — Ön majd a Behemót Művek hatalmas és modern forrógörhengerdéjében dolgozik, mint huboló. Jegyezze fel, kérem: Pestszentervin, Gizgaz köz 6.

— Buuu — mondta a csatár. — Erről nem volt szó.

— Nyugodjék meg, kérem — intett az elnök. — A munkahely természetesen fiktív.

— Még csak az hiányzik — fortyant fel a csatár. — Én meg egész nap szagolgassam, mi?!

— Attól tartok, nem értett meg pontosan — mondta az elnök. — A munkahely fiktív, vagyis elképzelt, feltételezett, csak-a-mesében-létező.

— Mindjárt más — éledezett a játékos. — Na és a dohány?

— Hát, istenkém — tűnődött az elnök. — Tízezer? Tizenöt? Tudja, mit, legyen húsz.

— Gilt — mondta a csatár. — Jobb szerettem volna huszonötöt, de üsse kő, felcsapok. Tegye rá, aranyapám.

A játékos elsején saját lábán autózott ki Pestszentervinre. Úgy gondolta, illendőbb, ha első alkalommal még nem a nénikéjét küldi, mert tudta, mi a modor.

A Gizgaz köz 6. szám alatt rokkant kis viskó guggolt. Nádcsákóját fickósan a szemére vágta, egyébként teljesen pucér volt. Vaksin hunyorgó ablaka, szélütött homlokzata, valamint a réseken áradó savanykás ájer arra vallott, hogy ez a kunyhó bakfiskorában sem számíthatott szexbombának a házak között.

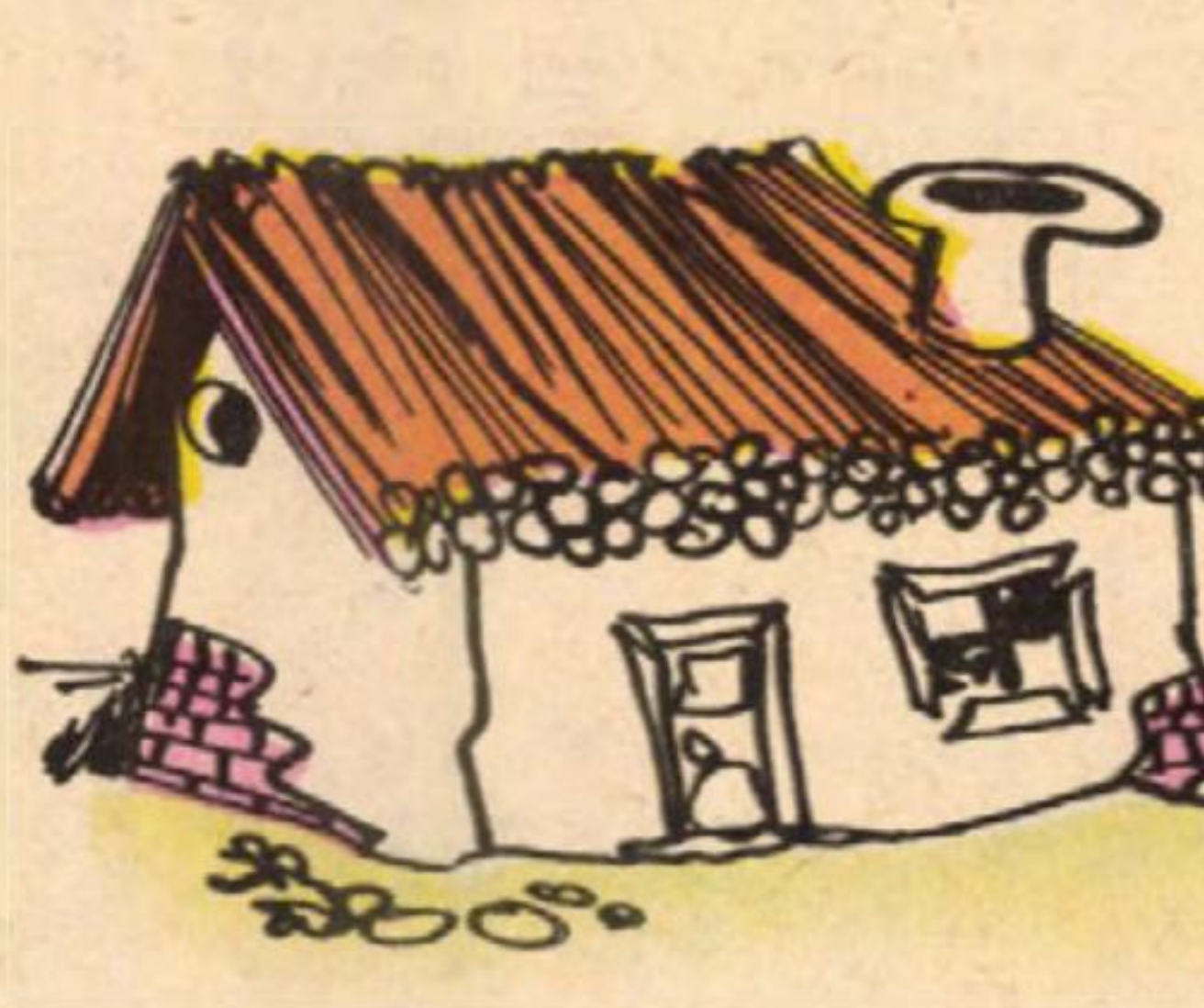

Nagy, fekete kendő masírozott elő a sufniból, s a közepén egy teljesen fügeszerű anyóka.

— Tudom, mi járatban! — sipákolt a csatár felé. — A hízót gyütt miskárolni. Sebestyén ... Sebestyén!!!

Időbe telt, amíg a csatár kicsomózta a nyelvét.

— Nyanya — mondta végül. — Maga csak szórakozik velem ...

A nénike szája széles és fogatlan mosolyra derült.

— Én-e? Hihihi. Az volna magának valami, he?

— Nekem azt mondták, hogy itt egy óriási gépgyárat találok.

— Itt? Hihihi ...

A játékos tajtékozva rontott be az elnök filodendronos irodájába.

— Disznóság! — ordította. — Át vagyok ejtve. A Gizgaz közben nincs is gépgyár.

— Hogy is lenne? — csodálkozott az elnök. — Hiszen előrebocsátottam, hogy fiktív munkahely. Vagyis elképzelt, feltételezett, csak-a-mesében-létező.

A csatár egy VII. Gergely korabeli bőrdíványra roskadt.

— De hát akkor itt szörnyű igazságtalanság történt. Akkor én most honnét kapom a dohányt? A havi húsz mázsát?

— Fiktív mázsa volt — mondta az elnök. — Én végignéztem az ön edzéseit és mérkőzéseit. Kérem, biztosíthatom, hogy nem történt igazságtalanság. Fiktív fociért fiktív dohány jár és passz.

Még egyszer hangsúlyozom: ennek a történetnek semmi köze a valósághoz, az egész csupán az alkotó fantázia szüleménye. Ilyen elnök sosem létezett. Fiktív elnök volt.

Vagyis elképzelt, feltételezett, csak-a-mesében-létező.

Peterdi Pál

IRÁNY-ÁR

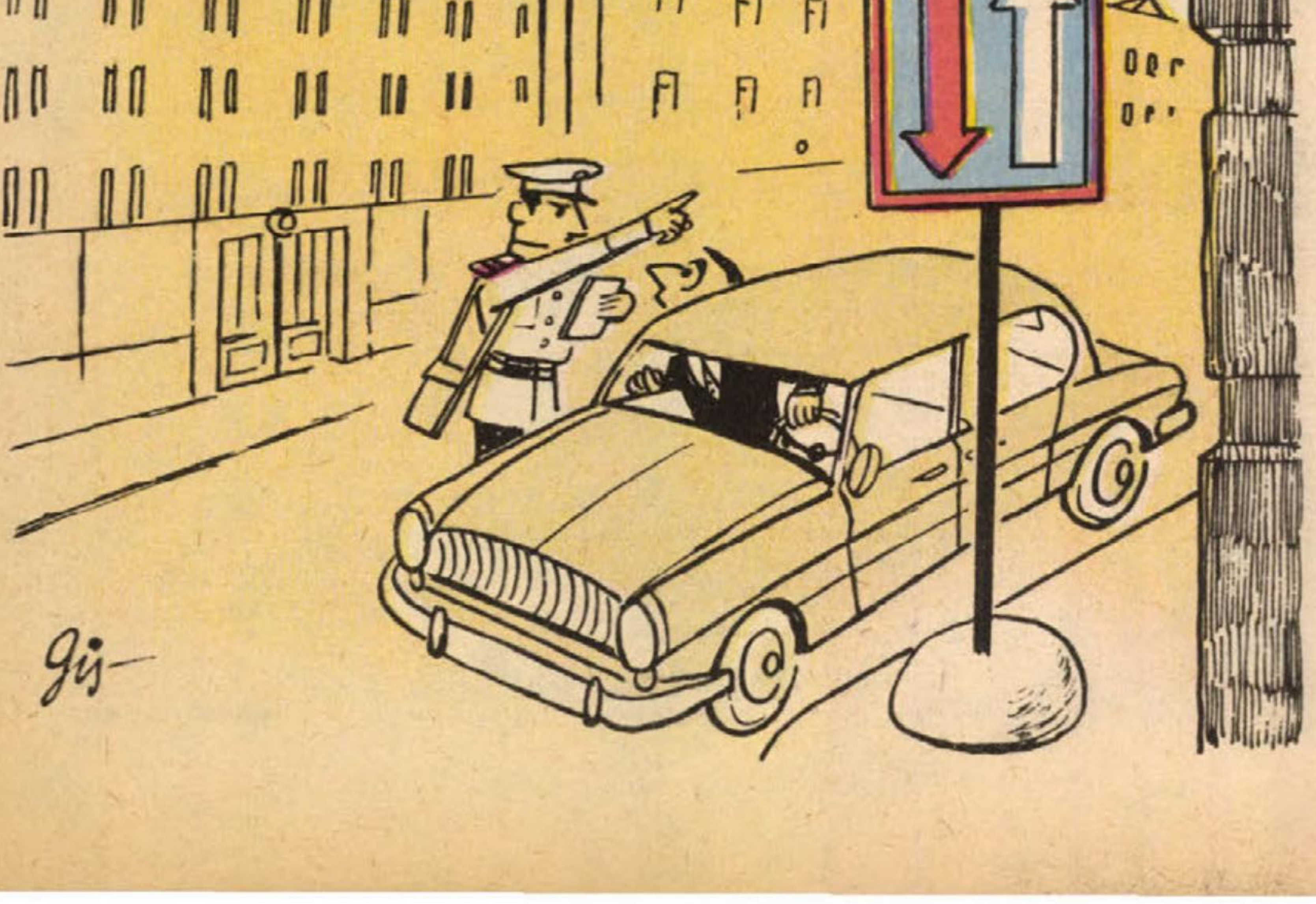

SÉTAHAJÓ

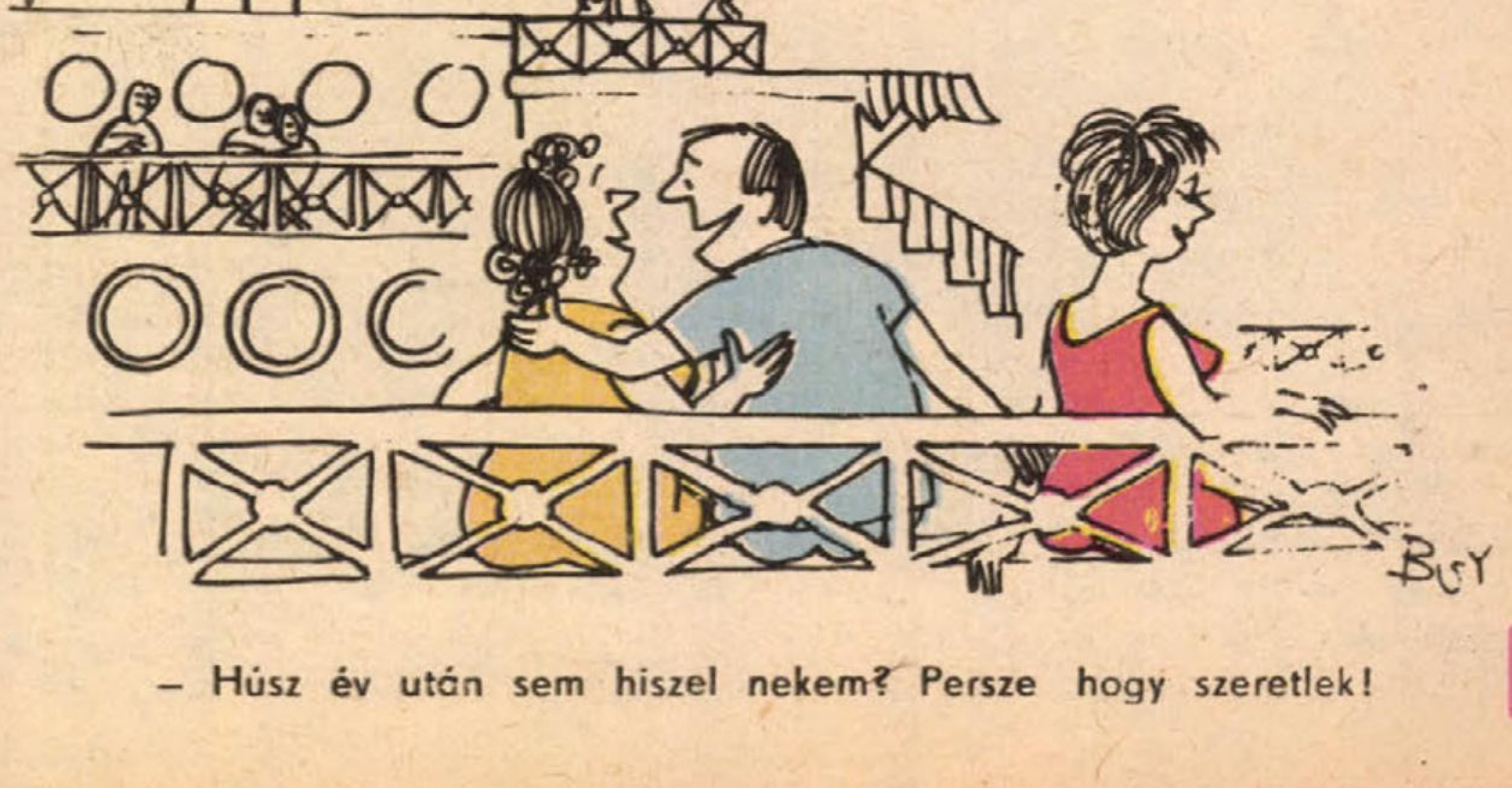

– Húsz év után sem hiszel nekem? Persze hogy szeretlek!

TÚLTERHELT FELESÉG

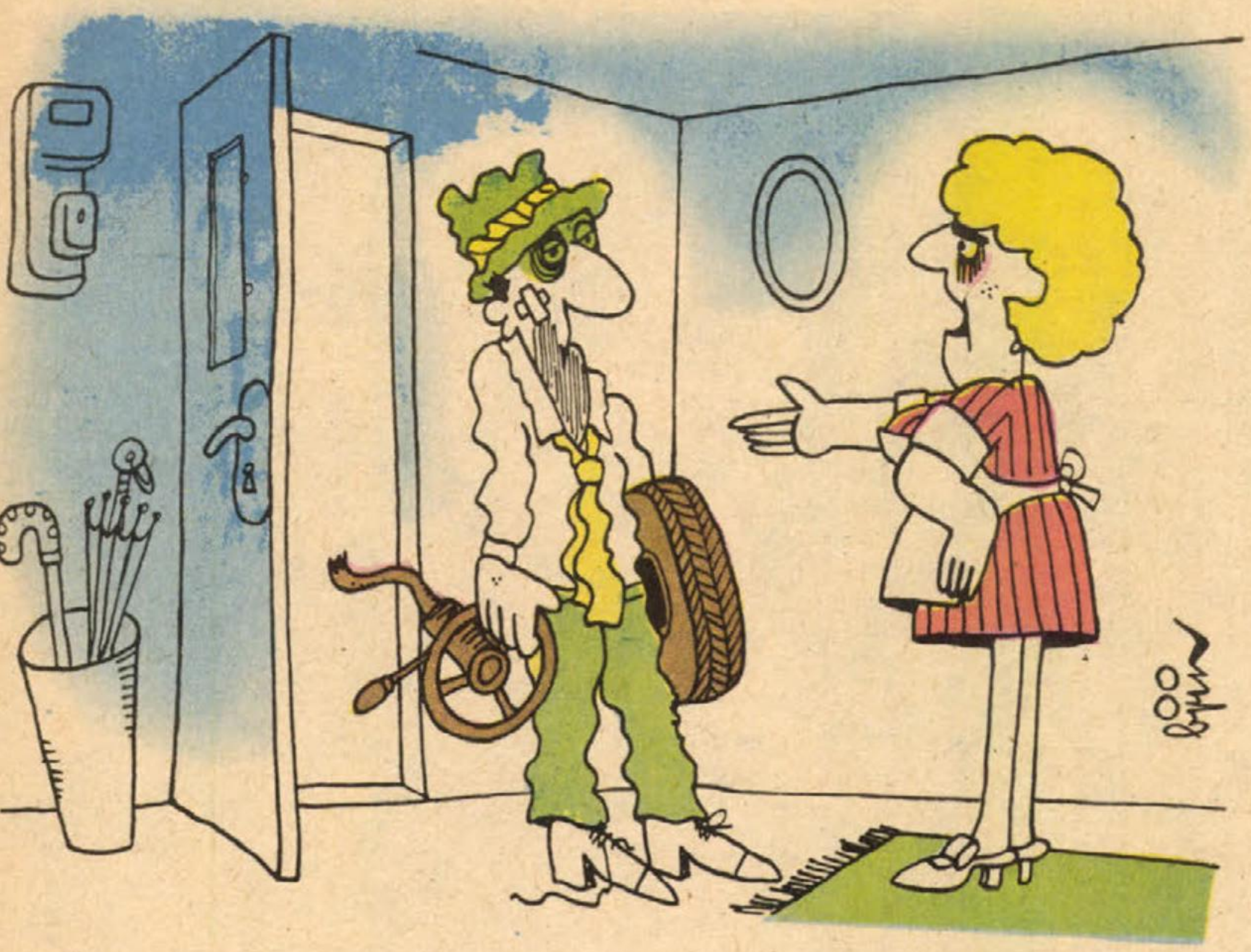

– Már megint hogy nézel ki, fiam! Az ember nem győz rád vasalni!

HÁZAVATÁS

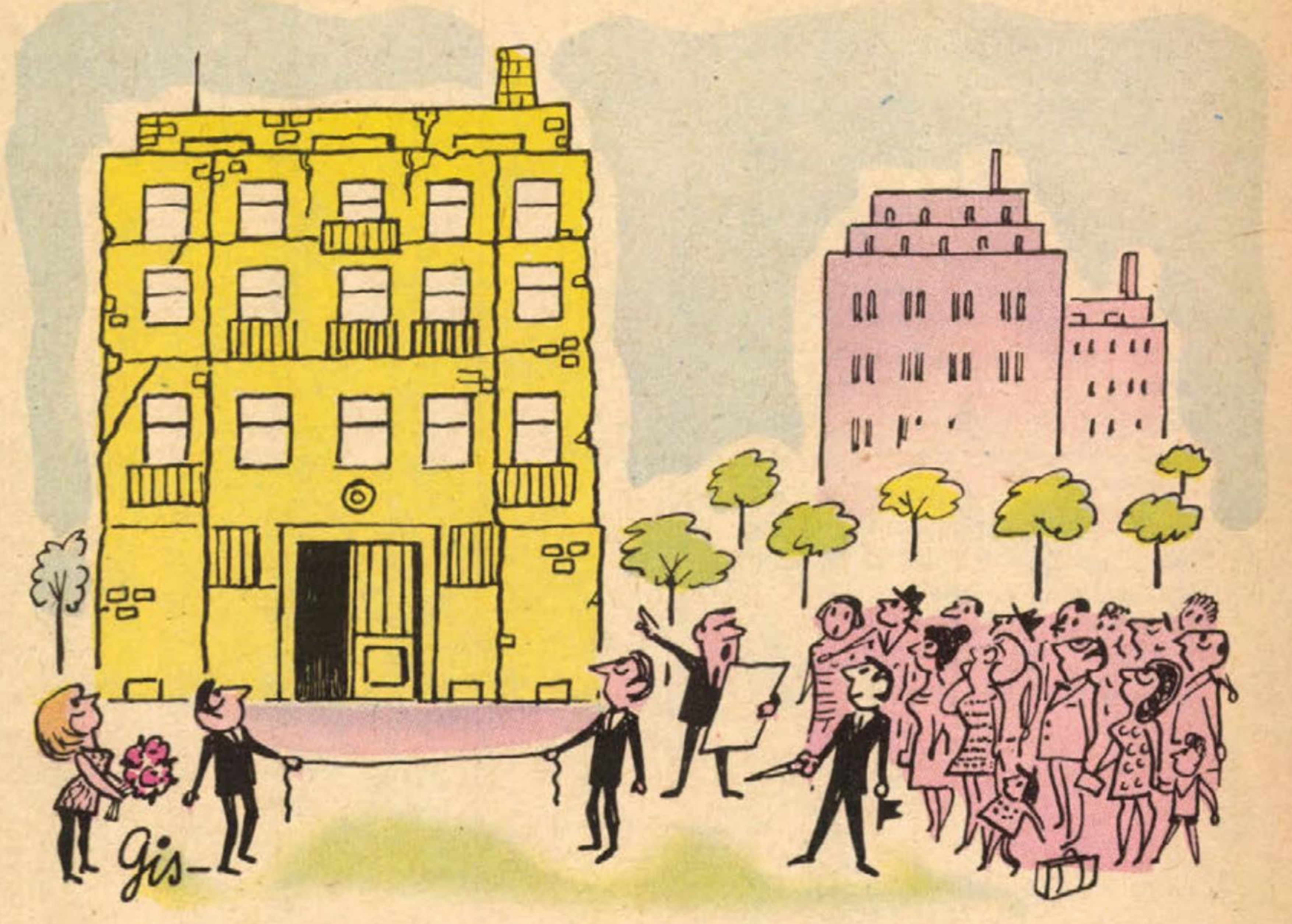

– Legyenek nyugodtak, ez ötven év múlva is olyan lesz, mint most új korában...

KETTŐS NEVELÉS

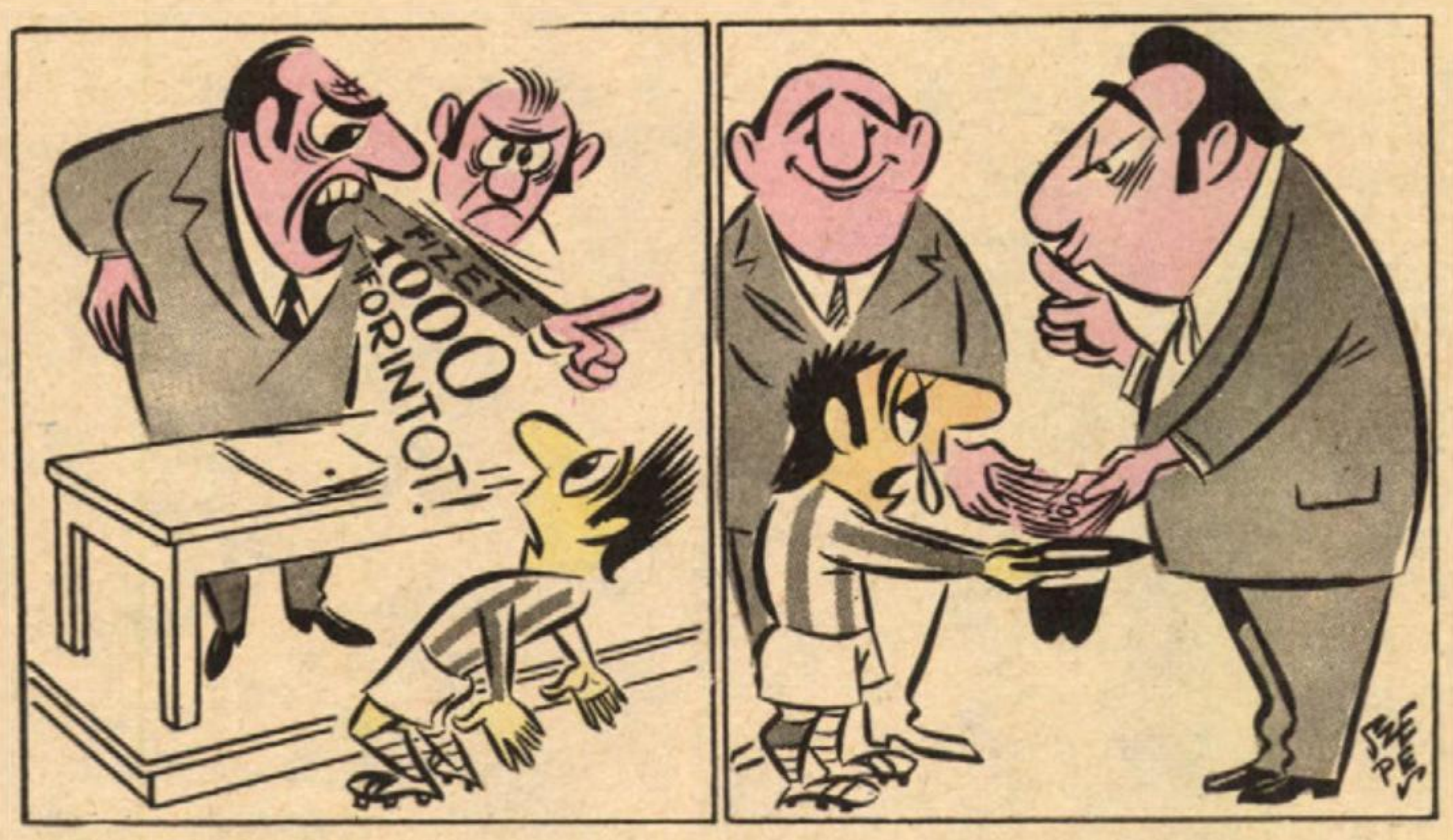
FIZET 1000 FORINTOT!

MINŐSÍTÉS

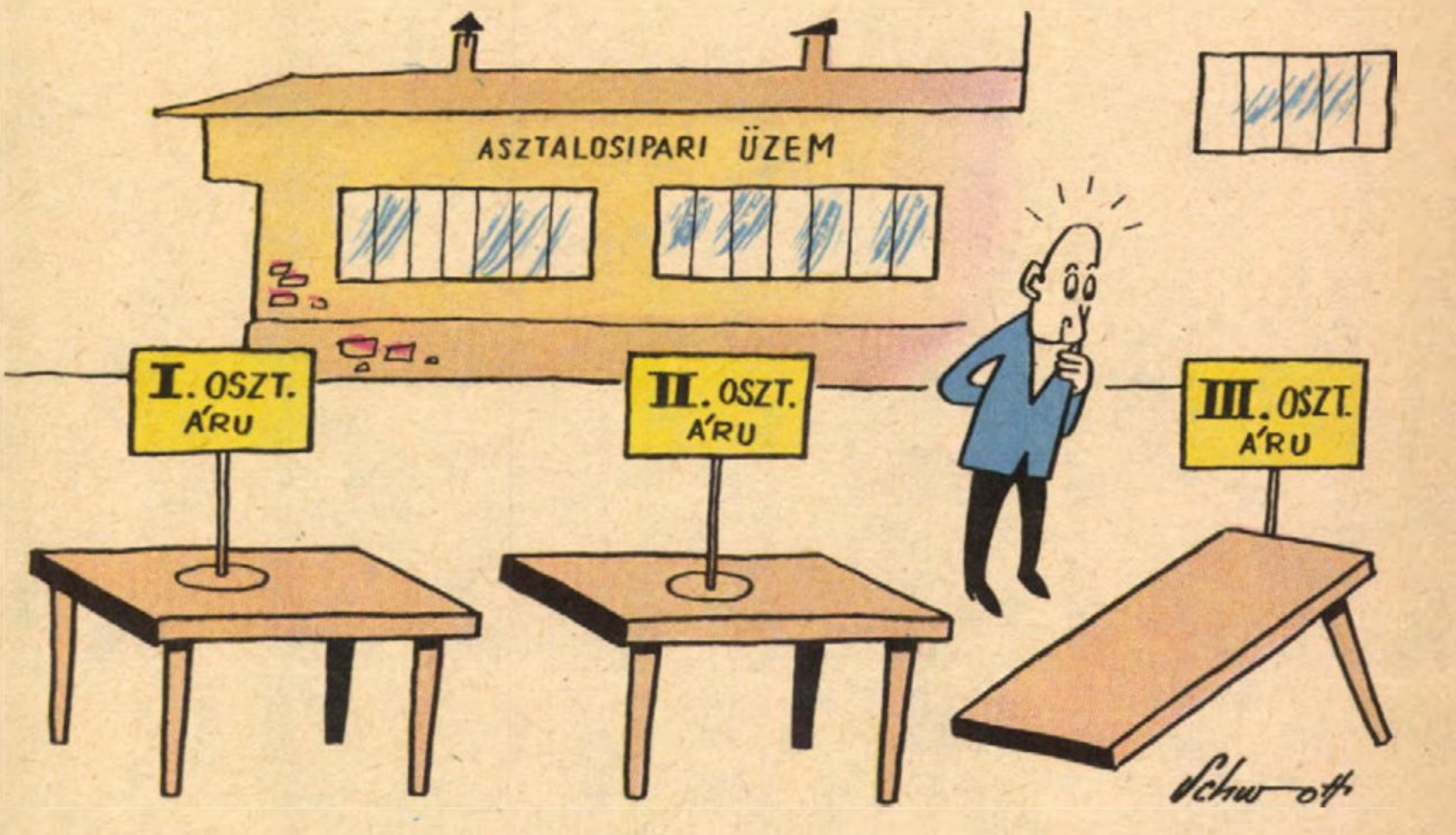

Nincsen ebéd méreg nélkül...

Reszt veszek én is az idegenforgalomban: kis családommal elég gyakran étkezem valamelyik étteremben, vendéglőben. Éppen ezért nagy érdeklődéssel olvastam a Népszavában belkereskedelmi miniszterünknek „Fejlődő népgazdasági águnk: az idegenforgalom" című cikkét. Sokoldalúan világította meg a magyar idegenforgalom helyzetét és jövőjét. Nem is lenne nekem ehhez semmi hozzáfűzni valóm. Csupán azzal kapcsolatban mondanám el szerény véleményemet, amit a cikk a következőképpen foglal össze: *„Jó úton vagyunk ahhoz, hogy nálunk is jelentős népgazdasági ágazattá fejlődjön az idegenforgalom... Céltudatosan és — állíthatom — hozzáértéssel, eredményesen dolgoznak szakembereink az idegenforgalom további fejlesztésén."*

Nagyon szeretném segíteni a belkernek e nemes törekvésében. Egyetlen apró példát említek csak tehát, a sok közül, annak bizonyságára, hogy milyen nehéz dolguk van az idegenforgalomért lényegében felelős vezetőknek. Azért említem éppen ezt a példát, mert ez a legfrissebb.

Isten bizony, mondom nem szoktam hallgatózni, de az ember önkéntelenül is hallja (és látja is) legközelebbi szomszédjait étkezés közben.

Az asztalunktól jobbra egy szimpatikus, fiatal japán házaspár ebédel, két apró gyerekkel. Szerény ebéd. A fizető hozza a számlát. A japán családfő fizet. Nincs reklamáció.

Balra tőlem egy angol család étkezik. Bőséges ebéd, a fizető hozza a számlát, az angol úr fizet, nincs reklamáció.

Mögöttem egy magyar házaspár ül. A szokásos magyar ebéd, magyar normák szerint. A fizető, a felszolgáló pincér kíséretében, hozza a számlát.

— Ez a számla téves — mondja az én magyarom.

— Nem én állítottam ki, kérem, hanem ott bent — méltatlankodik a főúr, és a konyha felé mutat. — Tessék ott reklamálni.

— Ne vicceljen! Mi közöm nekem ahhoz, hogy ott bent mit állítanak ki? Az a lényeg, hogy én mit fogyasztottam — mondja a magáét vendégszomszédom, de csodálatosképpen nem is dühösen, és odafordul a felszolgálóhoz. — Ön csak tudja, hogy nekem nem hozott két üveg sört, amit itt felszámítottak?

— Ott tévedtek bent — mutat ő is a konyha felé.

— Akkor tessék ott bent elintézni — hangzott a vendég válasza, mire a főúr végül is belátja, amit kell, és azt mondja, elnézést kér, de bent egy havi kétezer forintos felírónő számláz, az tévedett. A felszámított sör árával, harmincöt forinttal fizessen kevesebbet a vendég — mondja végül is jóváhagyólag.

Úgy látszik, a kimért udvariasság felhúzta az én magyaromat s még egyszer ellenőrizte a számlát.

— És nem fogyasztottam habot sem, amit itt látok felszámolva — mondja, és hamarosan kiderül, hogy nem kicsinyességből reklamál, mert az incidens ellenére is magas borravalót ad.

A főúr most már szemmel láthatólag még idegesebb, de miután a felszolgáló igazolja, hogy valóban nem hozott a vendégnek habot, ingerülten így szól:

— Akkor tessék még azt az egy forint nyolcvanat is levonni!

Persze a vitát lezáró mondat gúnyos hangsúlyát nem tudom lekottázni. És én nem is a tévedés jogát vitatom, nemegyszer tévedett már a fizető a vendég javára (velem legalábbis ilyesmi többször előfordult), inkább a hangnemet teszem szóvá, ami nem használ az idegenforgalomnak.

Végül is a derék magyar vendég dühöngve távozott. Annyit még hallottam, amint odaszól a feleségének: „Úgy látszik, nincsen ebéd méreg nélkül", amiből arra következtettem, hogy gyakran jár a pesti éttermekbe.

Azóta is azon elmélkedem, hogy az említett külföldiek azért fizettek-e reklamáció nélkül, mert a felírónő bent a konyhában nem tévedett, vagy azért, mert nem ellenőrizték a fizetőblokkot (mint ahogy olykor a magyar vendégek teszik), esetleg azért, mert nem tudtak magyarul.

Nem szabadna megfeledkezni arról, hogy mi magyarok is részt veszünk az idegenforgalomban. Hiába dolgozzák ki tehát *fent* a „legjobb szakembereink a legnagyobb hozzáértéssel a tennivalókat", ha *lent*, ott, ahol a vendéglátóipar a kül- és belföldi vendégekkel érintkezik — elrontja. Még a Margitszigeten, a Nagyszállóban is, a kellemes, árnyat adó kerthelyiségben, ahol ez a kis intermezzo éppen azon a napon esett meg, amikor az említett idegenforgalmi cikk az újságban napvilágot látott.

Földes György

PRECÍZ TURISTA

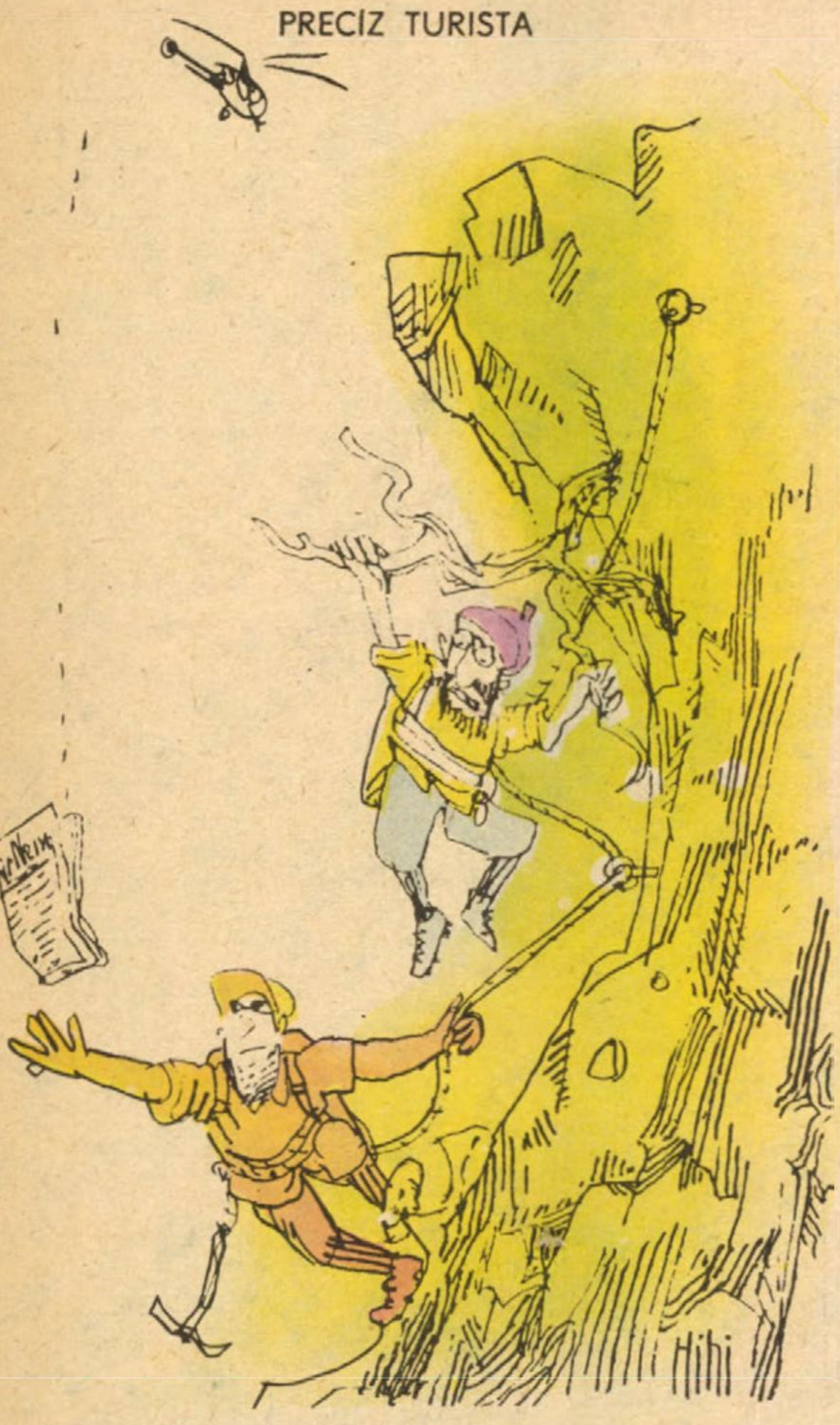

– Óriási! Még ide is utánad küldik az újságot.

CIRKUSZ

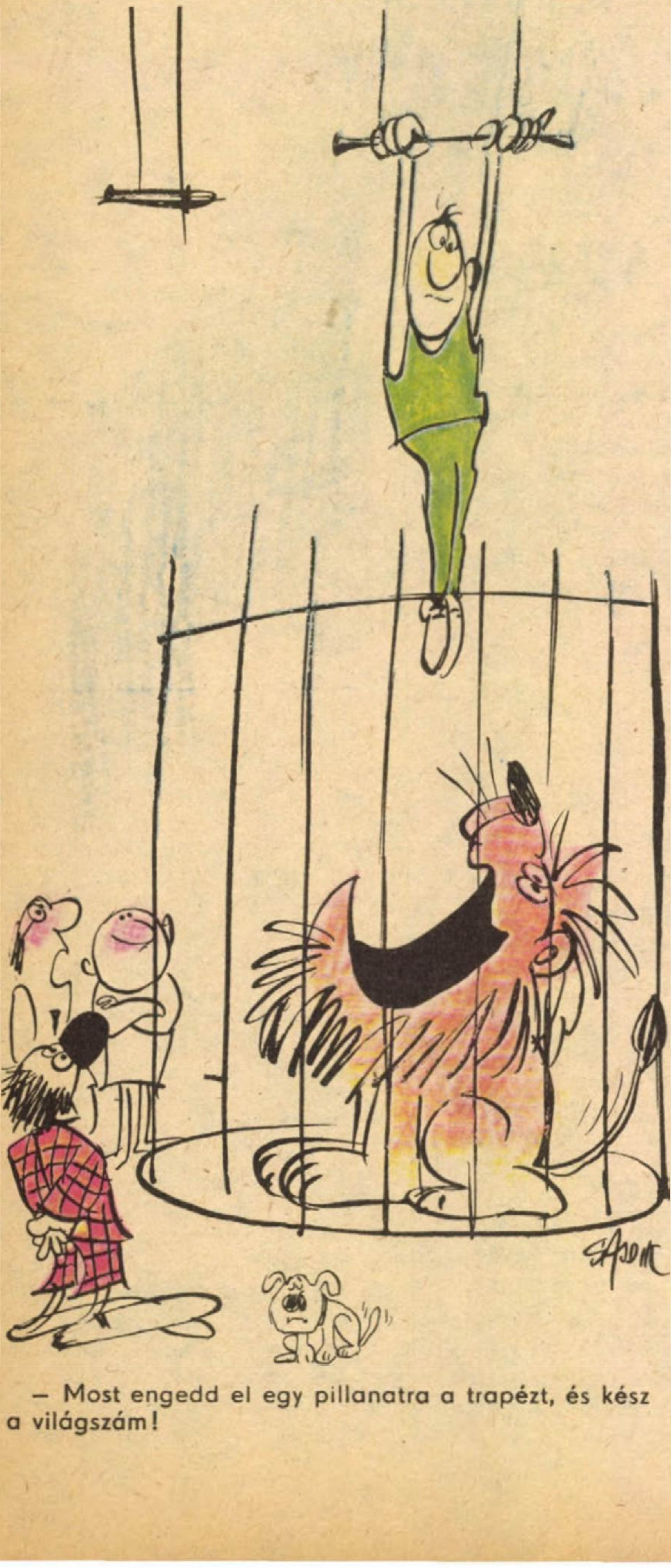

– Most engedd el egy pillanatra a trapézt, és kész a világszám!

SZOROS EGYÜTTMŰKÖDÉS

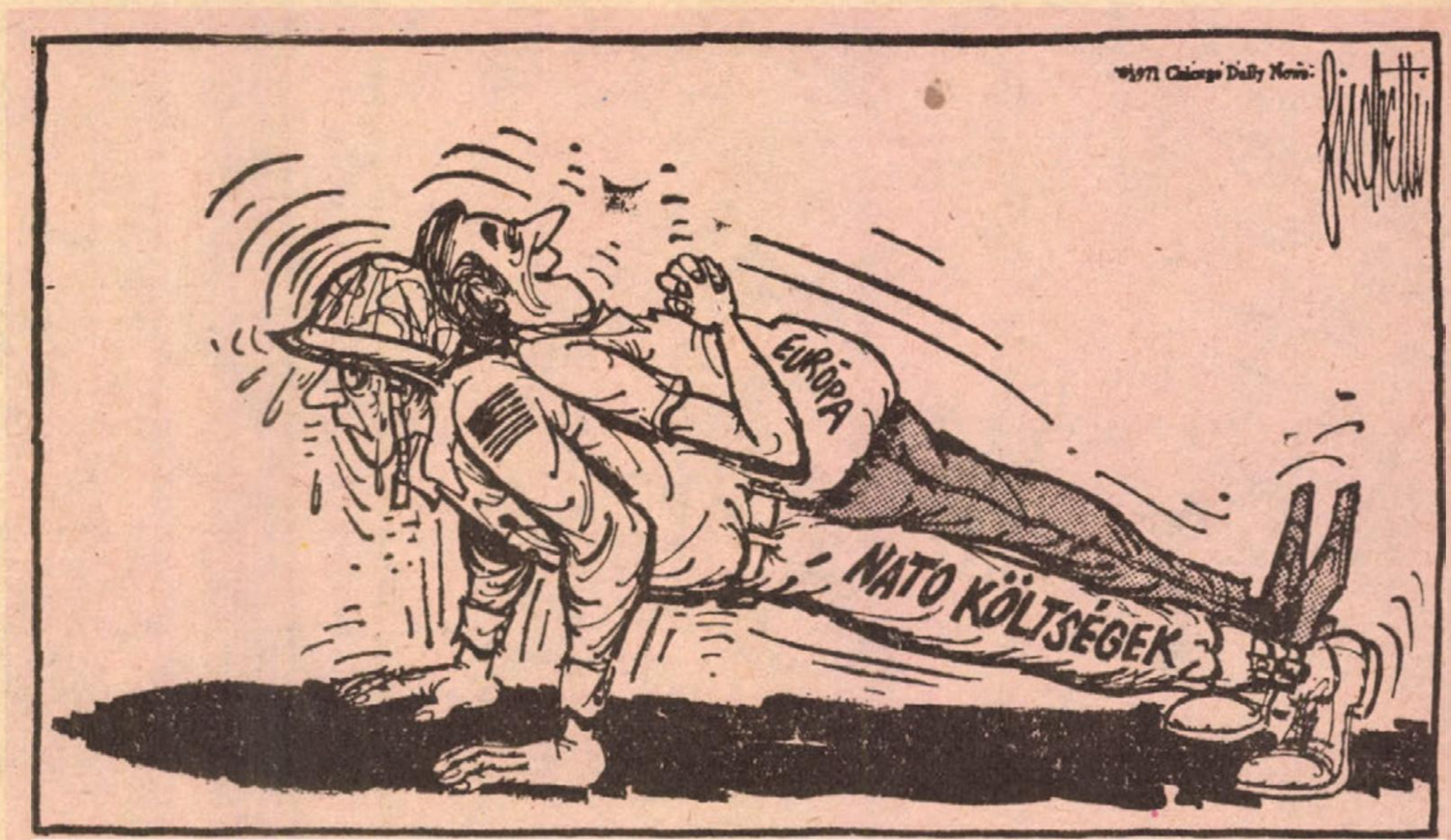

'1950, '51, '52, '53 .... '68, '69, '70, '71 ...'

(Az „International Herald Tribune"-ből)

HÁLA

Kovács Gáspár tíz esztendővel ezelőtt kihúzott a háborgó Balatonból. Már éppen ki akartam lehelni nemes lelkemet, amikor csónakjából utánam vetette magát és visszaadott szeretteimnek. Mondanom se kell, nagyon hálás voltam neki, hiszen szüleim után neki köszönhettem életemet. Bármerre mentem, nem mulasztottam el megemlékezni nagyszerű hőstettéről...

Nem mondom, egy kicsit terhes volt a dolog, már untam is, de nem akartam hálátlannak mutatkozni. A nagyszerű életmentés évfordulóin ajándékokkal kedveskedtem neki, és megünnepeltem születés- és névnapját, sőt a házassági évfordulóját is.

De már nagyon szerettem volna elfeledni a dolgot. Ebben segített is a sors. Kirúgtak az állásomból. Némi hiány mutatkozott ugyanis a kasszában, amit egy napon belül vissza kellett fizetnem, különben átadnak a rendőrségnek. Helyzetem menthetetlen volt, már azon gondolkoztam, hogy a víz- vagy gázhalálhoz van-e nagyobb kedvem, amikor jött Kovács és közölte: befizette helyettem a pénzt, hiszen tulajdonképpen az ő gyereke is vagyok, ezért nem hagyhat elveszni.

A már szunnyadozó hálatűz ismét magasra csapott bennem, és amikor Kovács Gáspár egy új, a réginél sokkal jobb állást is szerzett, sírtam a meghatottságtól.

Amerre jártam, zengtem Kovács Gáspár dicséretét: példát mutatott emberségből, hősiességből és áldozatkészségből. Már másodszor mentette meg az életemet. most már a szüleimnél is többet tett értem, hiszen nekik csak egy életet köszönhetek, és az sem volt a legjobb.

Ekkor azonban már kifejezetten utáltam Kovács Gáspárt, aki még azzal is nehezítette a helyzetemet, hogy szerényen elhárította a dicséreteimet. Nem elég, hogy nemes és jó, ráadásul még szerény is. Ez a tökély már szinte kibírhatatlan, nyomasztó és elviselhetetlen.

Amikor a feleségem megszökött a villanyszámlással, nagyon szerencsétlennek éreztem magam, de vigasztalt az a tudat, hogy szidhatom Kovácsot: ha nem menti meg kétszer az életemet, akkor ma boldogan nyugszom békében és nem kell a falat kaparnom, kedvenc nejem elvesztése miatt érzett bánatomban.

De Kovács Gáspár, úgy látszik, az életét tette fel arra, hogy engem megmentsen. Munka után megvárt a hivatal előtt, vidám társaságokba cipelt, itatott, csodálatos, fiatal nőknek mutatott be, így hamarosan elfeledtem a hűtlen asszonyt, és immár részegen, botladozó nyelvvel mondogattam: ezt a vidám, felszabadult, szép életet ismét Kovács Gáspárnak köszönhetem.

Már elittam két szobára való bútort és bérlettel jártam a kijózanító állomásra, amikor megint jött a Kovács és elhelyezett egy jó hírű kórház, alkoholelvonó-osztályán. Szorgalmasan látogatott, cukrászsüteményt hozott és meggyőzött arról, hogy az alkohol nélkül is szép az élet.

Megtisztultan, új emberként léptem ki a kórház kapuján. Kovács Gáspár várt rám és közölte: állást szerzett, ahol újra kezdhetem az életemet...

Mindenfelé elmondtam, hogy Kovács Gáspár nélkül ma már kétszeres halott, többszörös alkoholista és börtöntöltelék lennék. Bár kissé fáradtan, de egekig magasztaltam őt, az önzetlenség, a jóság élő szobrát. Közben lelkem mélyén már rendkívüli módon utáltam. Teljesen belefáradtam a hálába és az élettől csak egyet kívántam: tegyen nekem valami rosszat ez a Kovács, hogy hangosan is szidalmazhassam.

De Kovács Gáspár csak jót tett. Beutalót szerzett főidényben a Balatonra, vasárnaponként ebédre hívott, második házasságomhoz tanúnak jött és egy Trabantot adott nászajándékul...

Ez idő tájt már nem dicsértem, ha lehetett, elkerültem. Ha mégis találkoztunk, szótlan voltam és rosszkedvű, így hamarosan ő is érezte, hogy unom, utálom, megvetem és borzongok még a látásától is.

Egy este megvárt a hivatal előtt, és szó nélkül lekevert egy hatalmas pofont. Csak ez kellett nekem. Éktelen haraggal rontottam rá. Mint a felhúzott zsilip mögül a vízár, úgy tört ki belőlem az elmúlt évtized minden keserve. Rúgtam, ütöttem, ha jól emlékszem, még haraptam is. De Kovács Gáspár erősebb volt, és rettenetesen elvert. Hetekig nyomtam az ágyat, de ez volt életem legboldogabb időszaka. Szidtam, gyaláztam, legnagyobb ellenségemnek neveztem. Végre letehettem a hála elviselhetetlen terhét, elfeledhettem a sok jót, amit értem tett.

Csak a felgyógyulásom után tudtam meg, hogy Kovács Gáspár azért vert meg, hogy ne kelljen neki hálásnak lennem, hogy ne érezzem örökké lekötelezettnek magam...

Hát láttak már ilyen áldott, jó embert?

Ősz Ferenc

BARÁTSÁG TÁVVEZETÉKEK

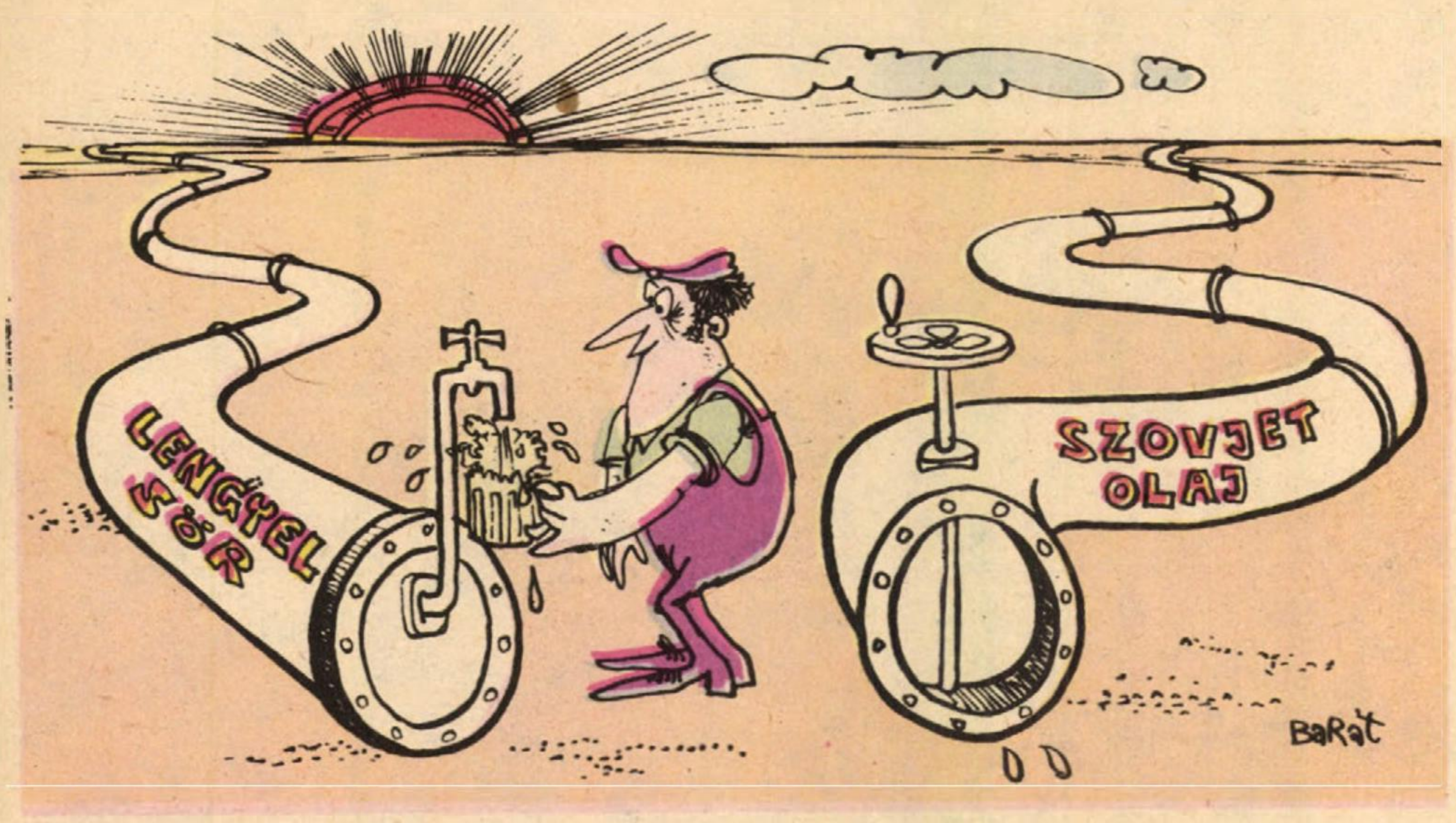

KINOS INFORMÁCIÓ

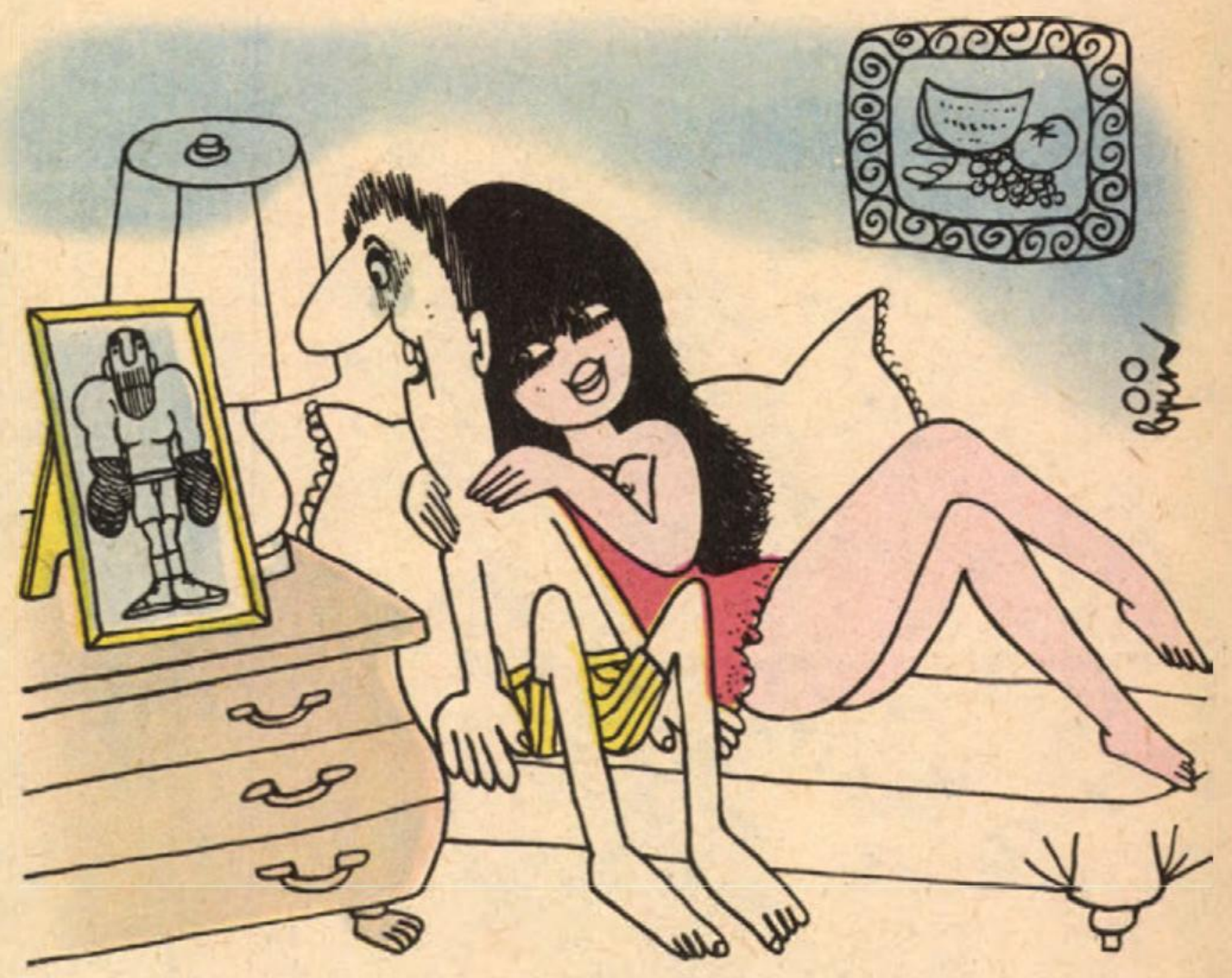

– A férjem fényképe...

KÉNYELMES MEGOLDÁS

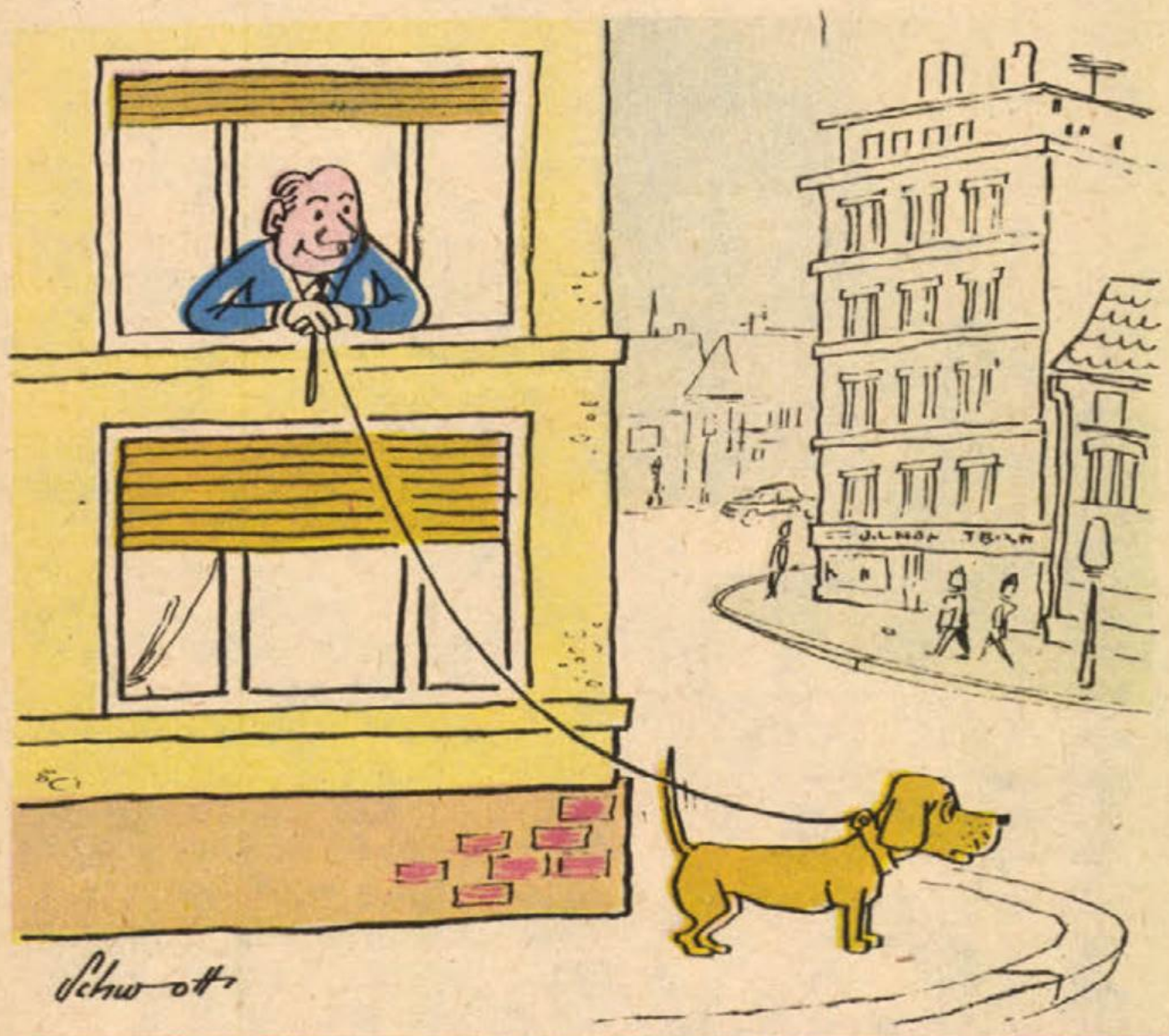

ÖNKISZOLGÁLÓ ÜZEMI ÉTKEZDE

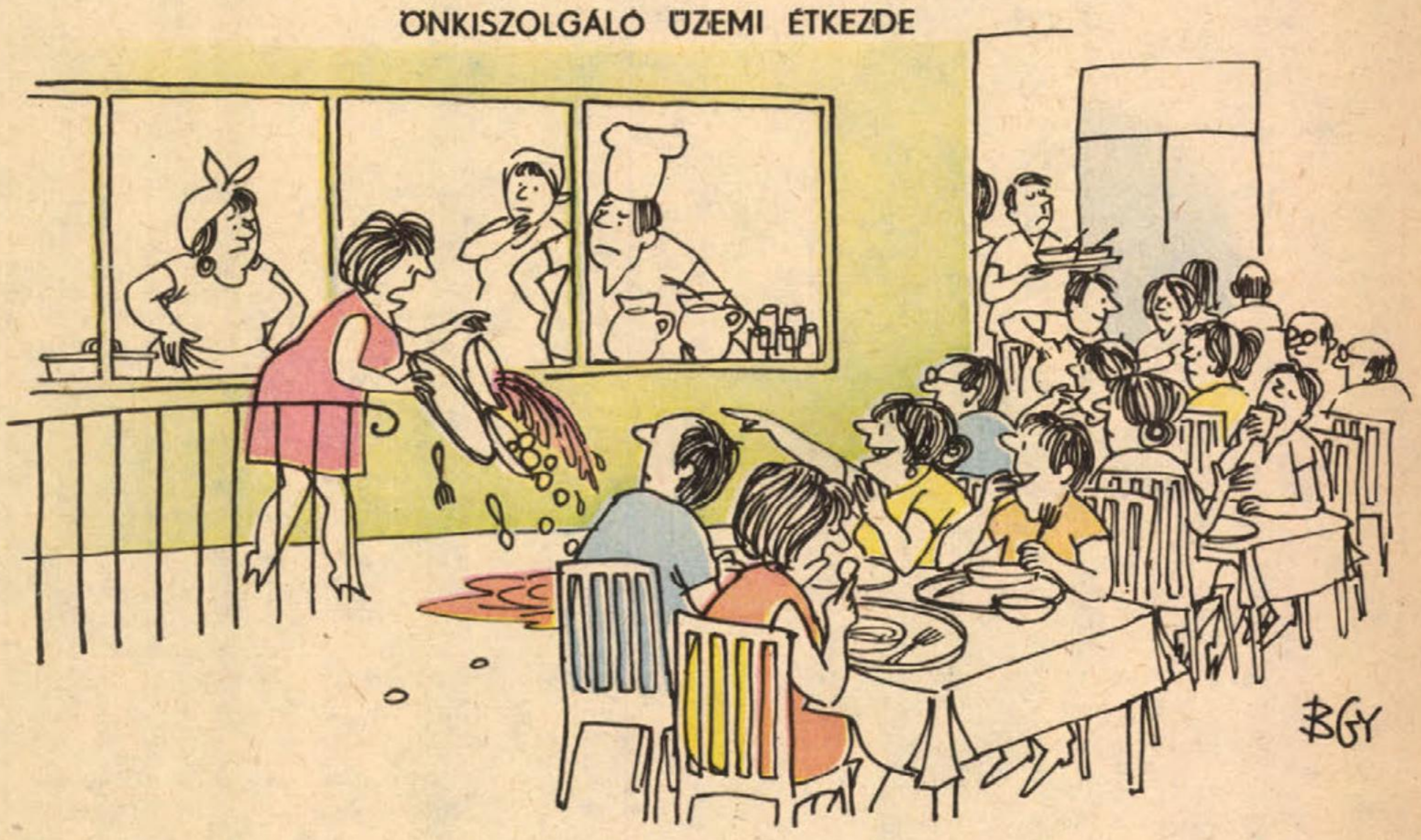

– De jó neki! Túl van rajta...!

HUMORÜGYBEN BARCS SÁNDORNÁL

Hatalmas, dísztelen, szürke skatulya az MTI székháza. Külsejével is mintha hangsúlyozni kívánná hivatásának lényegét: a rideg tárgyilagosságot, amelynek legfőbb őre, Barcs Sándor, a vezérigazgató. Szerencsére nem az épület teszi az embert, különösen őt, akinek van néhány „mellékfoglalkozása": publicista, sportíró, világutazó, közéleti férfi, és ha olykor-olykor marad egy kis ideje — magánember.

Ez utóbbi „minőségben" volt legendás barátsága Salamon Bélával.

— Igen, ő volt a testet öltött humor — emlékezik rá Barcs Sándor. — Azt mondják, nem hagyott ki egyetlen ziccert sem. Az igazság az, hogy nem tudta elmulasztani az alkalmakat, mert vérében volt a humor. Sportnyelven szólva: mindig kapásból lőtt és mindig rezgett a háló. Ha magnóra vettem volna számtalan beszélgetésünket, azt hiszem, majd minden mondata megfelelne humorügynek.

— Biztos vagyok abban, hogy magnó nélkül is megőrzött néhány salamoni bölcsességet.

— Ó, hogyne, egész könyvre valót. Addig is, amíg az megjelenik, adok belőle egy kis ízelítőt. Együtt jártunk kedvenc csapatunknak, az MTK-nak a mérkőzéseire. Történt egyszer, hogy a kékfehérek három egyre megverték a Ferencvárost. A pályáról egyenest a színházba mentünk. Béla bácsi, amikor a Révay utcában kiszállt a kocsiból, megfogta az első járókelőt: „Kedveském, nem tudja, mi az eredménye a Fradi—MTK meccsnek?" — „Három egyre győzött az MTK" — válaszolta az illető. — „Nem tetszett tudni, művész úr?" — „Tudtam, persze, hogy tudtam — kacsintott az öreg —, de olyan jólesik hallani."

Természetesen a futballra terelődik beszélgetésünk, de tekintve, hogy ez ma nem éppen humoros téma, igyekszem visszatérni eredeti „ügyemre".

— A humor nálunk nemzeti sajátossság — „veszi a lapot" Barcs Sándor. — Ha nem is olyan koncentráltan, mint Salamon Bélánál, de mindnyájunkra jellemző. A jó múltkor például egy írnivalómmal kapcsolatban kíváncsi voltam, hogyan reagálnak a nők a házassági apróhirdetésre. Föladtam hát az aprót, amelyben feleséget kerestem. A válaszok között volt egy kétmondatos: „Asszonyt akar? Vigye az enyémet!" Aláírás, pontos cím, telefon. Fölhívtam az adakozni kívánó férjet, aki közölte velem, hogy ne is haragudjak, de nem adja a feleségét, őt ne szidja sen ki. Még beszélgettünk néhány mondatot és kiderült, amit előre sejtettem: csak viccből írta a levelét.

— Valóban, nálunk a levegőben van a viccelődés.

— Nem a levegőben, a vérünkben! Chilében történt 1962-ben, a futballvilágbajnokságon. Mi Rengóban laktunk, egy kis városban. Egy szép napon hivatalos fölszólítást kaptam, mint a csapat egyik vezetője, hogy jelentkezzem Rancaguában a megyei prefektúrán. Másnap izgatottan topogtam a prefektúra vezetőjének (rendőrparancsnok) előszobájában és azon meditáltam, milyen nyelven tudok majd szót érteni avval a tősgyökeres chileivel, akit egy ajtónyitás alkalmával sikerült látnom. Spanyolul ugyanis édeskeveset tudok, tehát a német, az angol és a francia között kell választanom. Közben szólítottak, beléptem és nemzetközi mormogással fejet hajtottam. A parancsnok pedig fölállt, elém jött, és kezét nyújtva így szólt: „Negri vagyok. Lánykori nevemen Schwarcz. Rimaszombaton születtem, negyven éve élek itt. Szeretném meghívni önöket, mivel olyan ritkán van alkalmam magyarokkal beszélgetni."

Az ilyen váratlan és groteszk helyzet klasszikus forrása a humornak. Hasonlóban — azt hiszem — már sokaknak volt része. Barcs Sándor azonban vagy tucatnyi olyan élményét öntötte elém, amelyekkel kevesen versenyezhetnek. Helyszűke miatt csupán egyet idézek.

— Jó húsz évvel ezelőtt ott voltam a Wembley stadionban az angol kupa döntőjén. Nagy eseménye ez a szigetországnak. A győztesnek a kupát maga a király, VI. György adta át személyesen. Őfelsége akkor már öreg volt, reszketett a keze, ezért tán megbocsátható volt, hogy a díszes kupa kupáját leejtette. Én a jelenetet az angol szövetség főtitkárának, Stanley Rousnak a társaságában néztem végig. Még ez ünnepi aktus előtt azt javasoltam Rousnak, hogy a kupára kössenek szalagot a győztes csapat színeiből. A főtitkár köszönettel fogadta az ötletemet. A következő évben pedig meg is valósította. Büszkén láttam (ismét ott voltam), hogy Rous a javaslatom szerint fölszalagozott kupát adja VI. György kezébe. Őfelsége meglepetten látja a szokatlan szalagozást, majd emlékezően bólint és odasúgja Rousnak: „Félnek, hogy megint leejtem ezt a vacakot? Ügyes." Az igazságnak tartozom avval, hogy az angol király vaskosabb kifejezést használt. Persze, ő nem a sajtó számára tette a megjegyzését.

Sólyom László

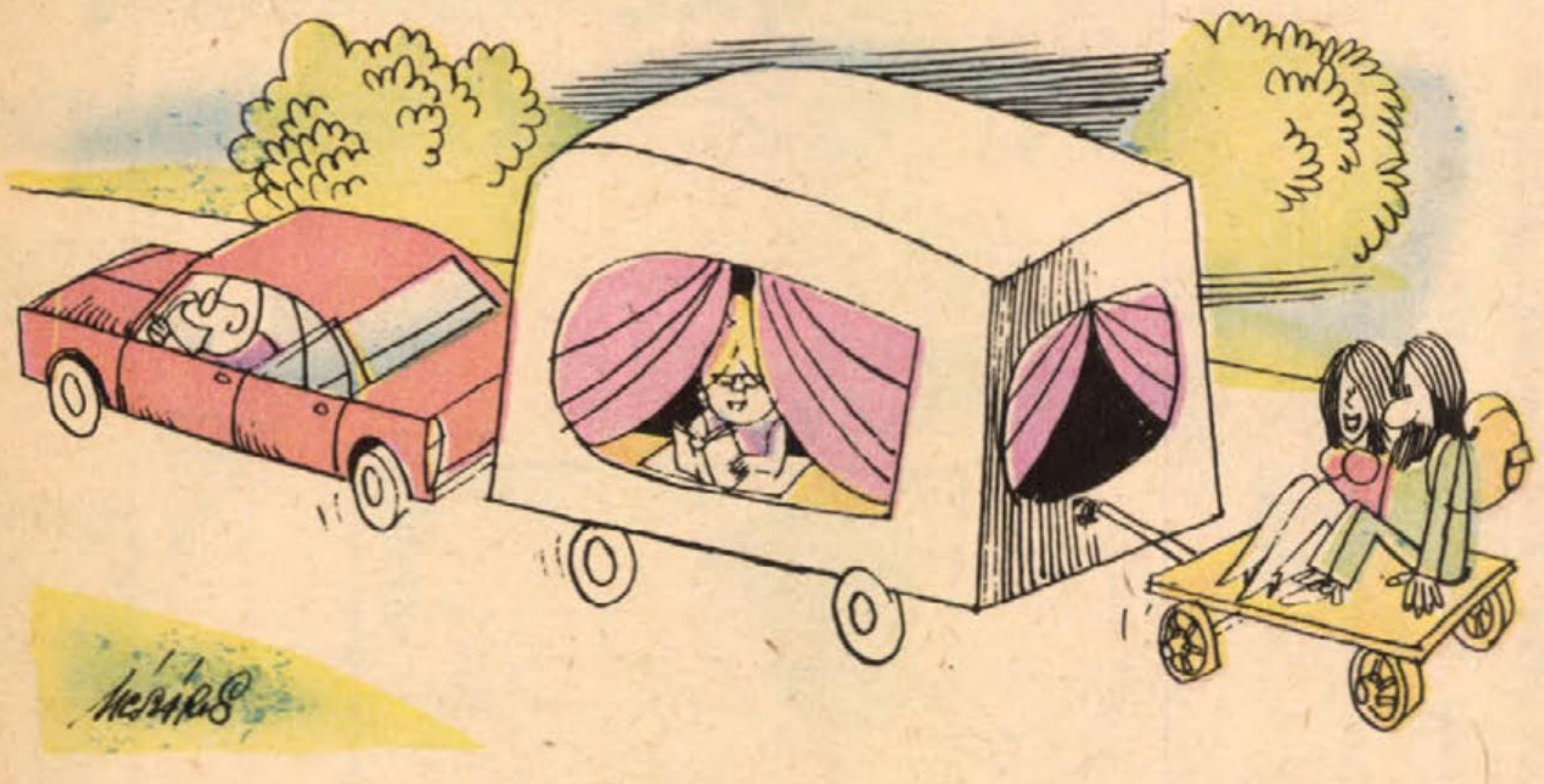

LAKÓKOCSI
Albérlet

SIVATAGI KEMPING

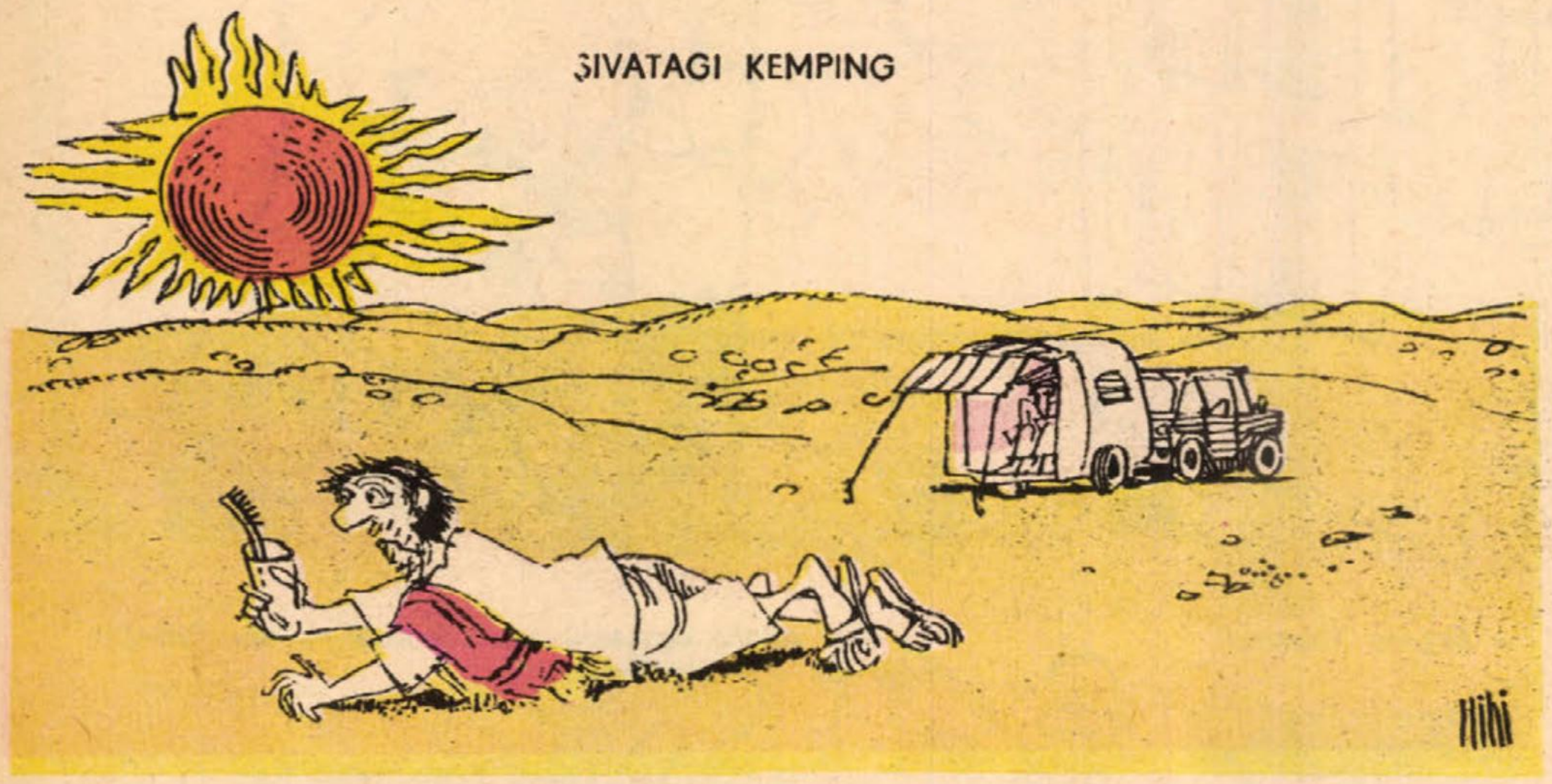

MUNKAERŐ-VÁNDORLÁS

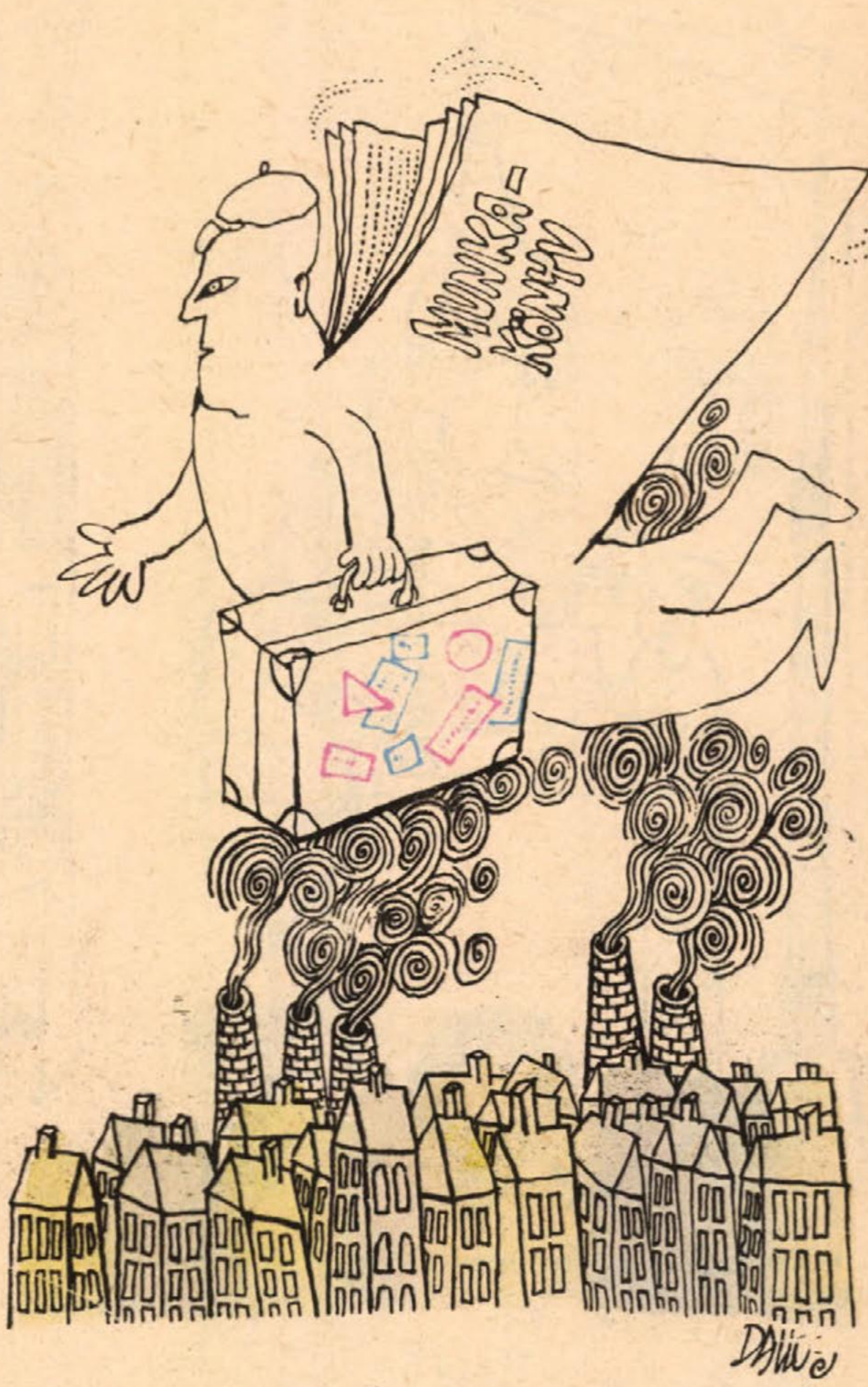

Ketten beszélünk

①

— És mi lenne a hirdetés szövege?

— Mindössze három szó. Csak ennyi: „Nyáron is prémet!”

— Nem rossz. Rövid és figyelemébresztő. És a rajz mit ábrázol?

— A rajzon valamelyik balatoni strand egy részlete látható, bikinis csinos nőkkel, színes napernyőkkel, a háttérben egy vitorlással. És elöl, a rajz közepén egy csinos, karcsú és fiatal nő, tetőtől talpig prémben. A fején kucsma, a testén bunda, a lábán szőrcsizma. Így áll a tűző napfényben, az ajka körül boldog mosollyal. Mondja meg őszintén, Futneky kartárs, nem jó reklámötlet?

— Tagadhatatlan. Ha erre se mozdul a piac, nem tudom, mit találhatunk ki.

— Erősen bízom én is. Szentül hiszem, hogy nincs messze az idő, amikor a szőrmeszakmában az a szó, hogy „holtidény”, rossz emlék lesz csupán.

— De szép is lenne! A főraktárnokunk éppen tegnap jelentette, hogy elfekvő készletünk, több mint kétszáz bunda és ezer kucsma, poshadni és mállani kezd. Adja fel a hirdetést egyelőre három napilapban és hét képeslapban. Azután majd meglátjuk, lesz-e eredménye.

— Értettem, Futneky kartárs.

②

— Hat hete hirdetünk és semmi eredmény. Ez elszomorít.

— Ne csüggedjünk, Futneky kartárs. Ez az idei nyár átkozottul meleg. Tegnap délután harminchat fokos meleg volt, holnapra negyvenet jósolnak. Ennek ellenére van egy elképzelésem, mely, ha beválik, egykettőre fellendíti szövetkezetünk forgalmát, és dolgozóinkat példátlan nyereségrészesedéssel kecsegteti.

— Mire gondol? Mert több pénzt nem kockáztathatunk.

— Egyetlen fillérbe sem kerül. A feleségemmel már meg is beszéltem a dolgot. Kész örömmel vállalta.

— Mit?

— Hogy holnap, szombaton délelőtt, hatszor végigsétál a Váci utcán oda és vissza, tetőtől talpig prémben. Szentül hiszem, hogy kolosszális hatása lesz.

— Derék asszony. De hogy fogja kibírni ebben a melegben?

— Nem lesz könnyű, de tessék rábízni. Nincs nagyobb öröme, mint divatosan öltözködni.

— Szívós az asszonyka?

— Mint a güzü. Ami érdeke a szövetkezetünknek, az érdekem nekem is; ami érdekem nekem, az érdeke a feleségemnek is. Hazavihetek a raktárból egy nercbundát, nerckucsmát és nercmuffot erre a célra?

— Természetesen. De ha erre se mozdul a piac...

— Mozdulni fog, Futneky kartárs. Mozdulnia kell.

③

— Ide figyeljen, Globács úr... Ha nem a saját szememmel látom, el sem hiszem. Tegnap délben, a negyven fokos hőségben bundában sétált egy nő a Váci utcában.

— Na ne vicceljen. És miért?

— Tudom is én? Nyilván valami új divathóbort. Amerre járt, víztócsa maradt utána.

— Jelzem, láttam egy hirdetést valamelyik lapban, hogy nyáron is prémet.

— Már megint felülünk a nyugati marhaságoknak. Rémes.

— Jég nincs. Üdítő ital nincs. De bunda lesz elég, nyugodt lehet. Mert ami itt nálunk flancba megy...

④

— Gyuluskám, vedd ki a bundámat a naftalinból...

— Megőrültél, szívem? Vagy talán elfogyott a kosztpénzed és zálogba akarod tenni?

— Most mit játszod meg magad? Mintha nem tudnád, hogy ez a legújabb divat. Párizsban minden második nő bundát visel ezen a nyáron, nem olvastad az újságban?

— De Arankám, drágám, negyvenkét fok meleg van. El akarsz pusztulni?

— Miért pusztulnék el? Ha Boczonádiné kibírja, én is kibírom. Tudod, ki jár ma bunda nélkül? Akinek nincs bundája. Illetve még az sem, mert Berberics Olgának nem volt, most lóhalálában csináltat egyet. Készet már nem kapott.

⑤

— Halló, miniszter úr?

— Igen. Tessék, főorvos úr, mi újság?

— Valamit tenni kell ezzel az őrült bundadivattal. Tegnap száztizenöt esetben kellett kivonulnunk miatta. Nem győzzük a jelenlegi kocsiparkunkkal.

— Mit tehetünk a divat ellen?

— Szerintem plusz harminc fok felett hatóságilag el kellene tiltani a bundaviseletet.

— Hogy képzeli? Adminisztratív módszerekről szó sem lehet.

— Akkor nem tudom, mi lesz. Se mentőautónk, se orvosunk nincs elég. A hőguta nem tréfadolog.

— Hány kocsira volna még szükségük?

— Legalább tízre.

— Intézkedem, hogy soron kívül beszerezzük.

⑥

— Nos, Futneky kartárs, meg van elégedve?

— Azt meghiszem! A raktáraink teljesen kiürültek. Télire egy darab sem maradt.

— Annyi baj legyen. Aki nem gondoskodott magáról idejében, az magára vessen. Nem igaz?

(t.)

MEGKÉRDEZTÜK RAJZO ÓINKAT:
Mi az abszolút karrier?

Barát József:

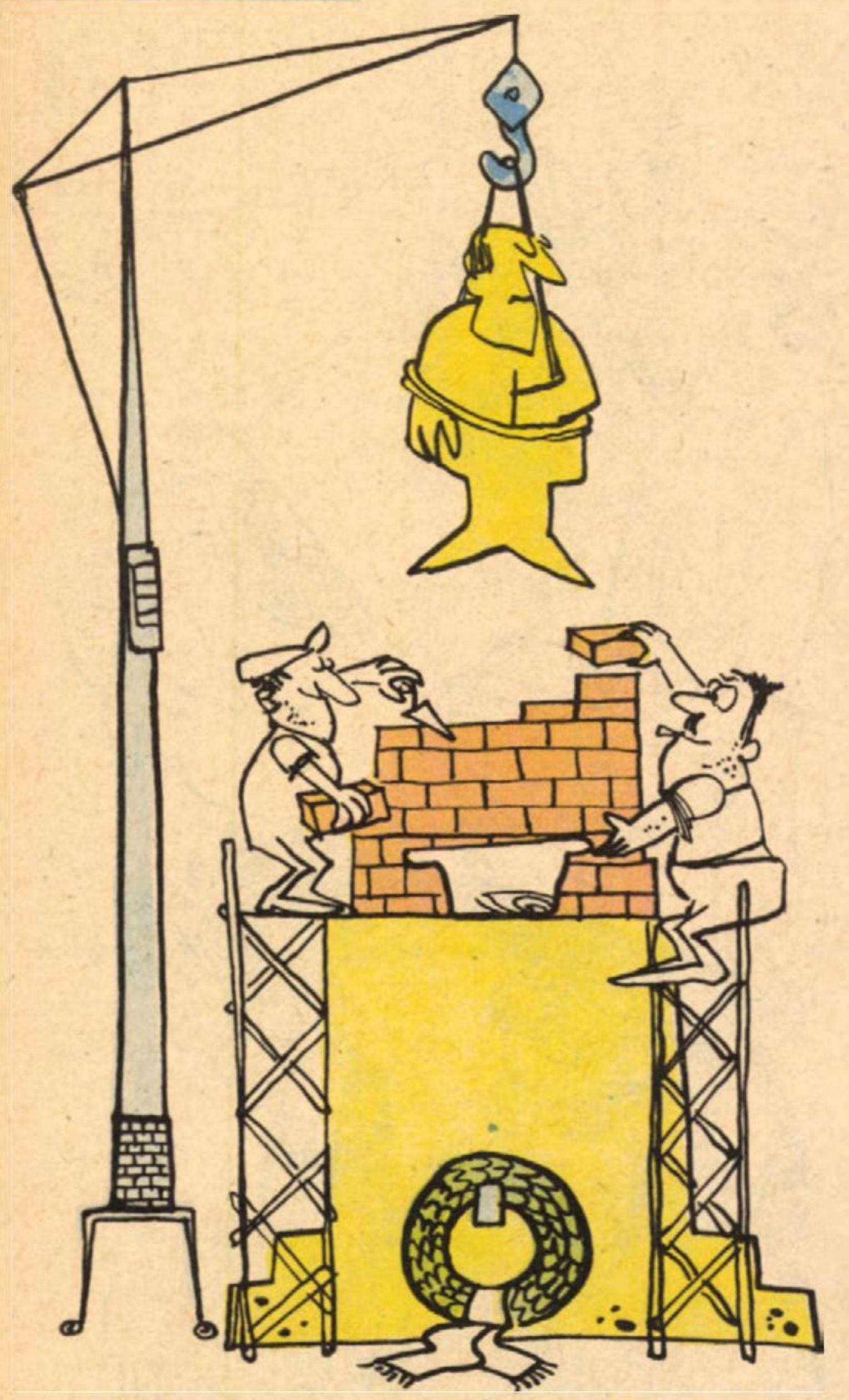

– Ha valakinek a szobortalapzatát évről évre bővítik.

Dallos Jenő:

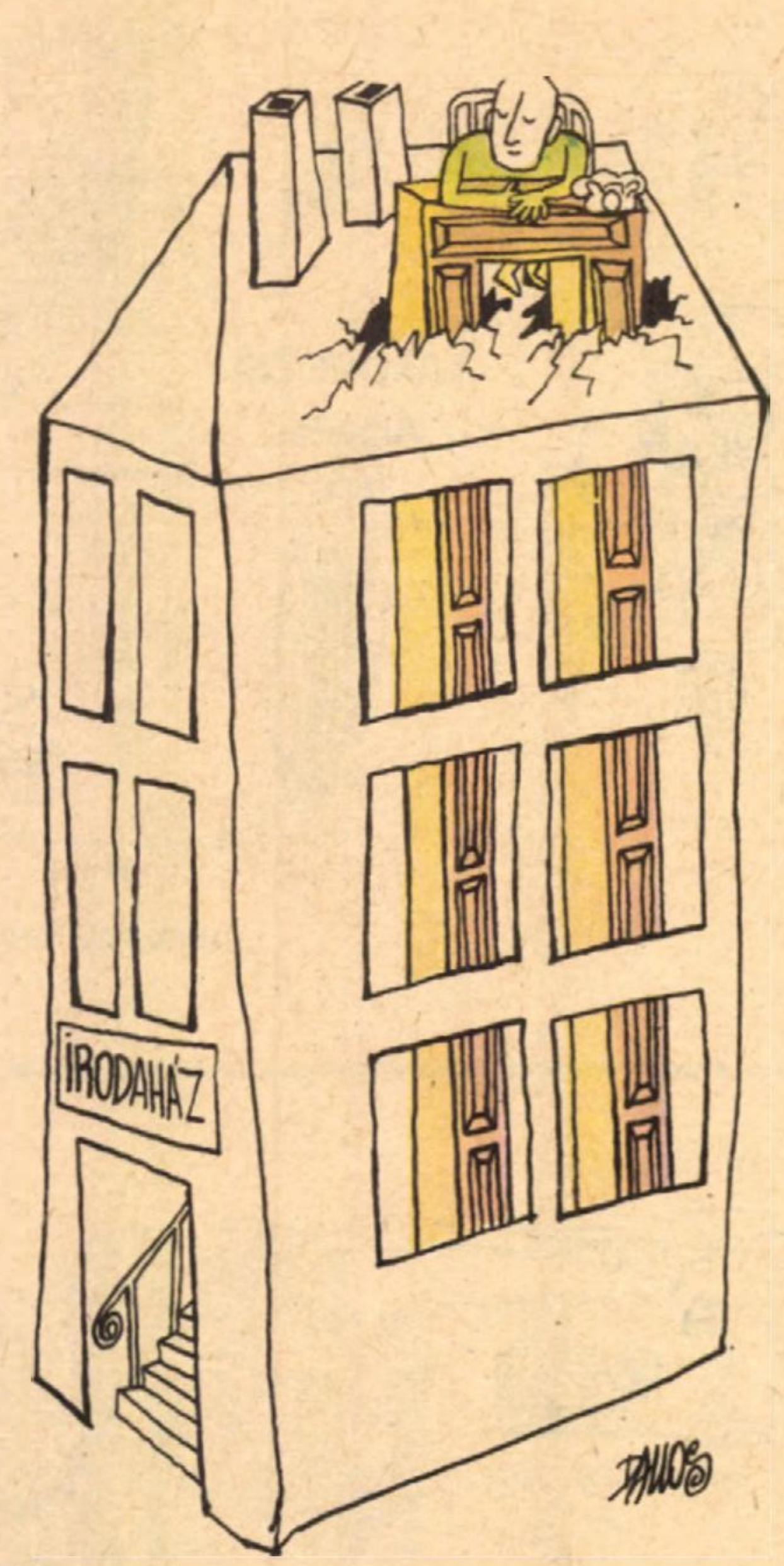

– Ekkora íróasztal.

Erdei Sándor:

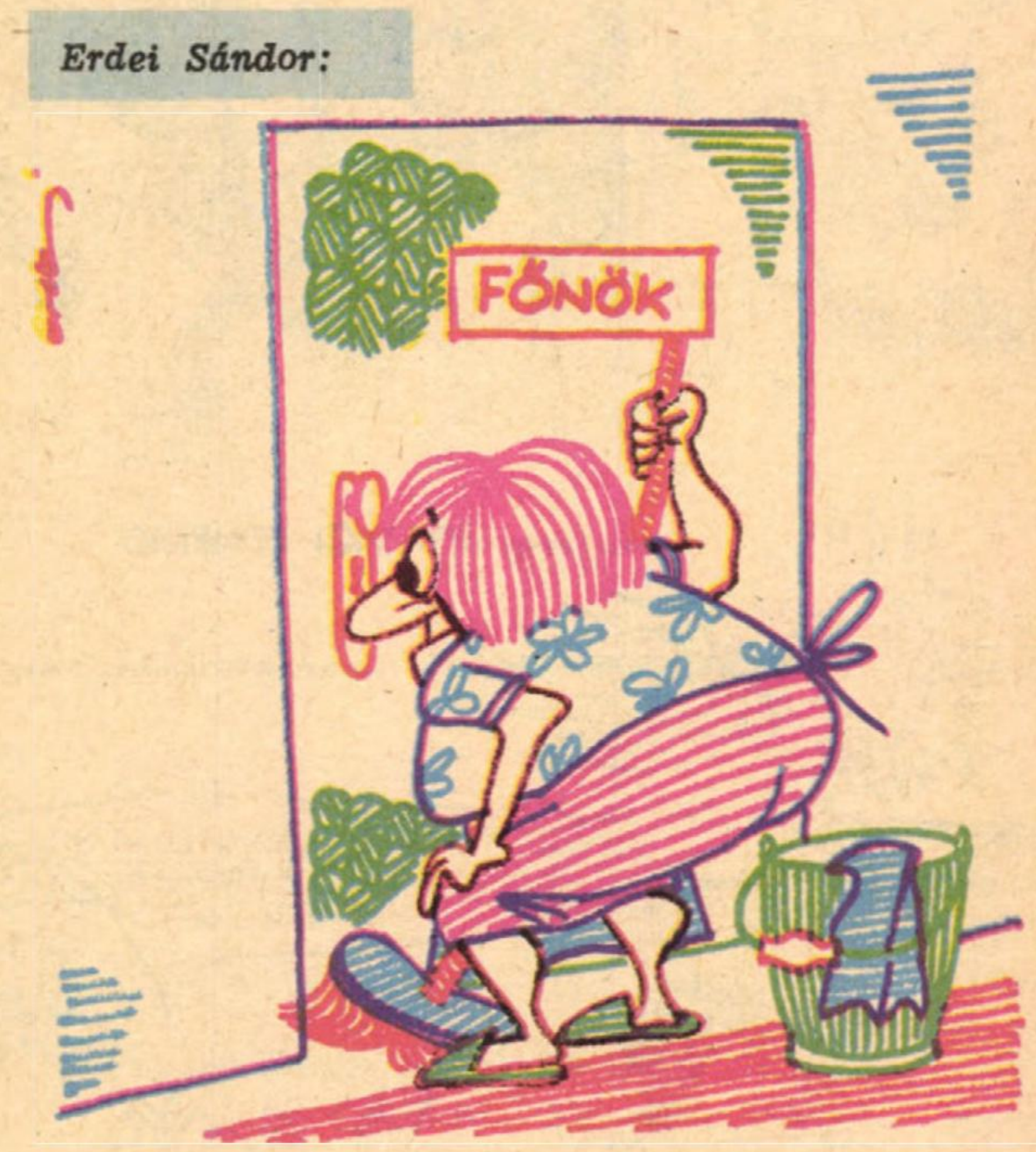

– Ha valaki egyszerű munkakörből is ellenőrizni tudja az egész vállalatot.

Tak ics Imre:

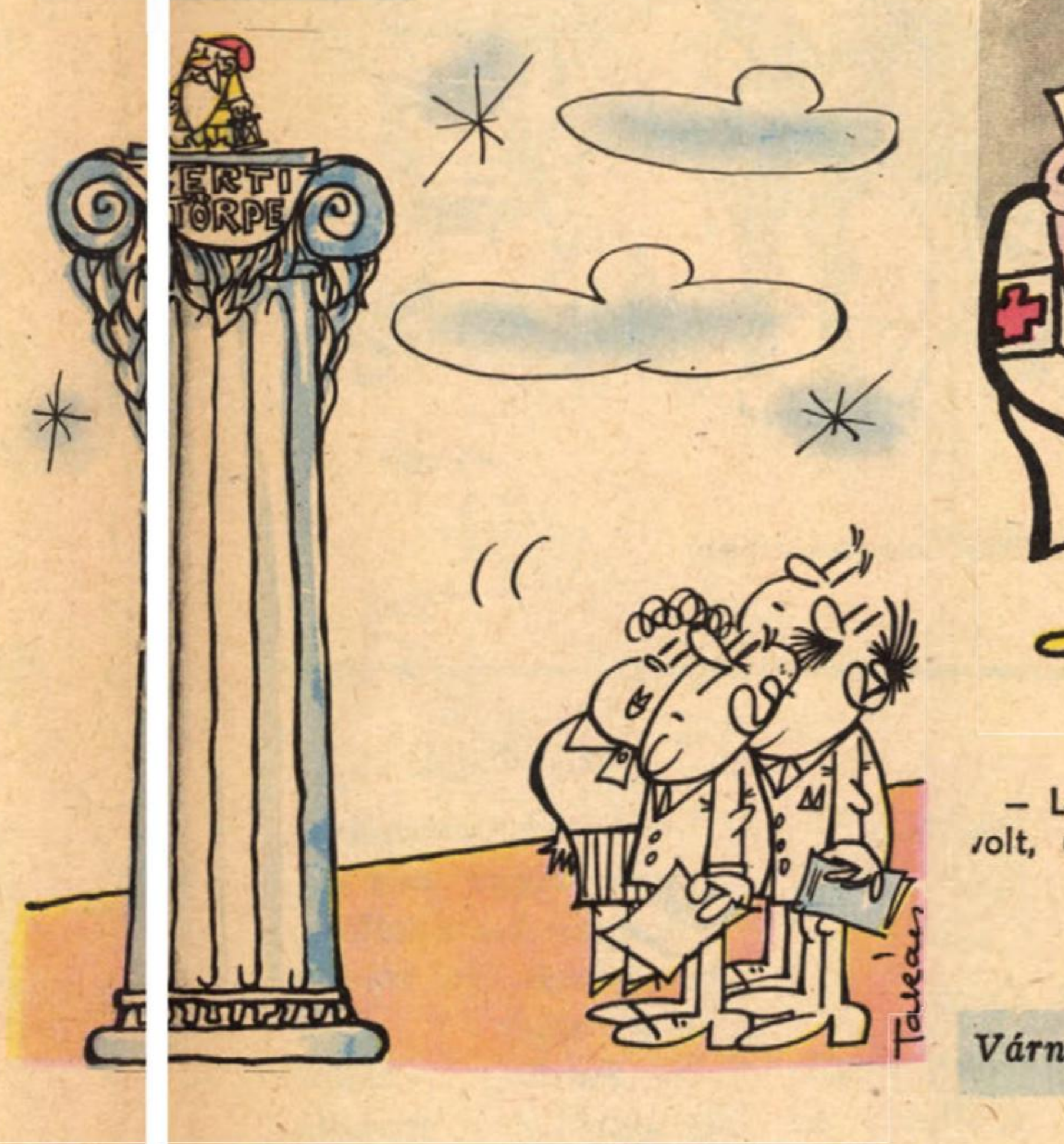

Fülöp György:

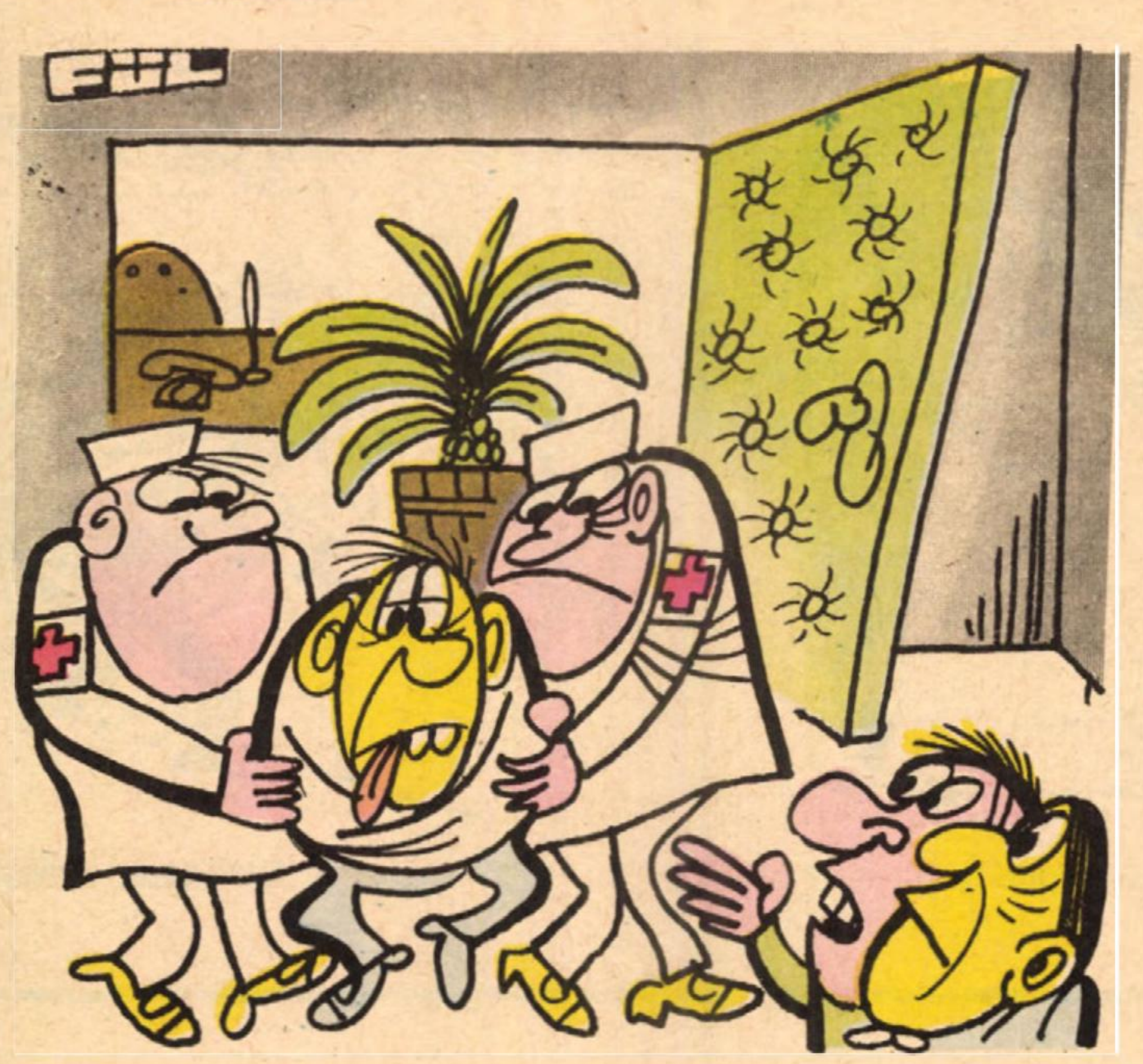

– Lám, a főnök megint feltört. Eddig csak párnázott ajtaja volt, most párnázott szobája is lesz...

Brenner György:

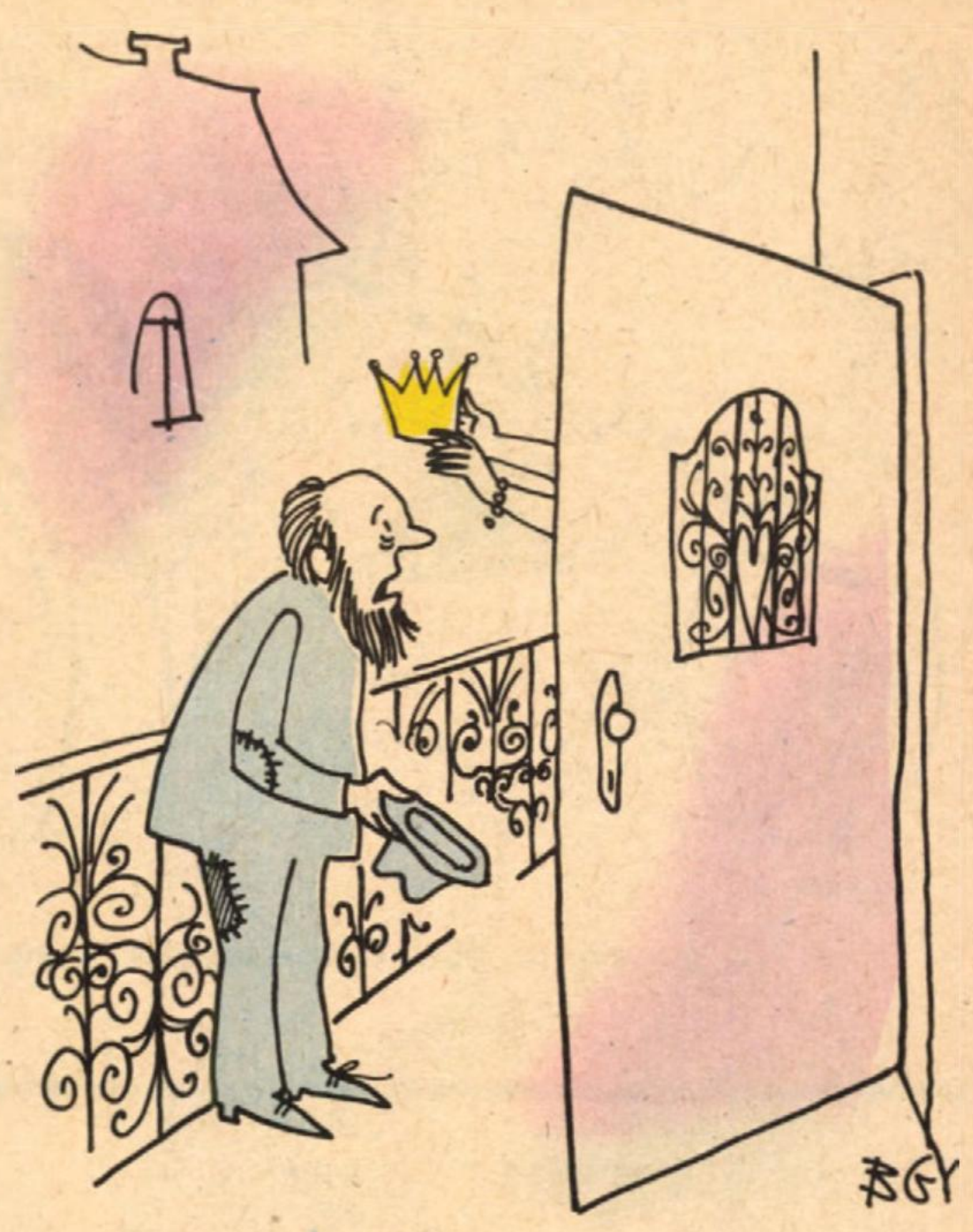

Endrődi István:

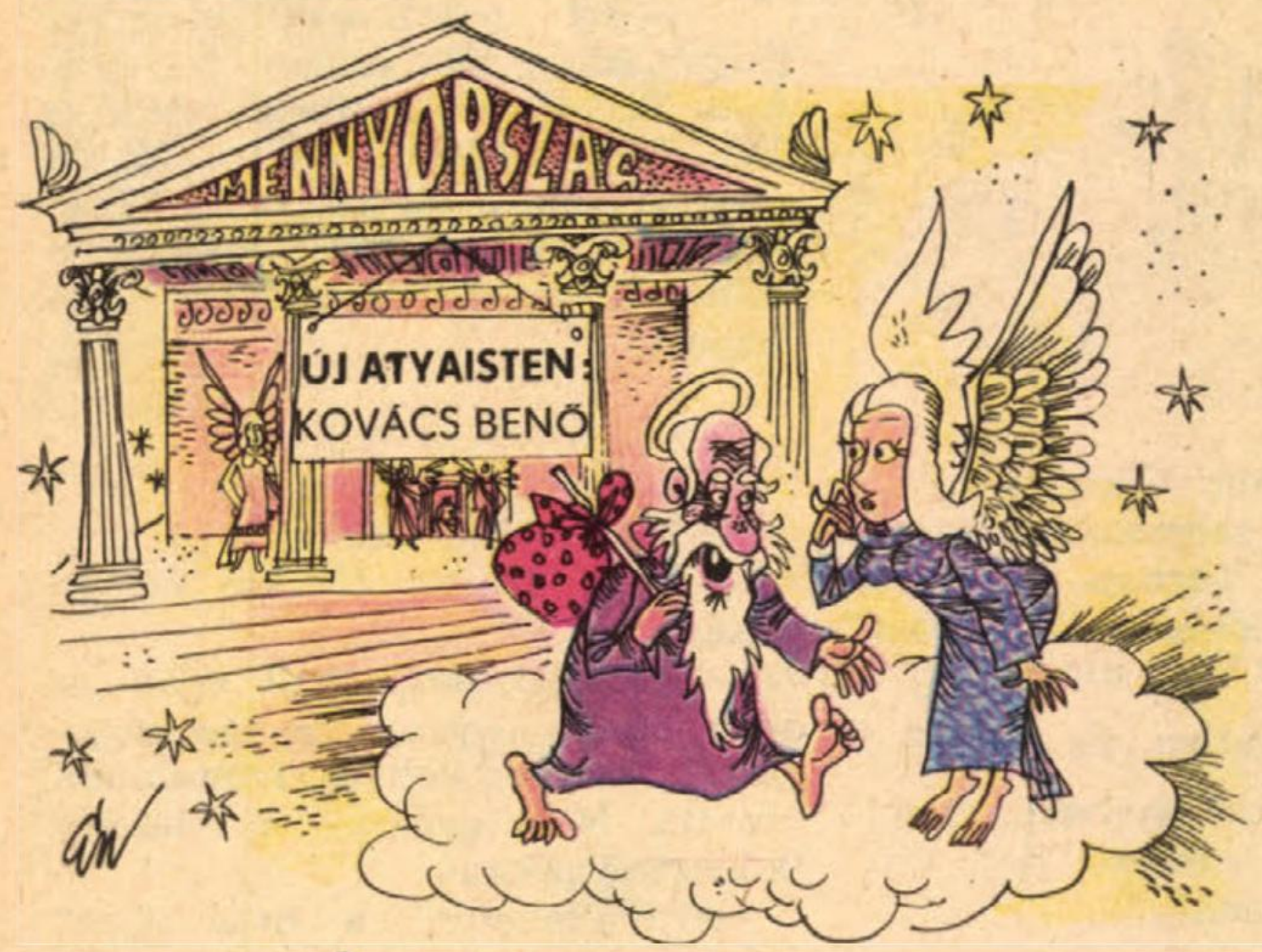

– Kifúrt a gazember!...

Mészáros András:

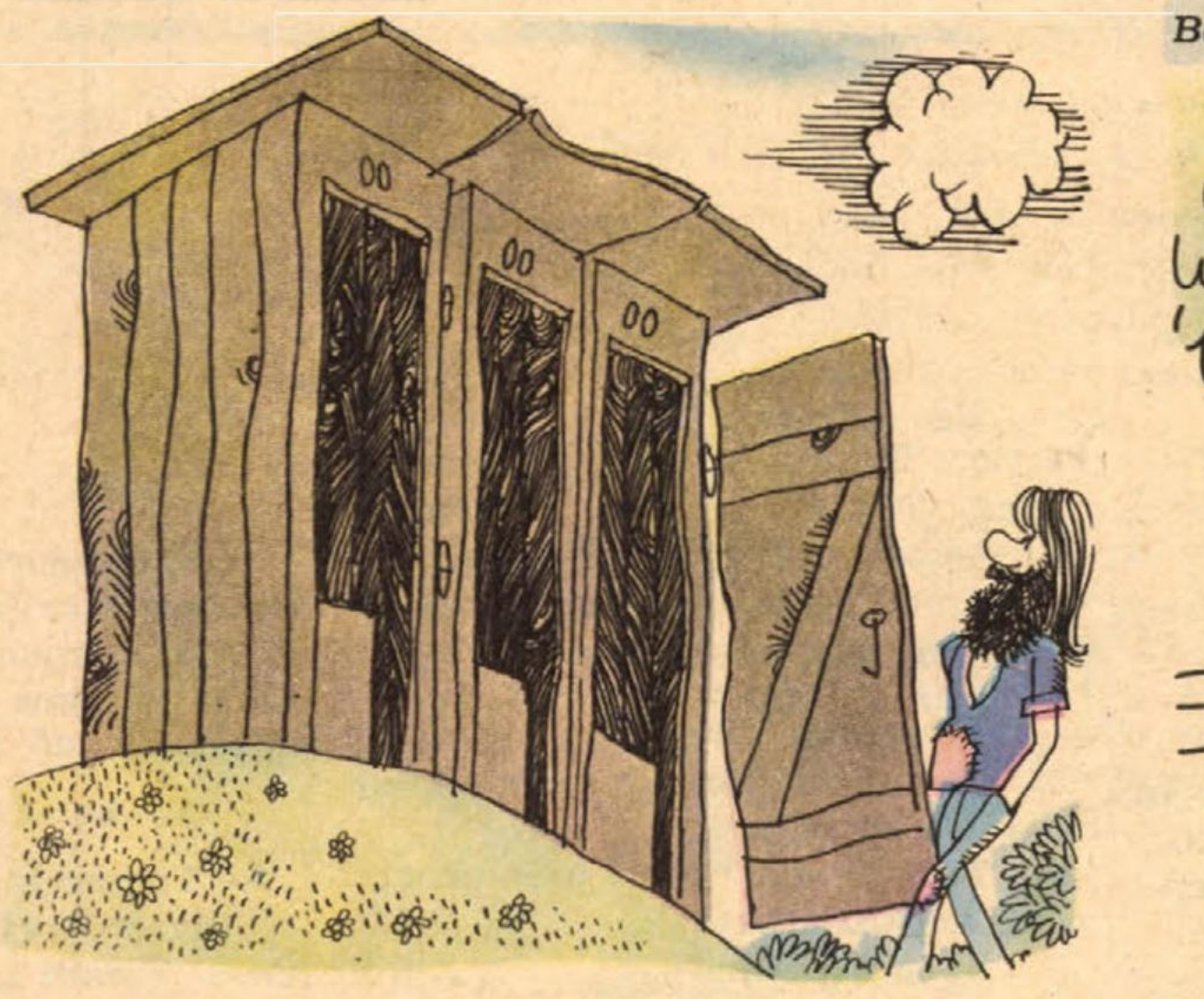

– Aki előtt minden ajtó nyitva áll!

Balázs-Piri Balázs:

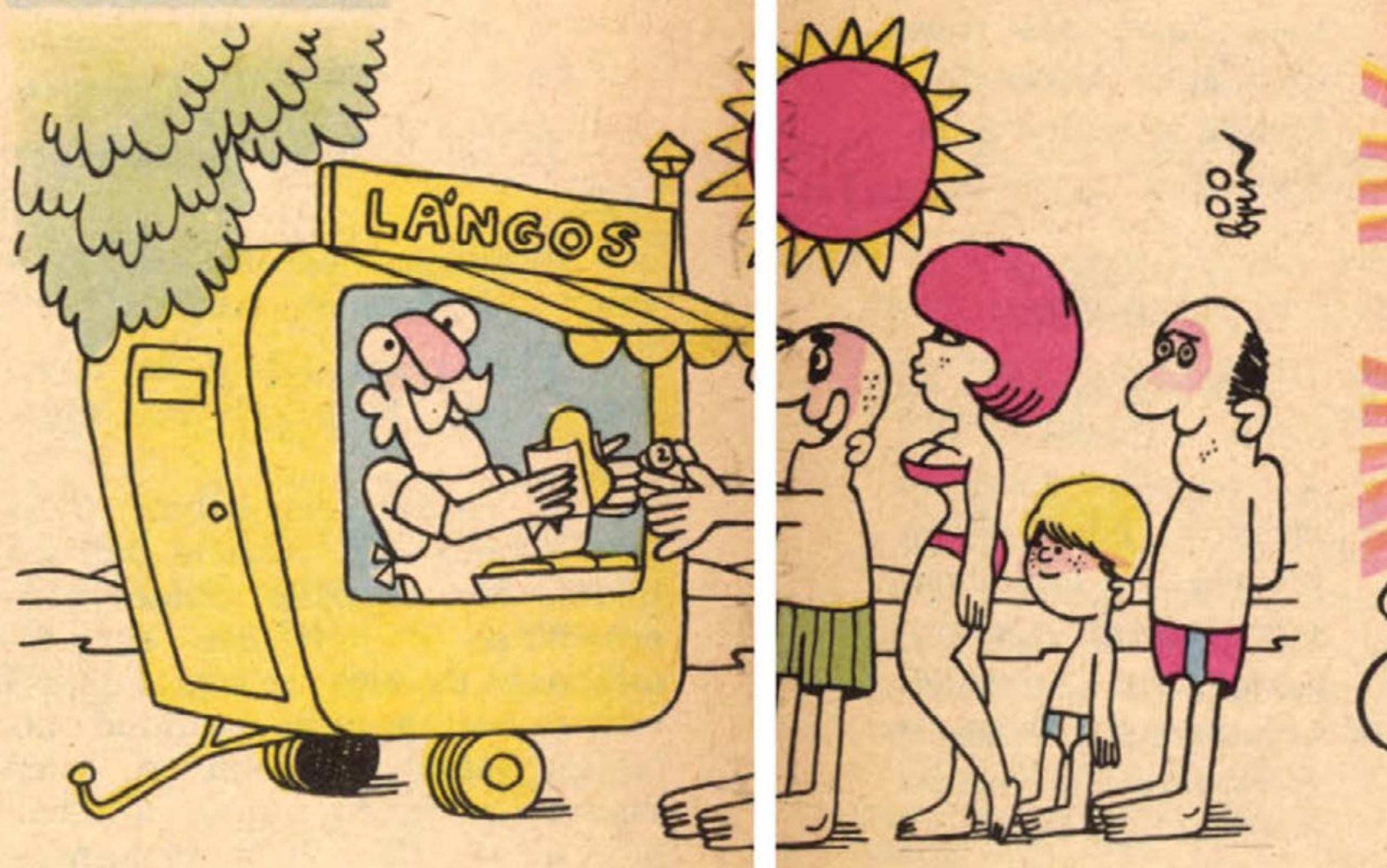

– Ha valaki egyszerű egyetemi tan ból lángossütővé küzdi fel magát...

Várnai György:

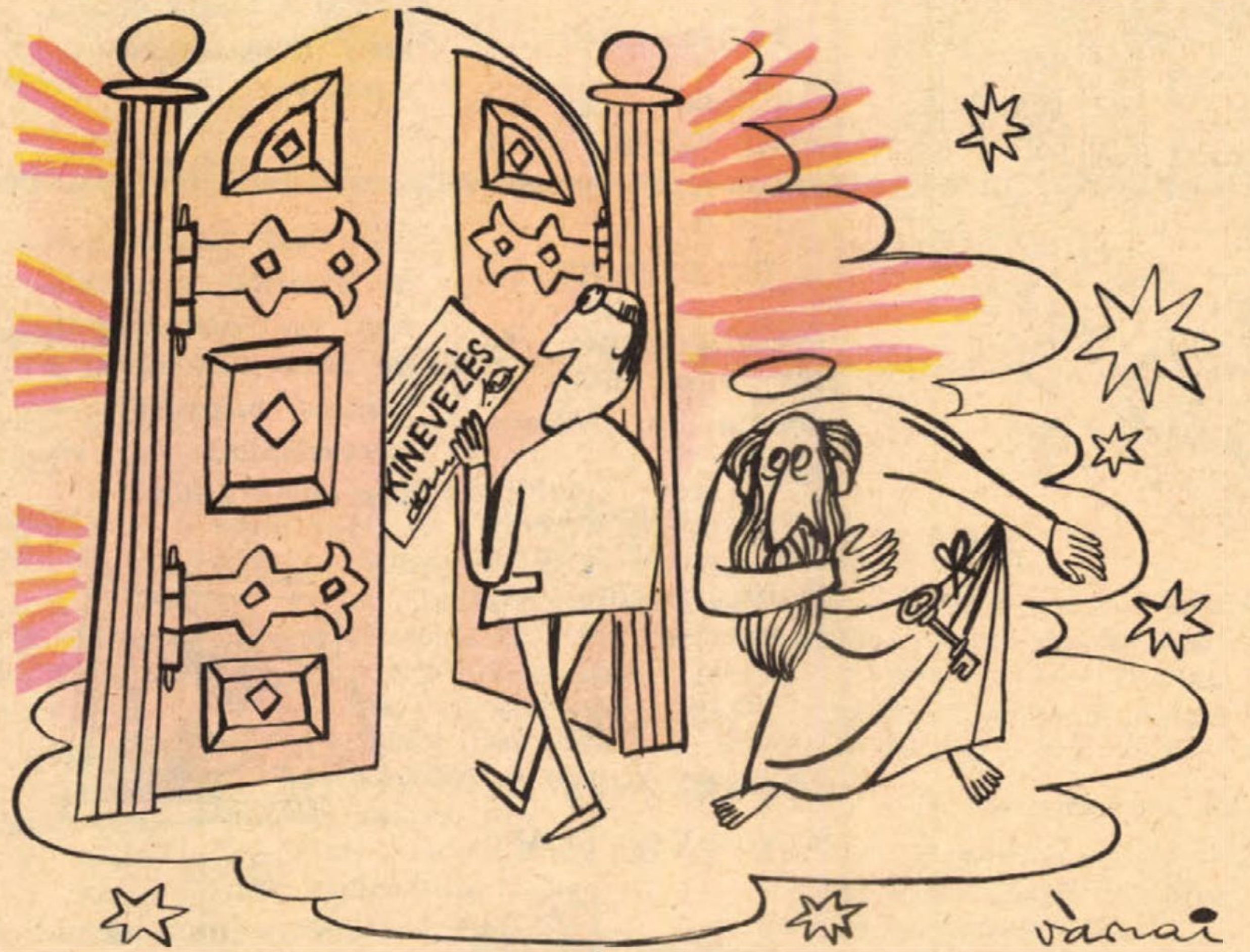

Hegedűs István:

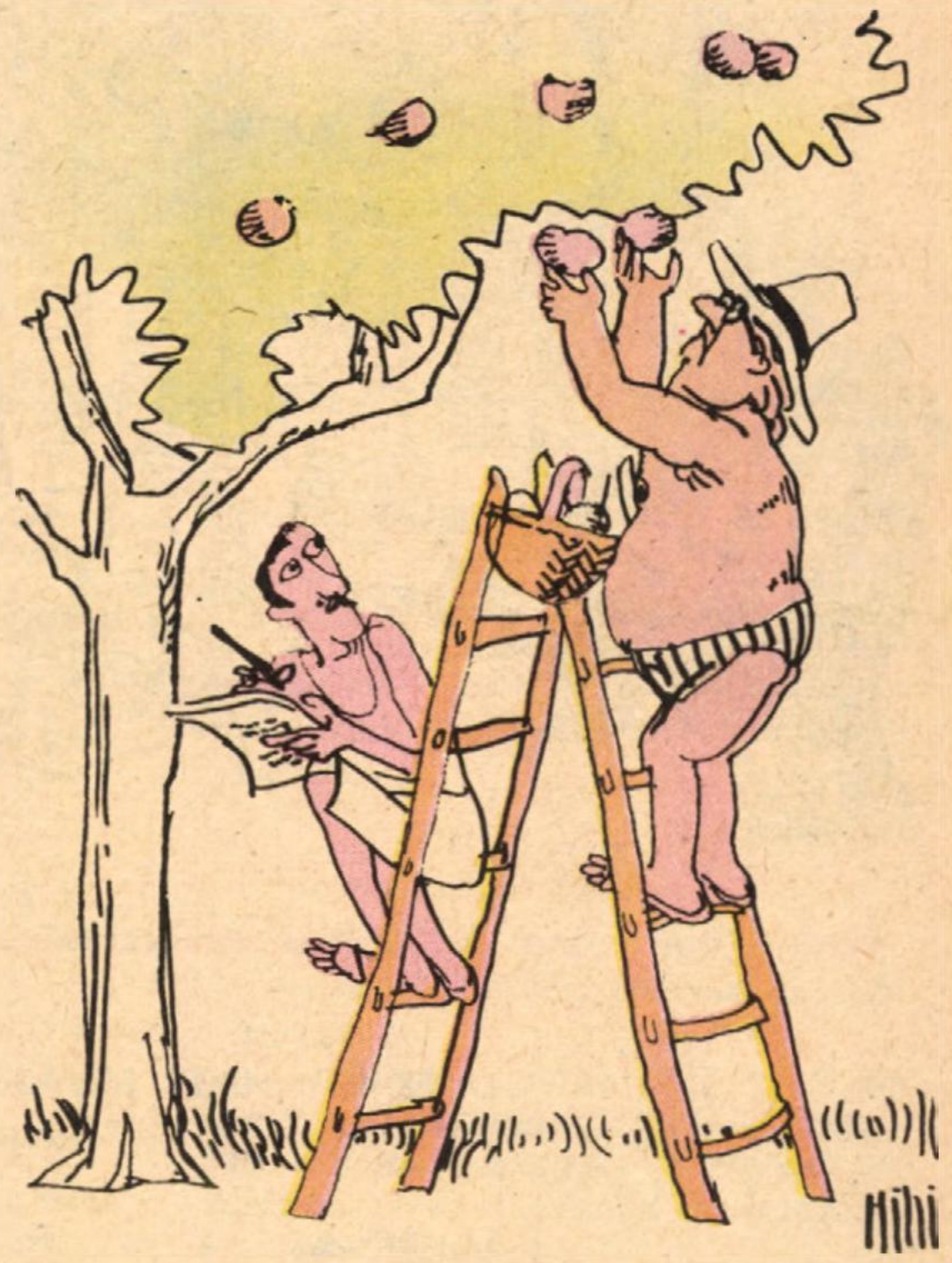

– Ha valakit az életrajzírója mindenhová elkísér...

TÖRTÉNET GYŐRBŐL

„ESTE 6-KOR LEGYEN A RÁBÁBAN!"

Nőtlen lévén, folyton arról ábrándozom, hogy eljön az igazi, aki gyermekeim anyja lesz. Nemrég ismét felébredt bennem a reménység egy Vénuszt megszégyenítő szépség látványa révén. A másodperc tört része alatt beleszerettem a leányzóba, de mivel dologidőben történt az ismerkedés, a hölgy csak azt mondta: „Tudja, mit? Este 6-kor legyen a Rábában!"

Délelőtt 10 órakor ismerkedtünk meg, de gondolatban már akkor a Rábában voltam. Boldogságom mámorában hirtelen nem is gondoltam arra, hogy Győrött hány Rába nevű valami létezik. Nyilván nem győri kislany lehet!

Négykor letettem a tollat és hazarohantam átöltözni. Fehér ing, lila nyakkendő, virágcsokor, és már indultam a Rába felé. Mármint a presszó felé. Félórai izgatott üldögélés után eszembe jutott, hátha a Rába Hotelben vár rám a fekete csoda, életem napsugara, leendő gyermekeim leendő anyja. Átrohantam a hotelbe. De háromnegyed hatnál ott sem bírtam tovább. Elvágtattam a Rába borozóba, hatha ott vár rám álmaim tündére, majd onnan a Rába Művelődési Központba siettem, ahol éppen az ateizmusról tartott előadást valaki. Mit tudhatom, leendő nejem hátha ateista, és ezen az előadáson kerülünk össze véglegesen. Éppen hat óra volt, de a fekete szépségnek nyomát sem láttam. Hattól hétig a következő helyeken jártam még: Rába utca, Rába-bolt, Rába-gyár, Rába sportpálya, Rába-mozi, Rába horgásztelep. Mindhiába!

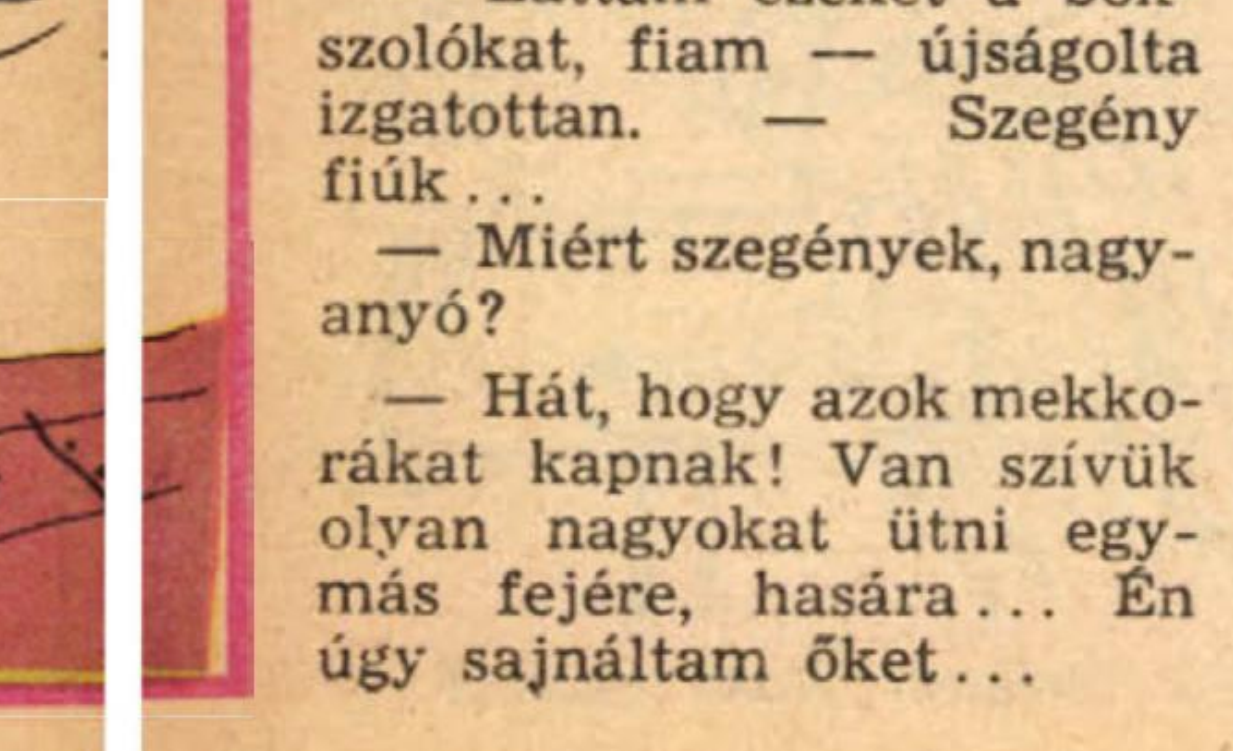

Hét óra előtt öt perccel a Rába-hidakon rohangáltam, mint egy őrült, de Vénuszomat egyiken sem láttam. Pedig világosan hallottam magamban az édesen búgó hangot: „Este 6-kor legyen a Rábában!" Összeszedtem maradék szellemi kapacitásomat, de már csak a Rába folyó jutott eszembe.

— Hát persze! — csaptam homlokomra, hiszen az összes többi intézmény erről kapta nevét. Hogy milyen okos az a kislány, és én milyen hülye vagyok! Elegáns csukafejessel a folyóba vágtam magam a leforgalmasabb partszakaszról. Igaz, már hét óra múlt öt perccel, de ott voltam, a Rábában. De nem jött. Melyik Rábában várt rám?

Környei Tibor

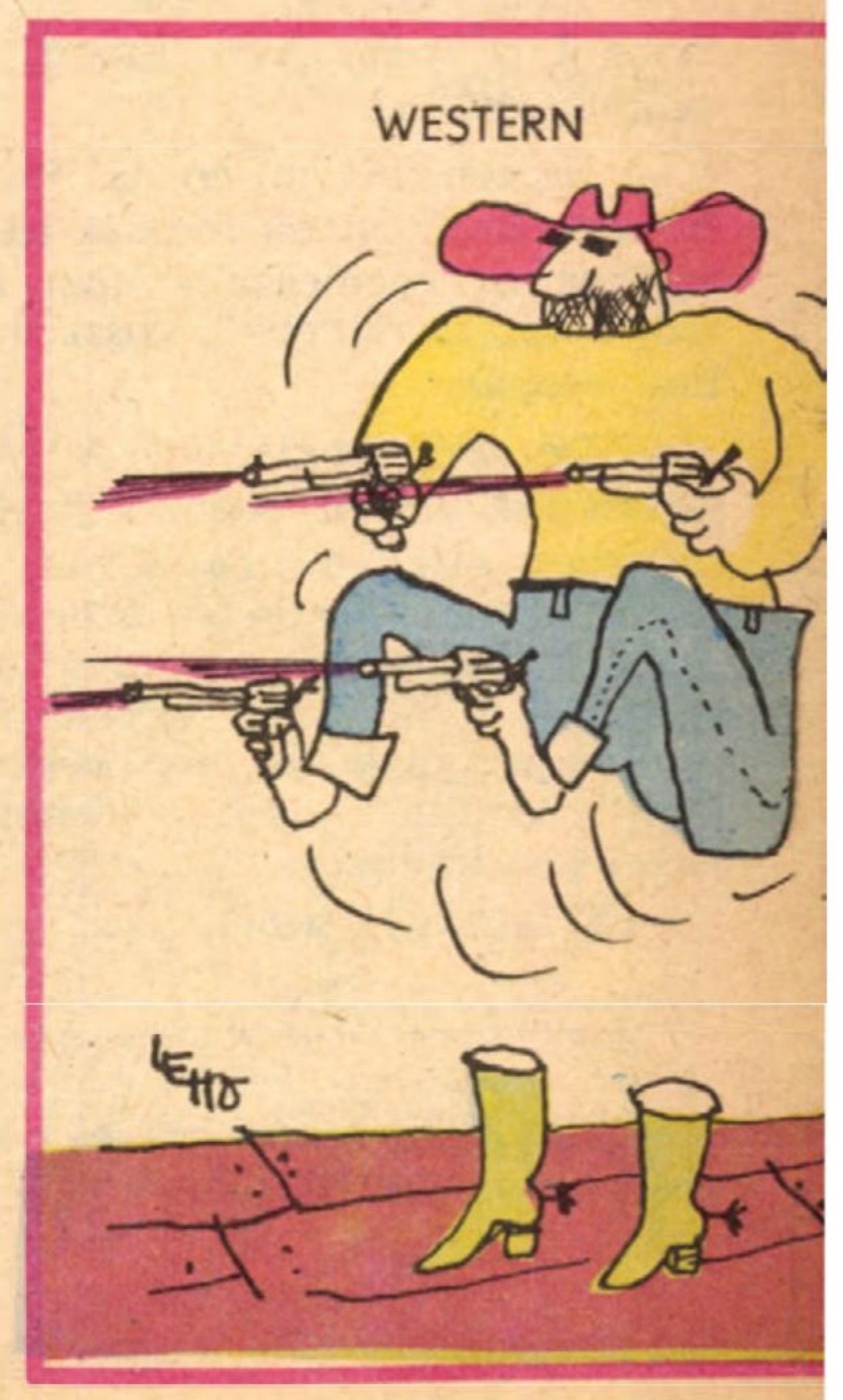

NAGYANYÓ SZURKOL

Nagymama, mint napjaink minden nagymamája, szorgos nézője a televízió minden műsorának. Ha mégis valamelyik műsort előnyben részesíti, akkor ez a sportolás. Nagymama kivétel nélkül minden sportműsort megnéz, végigizgul és kommentál.

Kommentárjai, utólagos megjegyzései eleinte meghökkentettek.

Ökölvívás volt aznap a tévében.

— Láttam ezeket a bokszolókat, fiam — újságolta izgatottan. — Szegény fiúk...

— Miért szegények, nagyanyó?

— Hát, hogy azok mekkorákat kapnak! Van szívük olyan nagyokat ütni egymás fejére, hasára... Én úgy sajnáltam őket...

— De drága nagymama, nem muszáj nekik. Ha nem tetszik, abbahagyhatják...

— A szívem szakadt meg értük... — szipogta és törölgetni kezdett valamit a szeme alatt.

Nemsokára jött a vívás.

— Láttam azokat a vívókat, fiam — lelkendezett másnap. — Szegény édesanyák...

— Miféle édesanyák?

— Hát a vívófiúk meg -lányok édesanyjai! Végig kell nézniök, hogyan szurkálják össze a gyerekeiket...

— De kedves nagyanyóka, azok a szúrások nem fájnak...

— Ilyet már ne mondj... Akkorákat sikoltoznak szegények a fájdalomtól, hogy a hideg szaladgál az ember hátán... Szerencsétlenek...

Hát még amit a súlyemelés után mondott!

— Ilyet még, fiam, nem láttam, ilyet el sem tudtam volna képzelni... — sopánkodott nagyanyó. — Képzeld csak el: kétszáz kilót kell felemelni annak a szerencsétlen fiatalembernek...

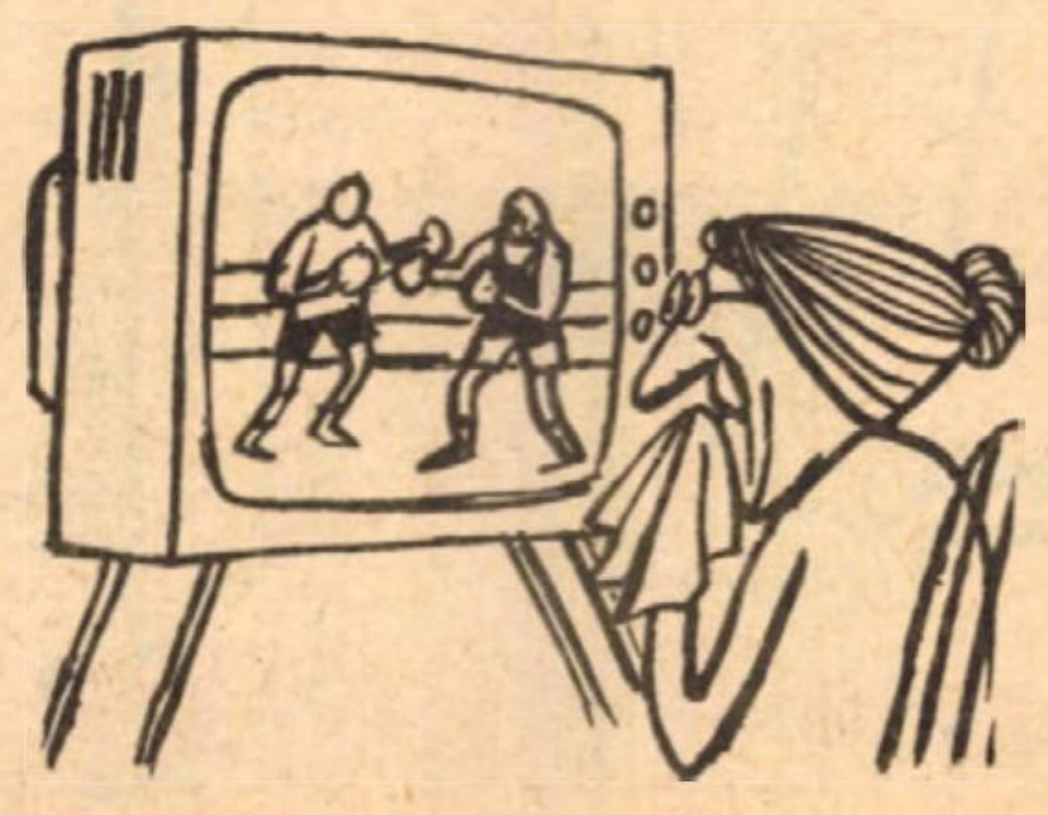

— Miért *kell?* Egyáltalán nem kell. Passzióból csinálja. Sportból.

— Azt hiszed, vén bolond vagyok?... Tán nem láttam a szenvedő arcukat, a velőtrázó kiáltásaikat? Azokat a dögnehéz vasakat emeltetni ilyen fiatal gyerekekkel... A mi falunkban a malmos szigorú ember volt, de még az sem engedte, hogy a molnárlegény fél mázsánál súlyosabb zsákot vigyen a vállán...

Azután végigsajnálta a nagymama a futballistákat, akik szegények folyton lehuppannak a földre, az úszókat, akik megfáznak a hideg vízben, a futókat, akik kiszaladják a tüdejüket, pedig nem is kergetik őket, a magasugrókat, akik a hátukra esnek, a tornászokat, akik elszédülnek, a görnyedő kenusokat, a gebedő kajakosokat, a hajlongó evezősöket, a tekergőző kosárlabdásokat, a fulladozó vízilabdásokat.

— Édes fiam, szólj a szerelőknek, sürgősen jöjjenek ki — fordult hozzám a minap. — Gondold el, elromlott a készülékem, és holnap sportközvetítés lesz. Borzasztóan sajnálnám, ha nem tudnám borzasztóan sajnálni a fiúkat...

Novobáczky Sándor

KEMPING

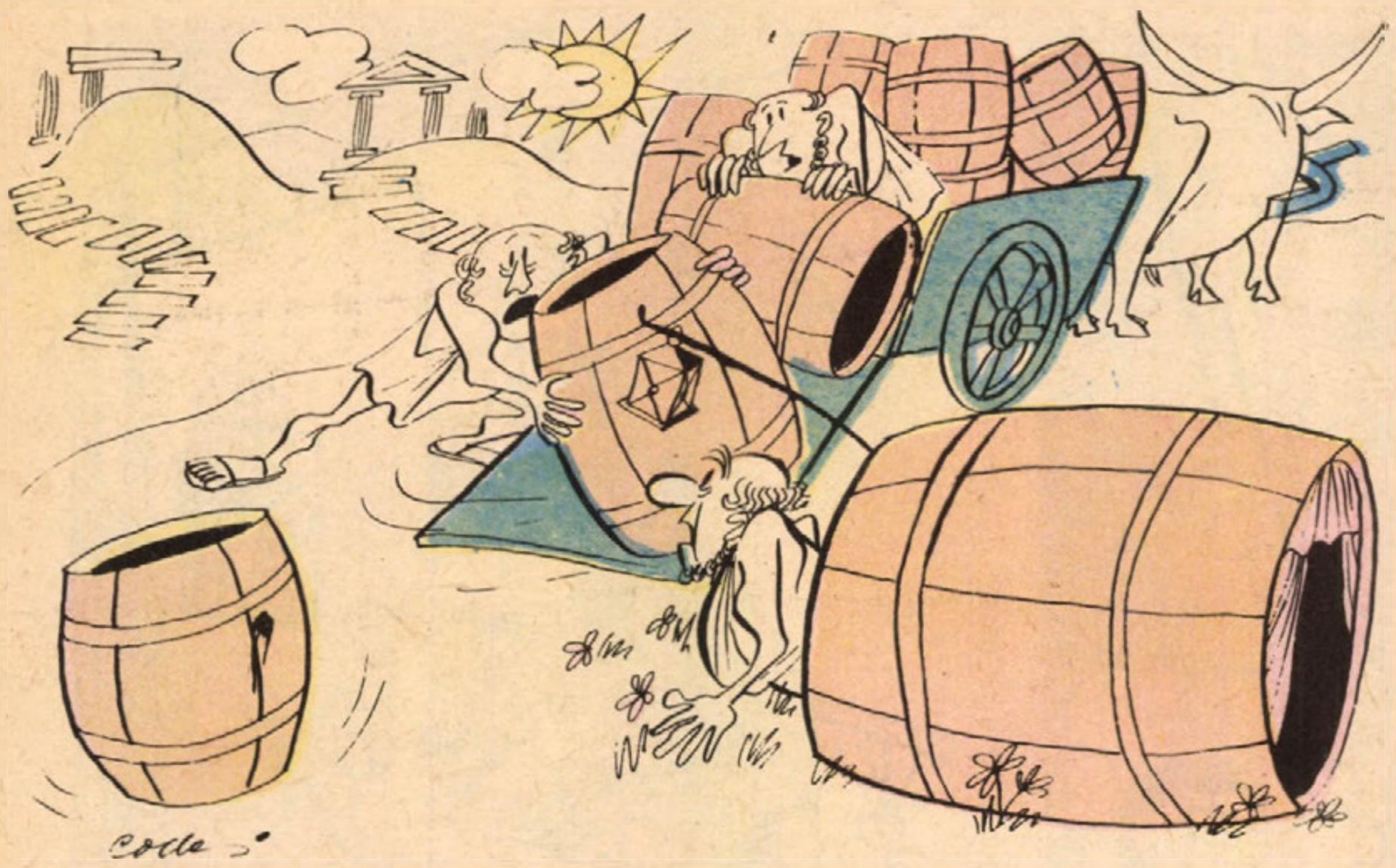

– No, guruljon arrébb, Diogenészkém, kempinget építunk.

MINT A MOZIBAN

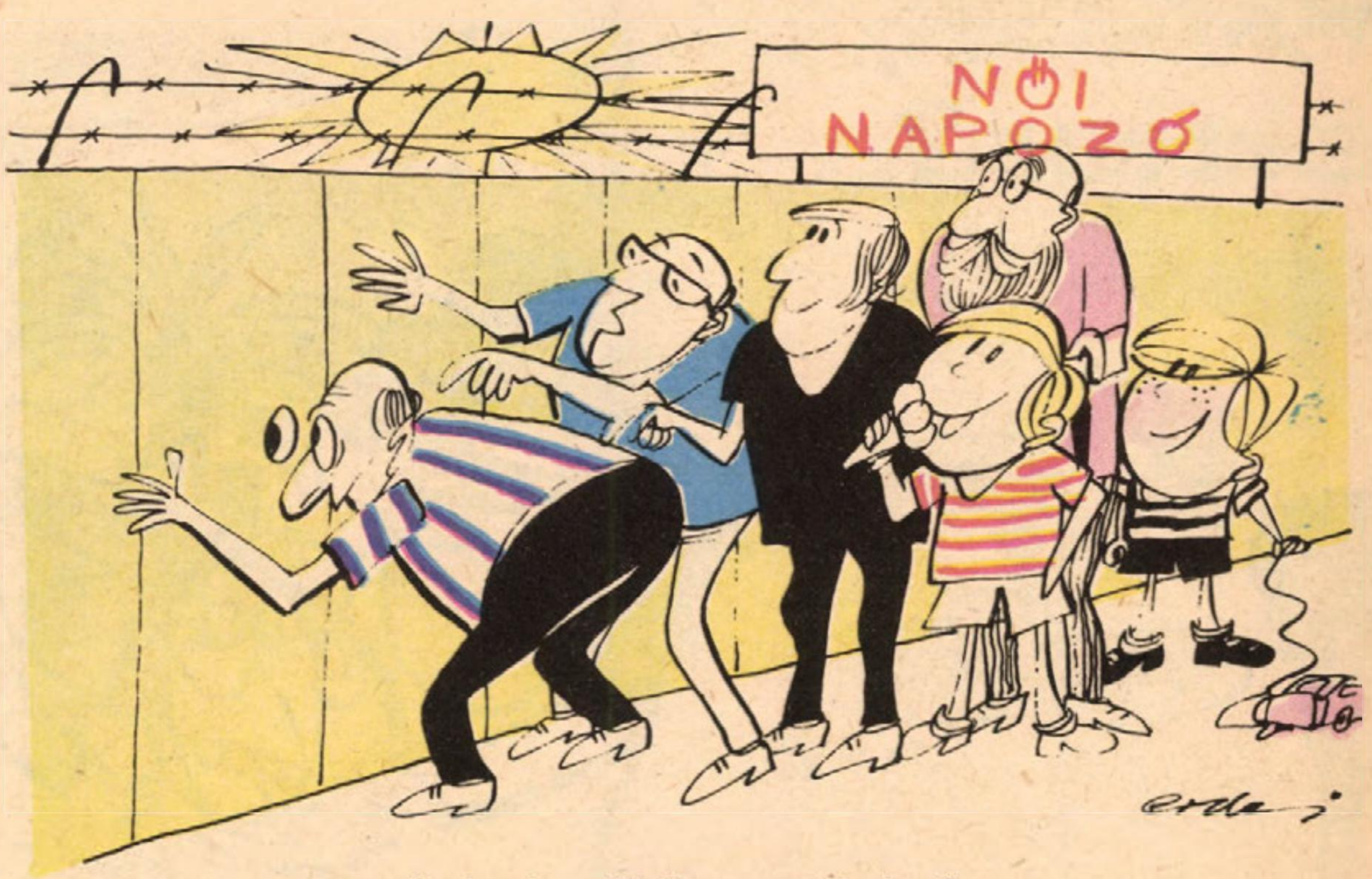

Korhatár nélkül megtekinthető

VÍKEND

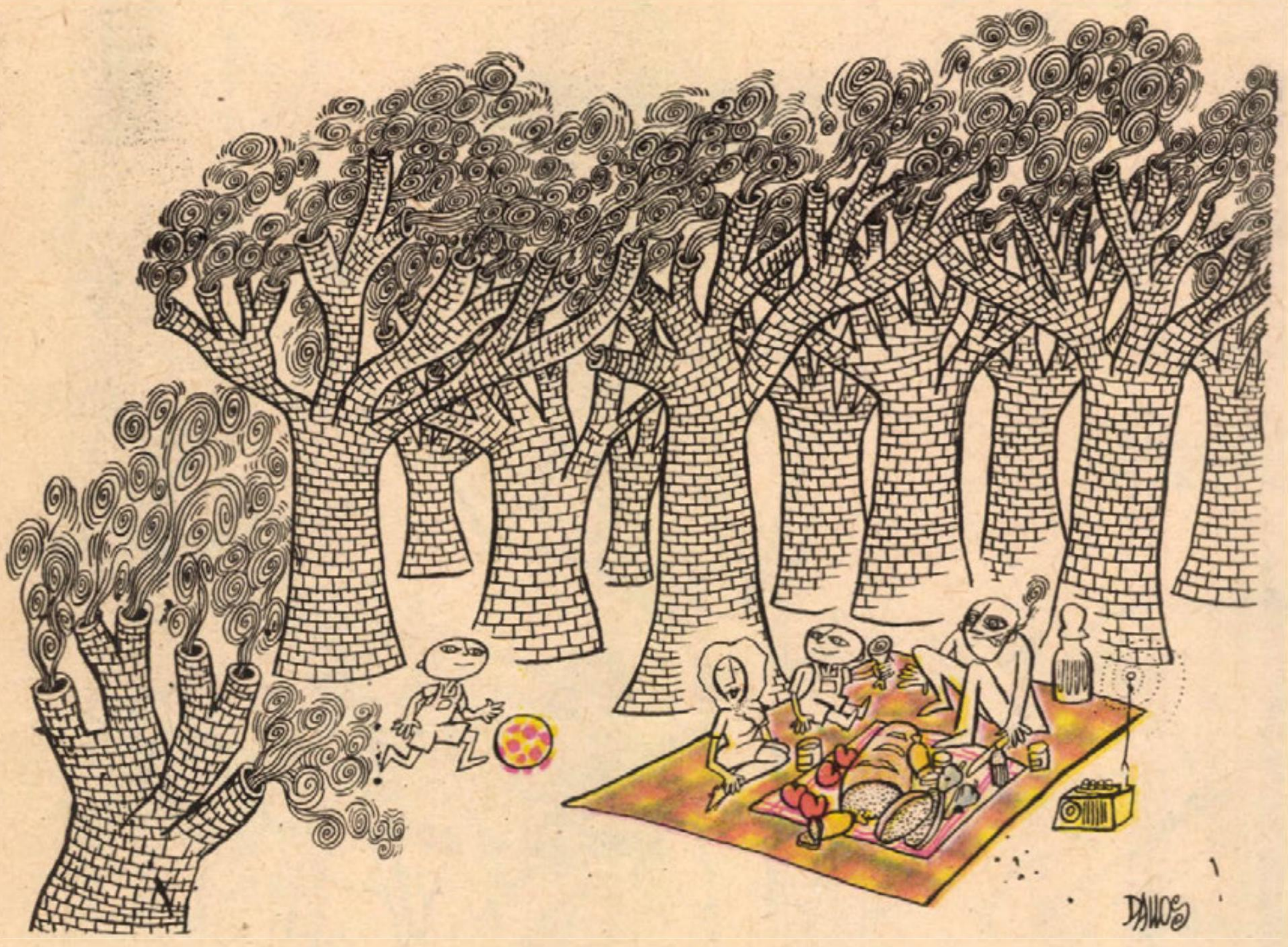

HA EZ ÍGY MEGY TOVÁBB

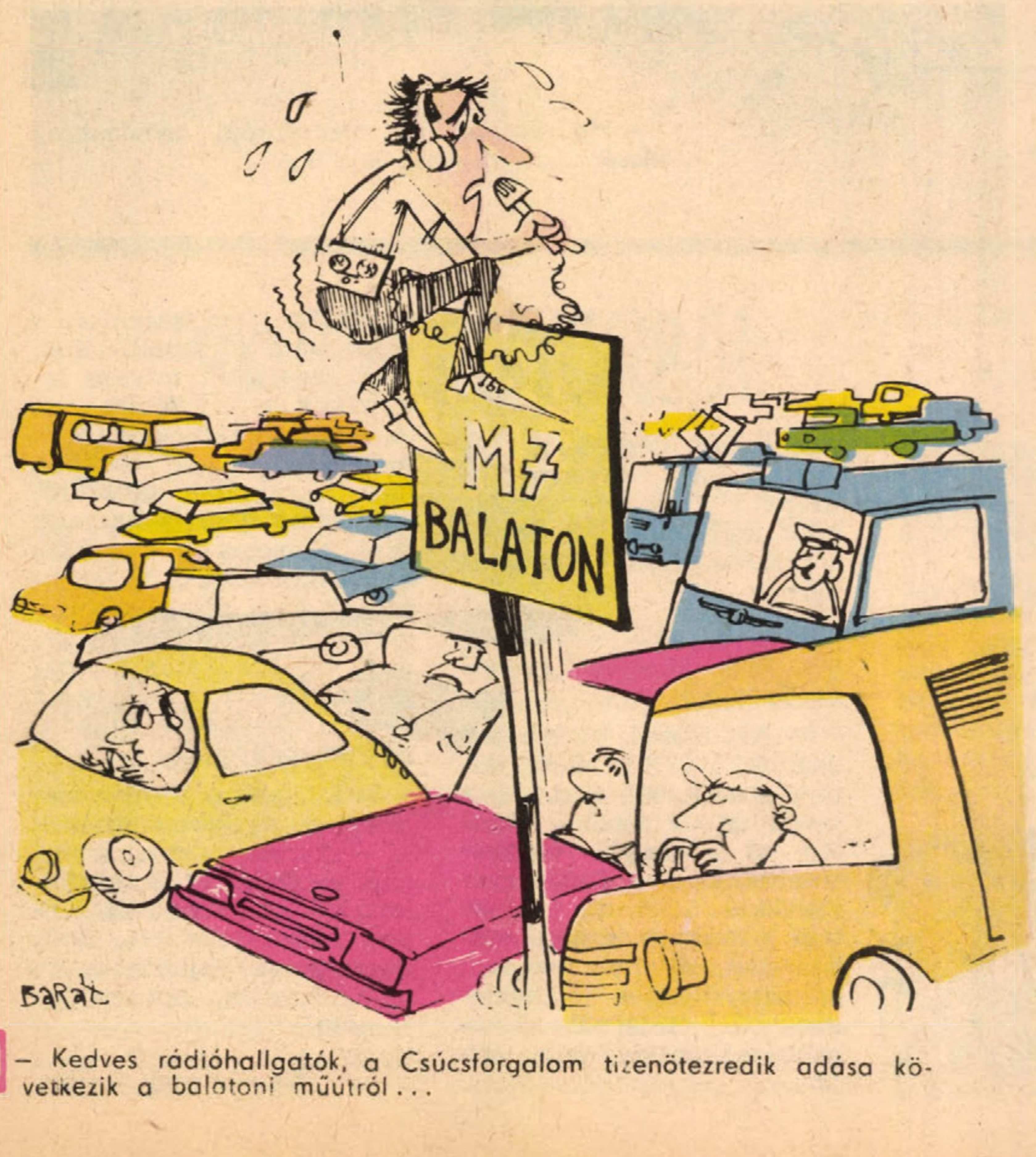

– Kedves rádióhallgatók, a Csúcsforgalom tizenötezredik adása következik a balatoni műútról ...

SZILÁNKOK

ELLENŐRZÉS

A felületes, hiányos ellenőrzés következtében a revizor évtizedeken keresztül nem jött rá, hogy csalja a felesége.

TÁRSTALANUL

— Nekem is kell valaki, akitől elváljak.

ÜZLETEMBER

— Negyvenhét forint húsz fillér — mondta a villanyszámlás.

— Ez az utolsó ajánlata? — kérdezte az alkura mindig kész üzletember.

HIRDETÉS

GÖRÖGDINNYE GARANCIÁVAL ELADÓ.

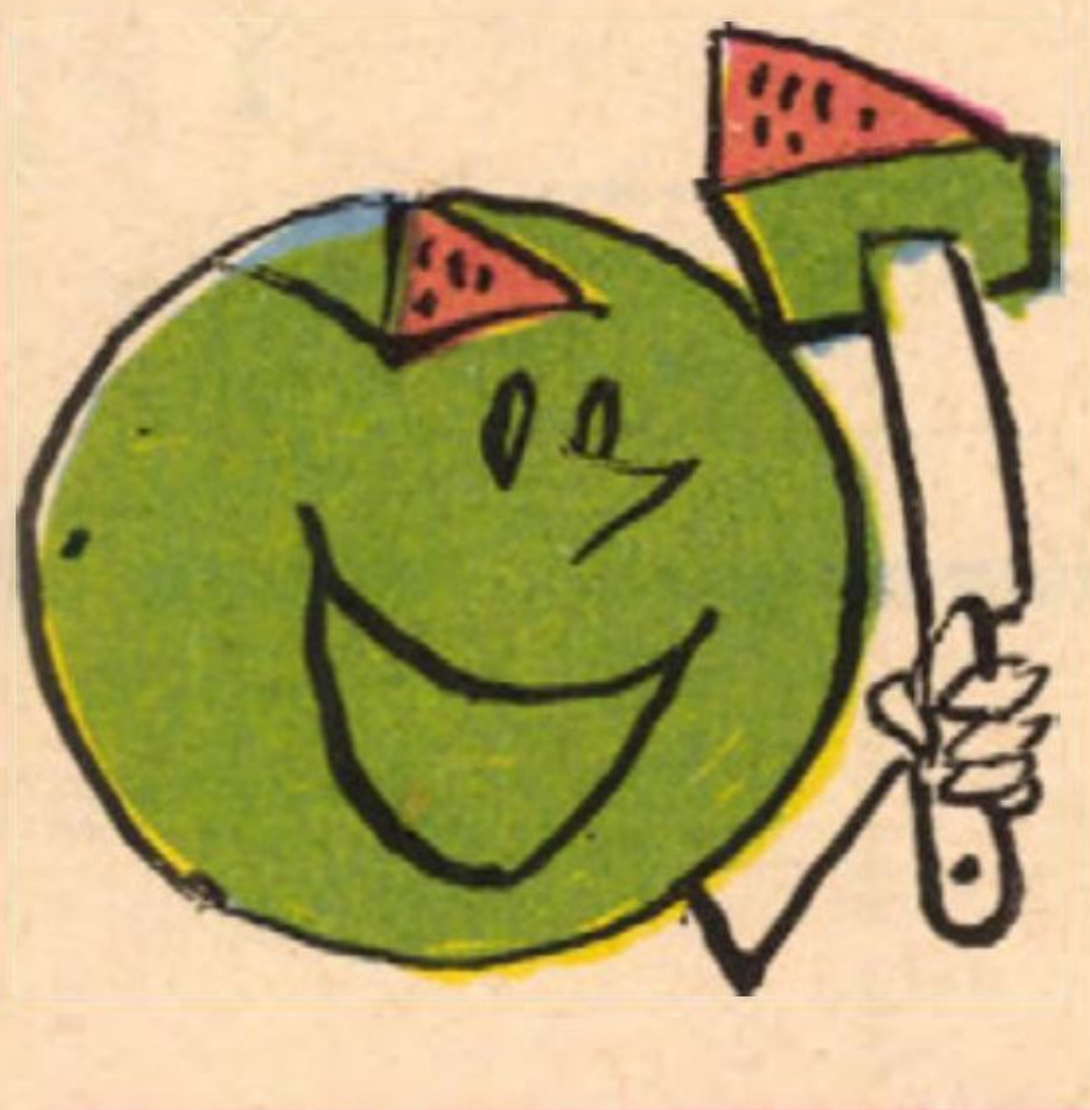

S. O. S.

— Emberek! Segítség! — kiáltotta az útonálló, mikor érezte, hogy nem bír az áldozatával.

TRAGÉDIA

— Csak leszaladtam a közértbe vásárolni egy kis disznósajtot, de mire hazaértem, a kisfiam megnősült — panaszkodott egy elkeseredett szülő.

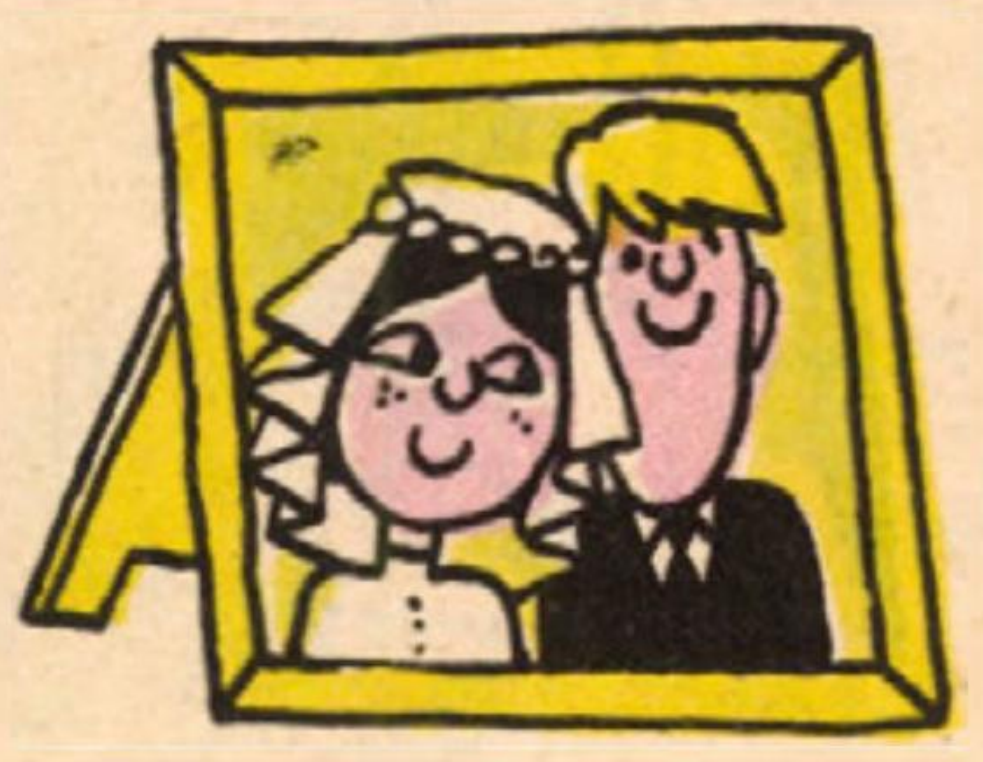

TITOK

— Tud titkot tartani? — kérdeztem Bélát. Egy óra múlva már egész Budapest arról beszélt, hogy én megkérdeztem Bélát: tud-e titkot tartani?

HÁZŐRZŐ

— Nyugodtan ajánlhatom, vegye meg ezt a kutyát. Garantálom, ha tolvajt lát, rögtön nekiugrik.

— Pardon, akkor tárgytalan — mondta idegesen a férfi és ijedten elmenekült.

FIATALKORÚ

Ismerek egy fiatalkorú lányt, aki rossz társaságba keveredett. Mindig a szüleivel látom.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Mindennek az az áldott jó szívem az oka. A legjobb barátom megkért, hogy adjam kölcsön a lakásomat másfél órára. A menyasszonyával nyugodt körülmények között szeretnének nálam meginni egy kávét.

— És?

— Ennek négy esztendeje. Azóta nem tudom kitenni őket a lakásból!

Galambos Szilveszter

PÓTVIZSGA

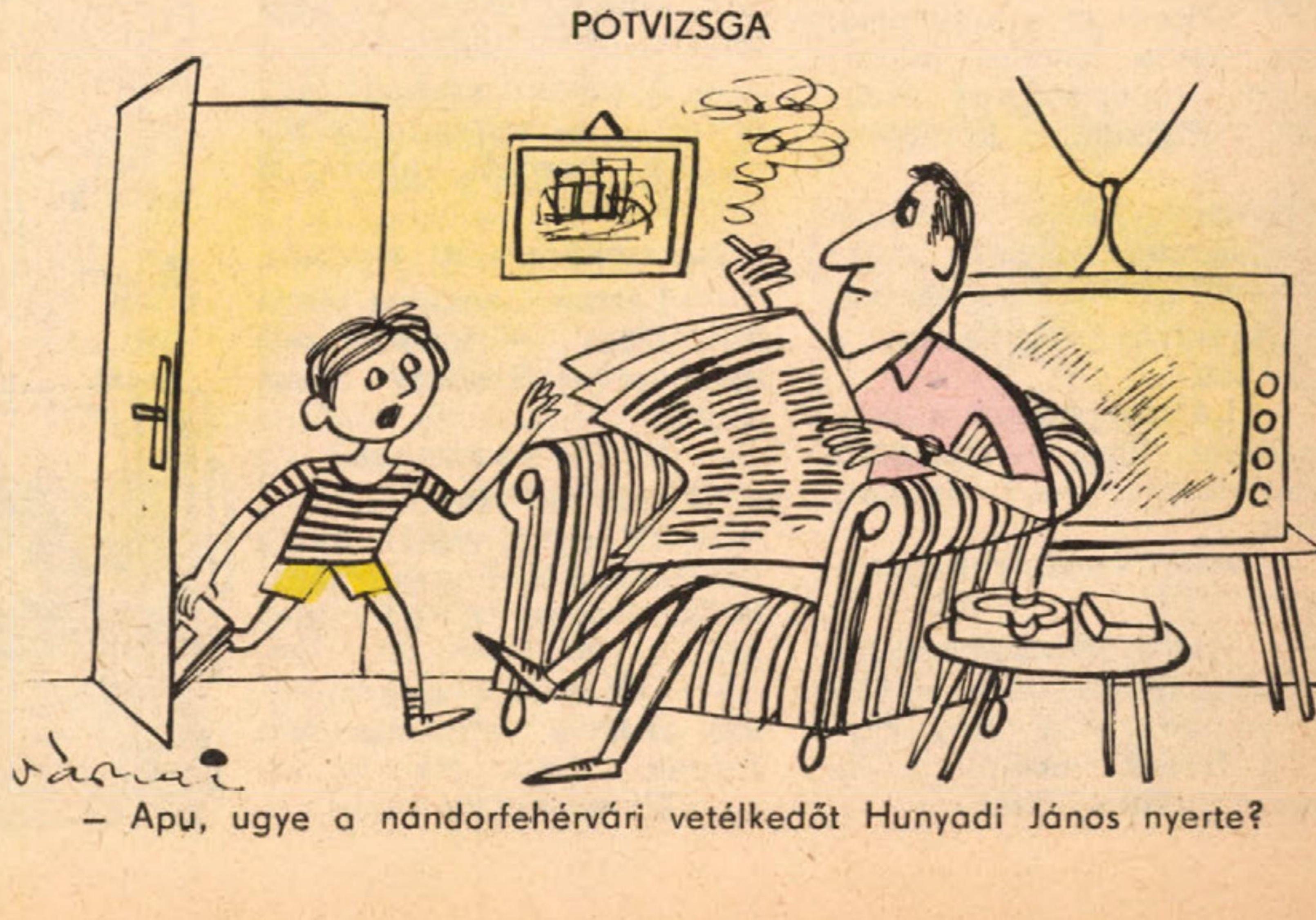

– Apu, ugye a nándorfehérvári vetélkedőt Hunyadi János nyerte?

ellentétek

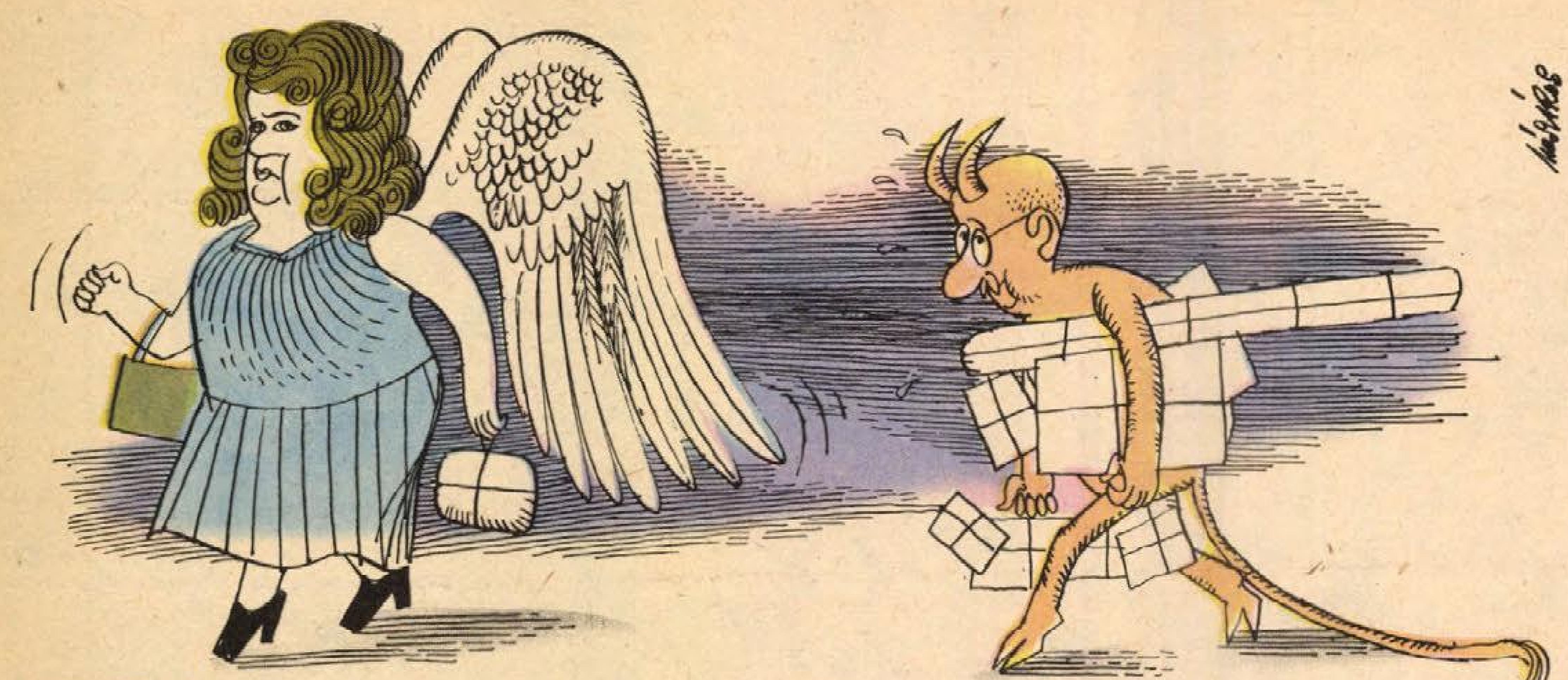

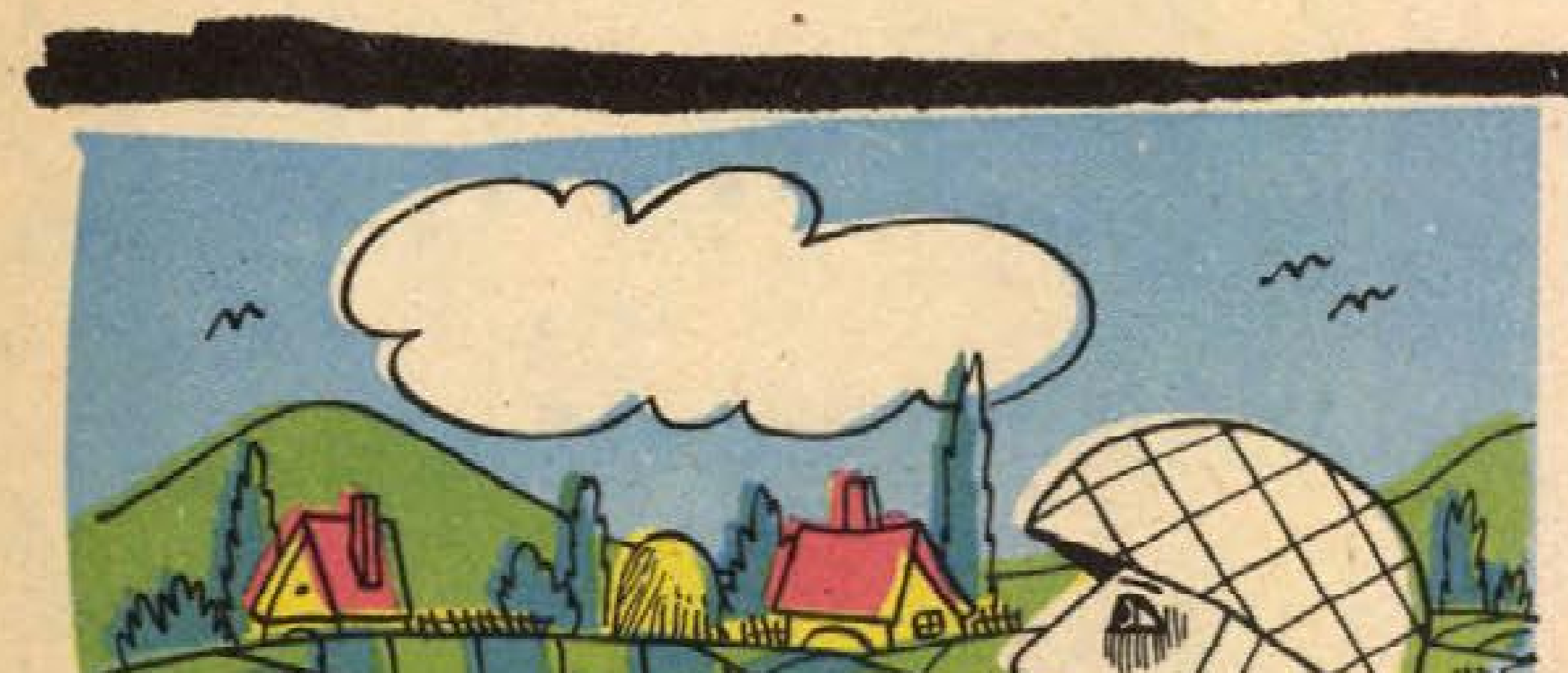

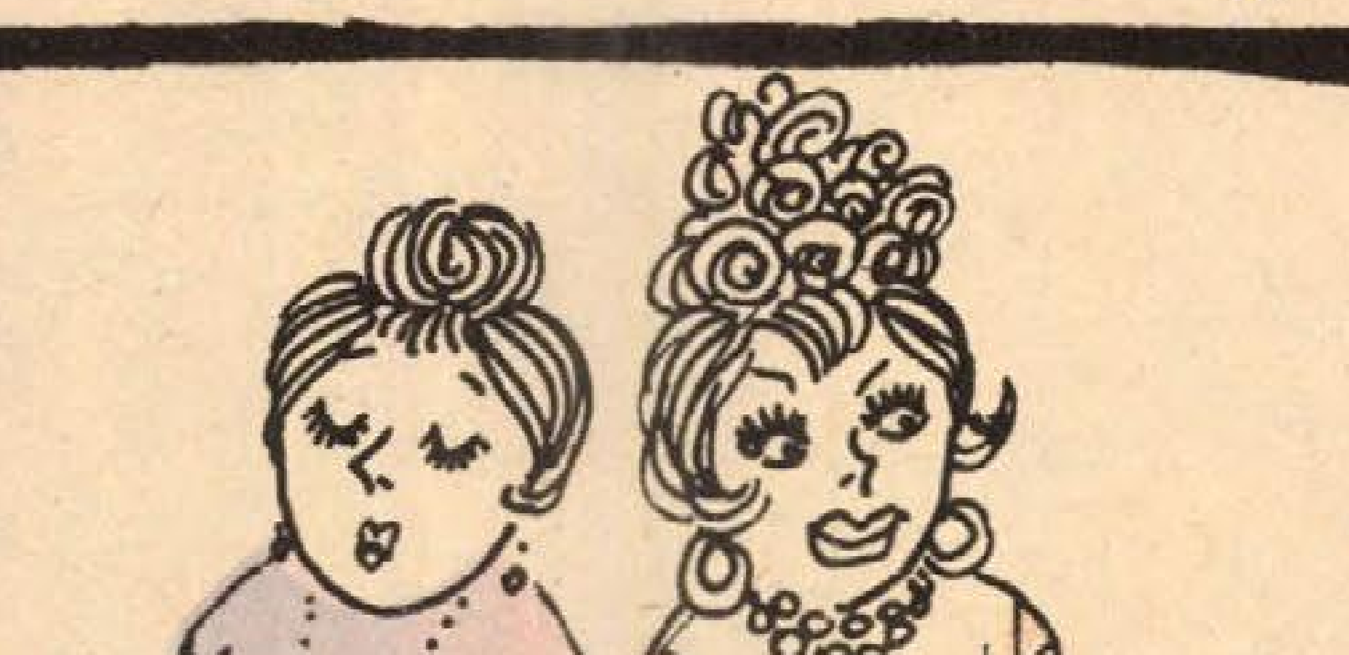

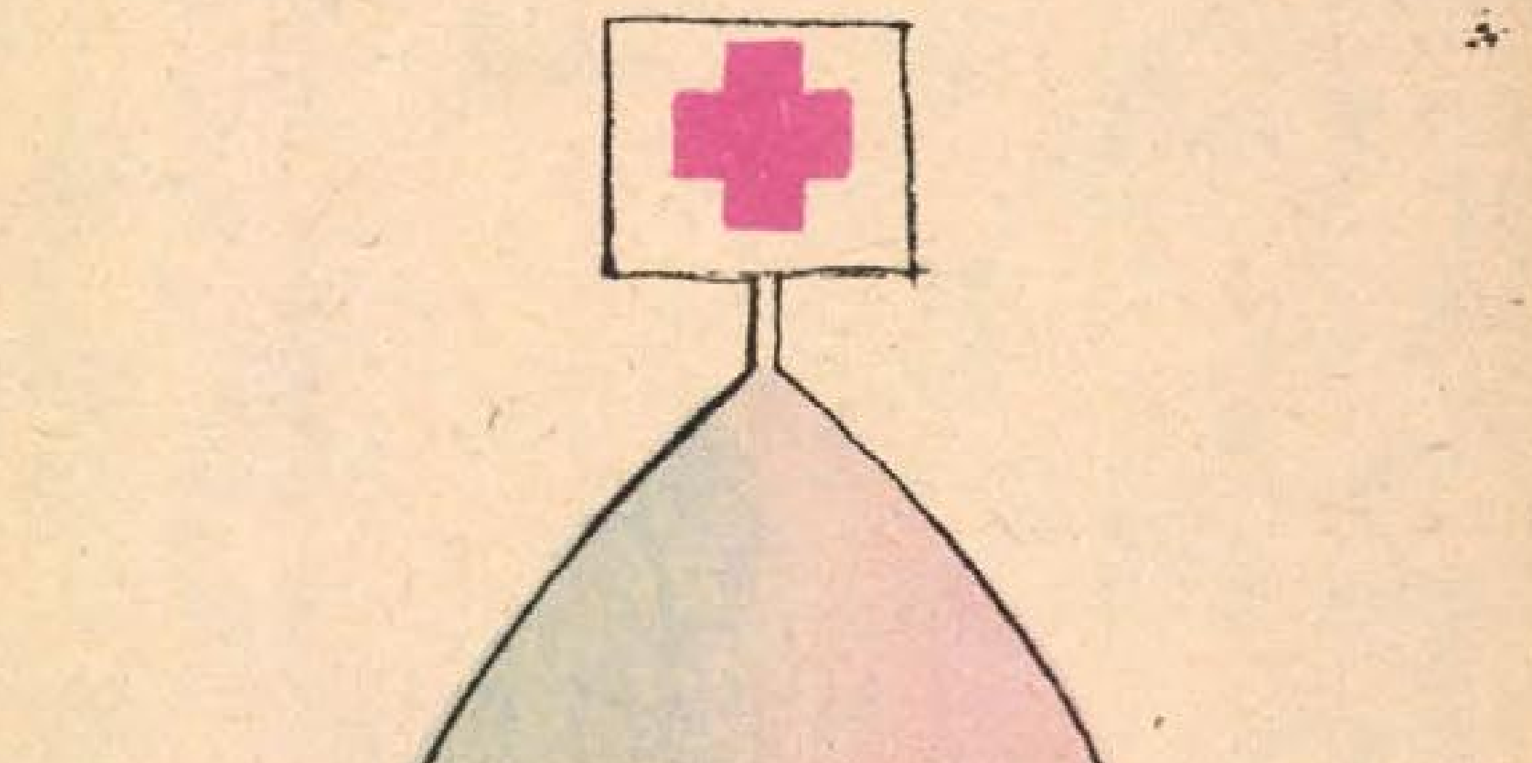

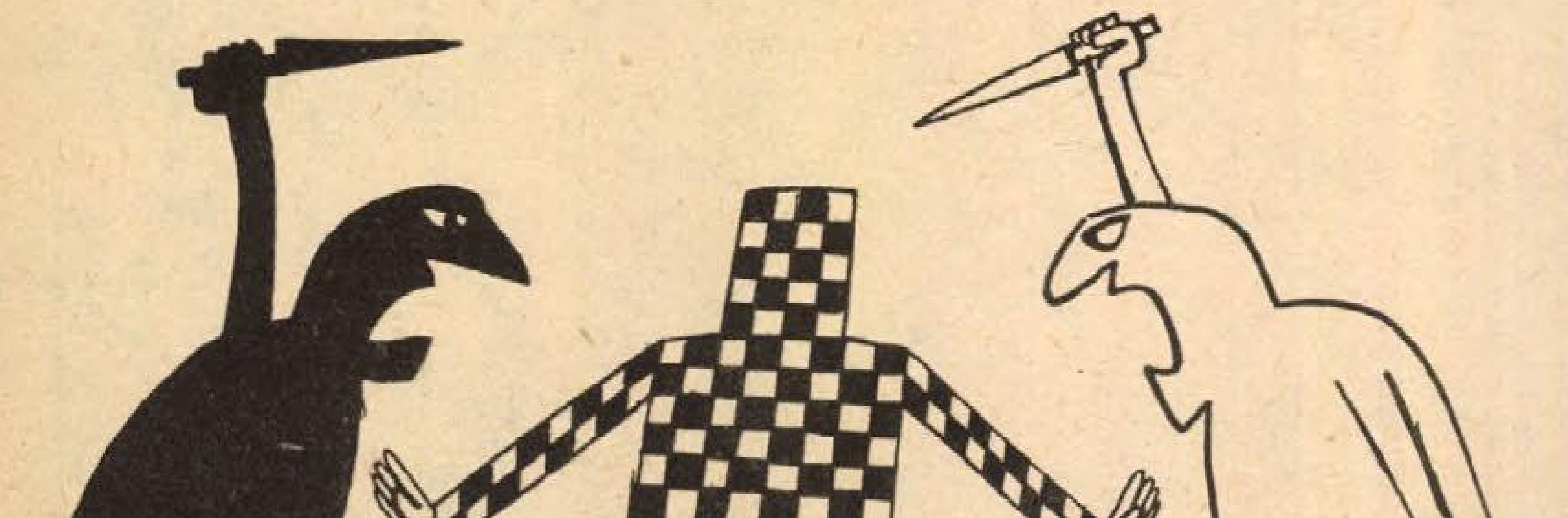

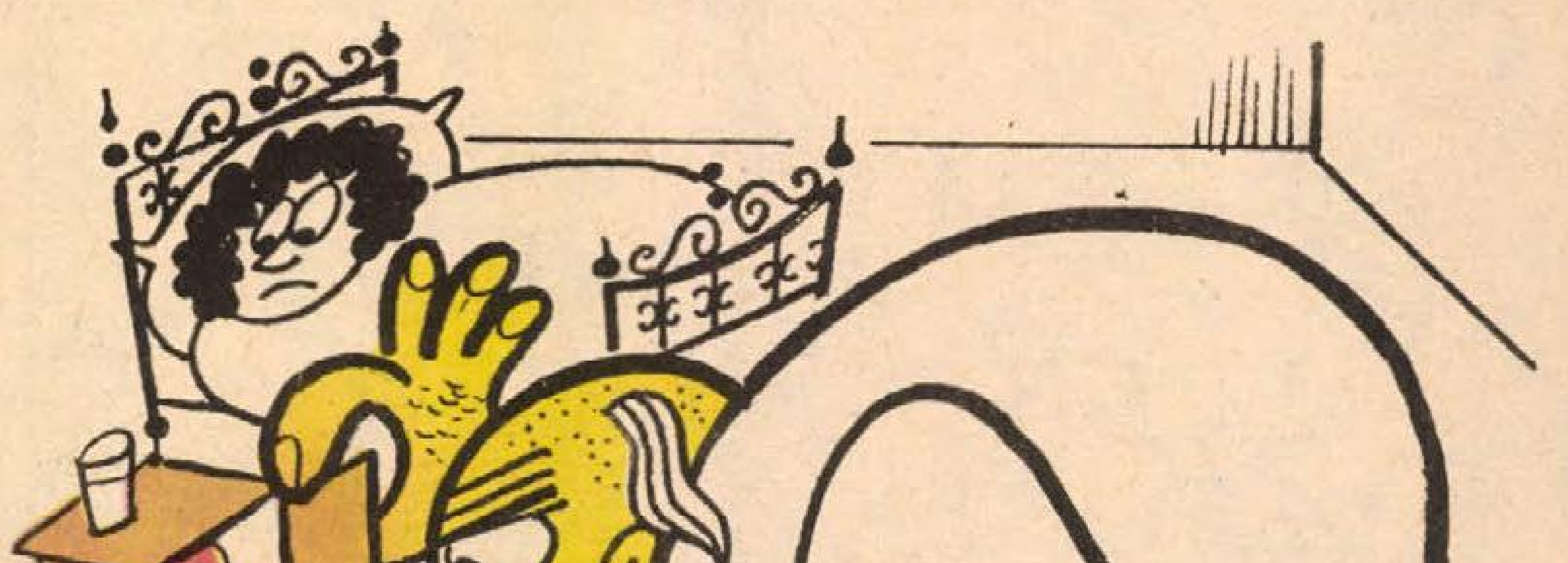

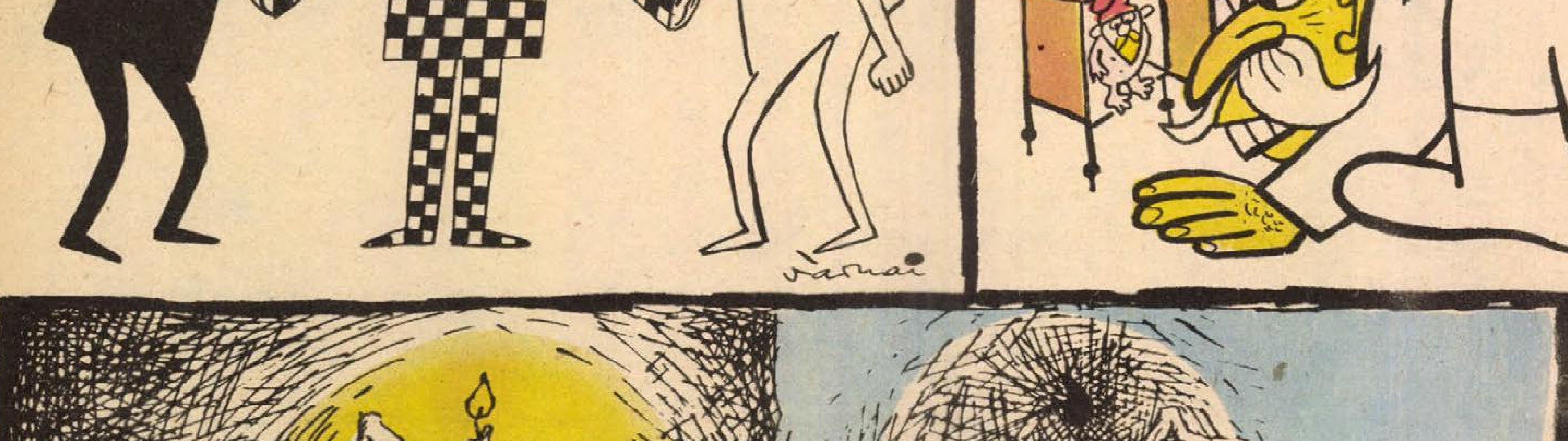

MÉSZÁROS
BALÁZS-PIRI
BRENNER
DALLOS
VÁRNAI
FÜLÖP
CSÁSZÁR

import humor

CAMPING

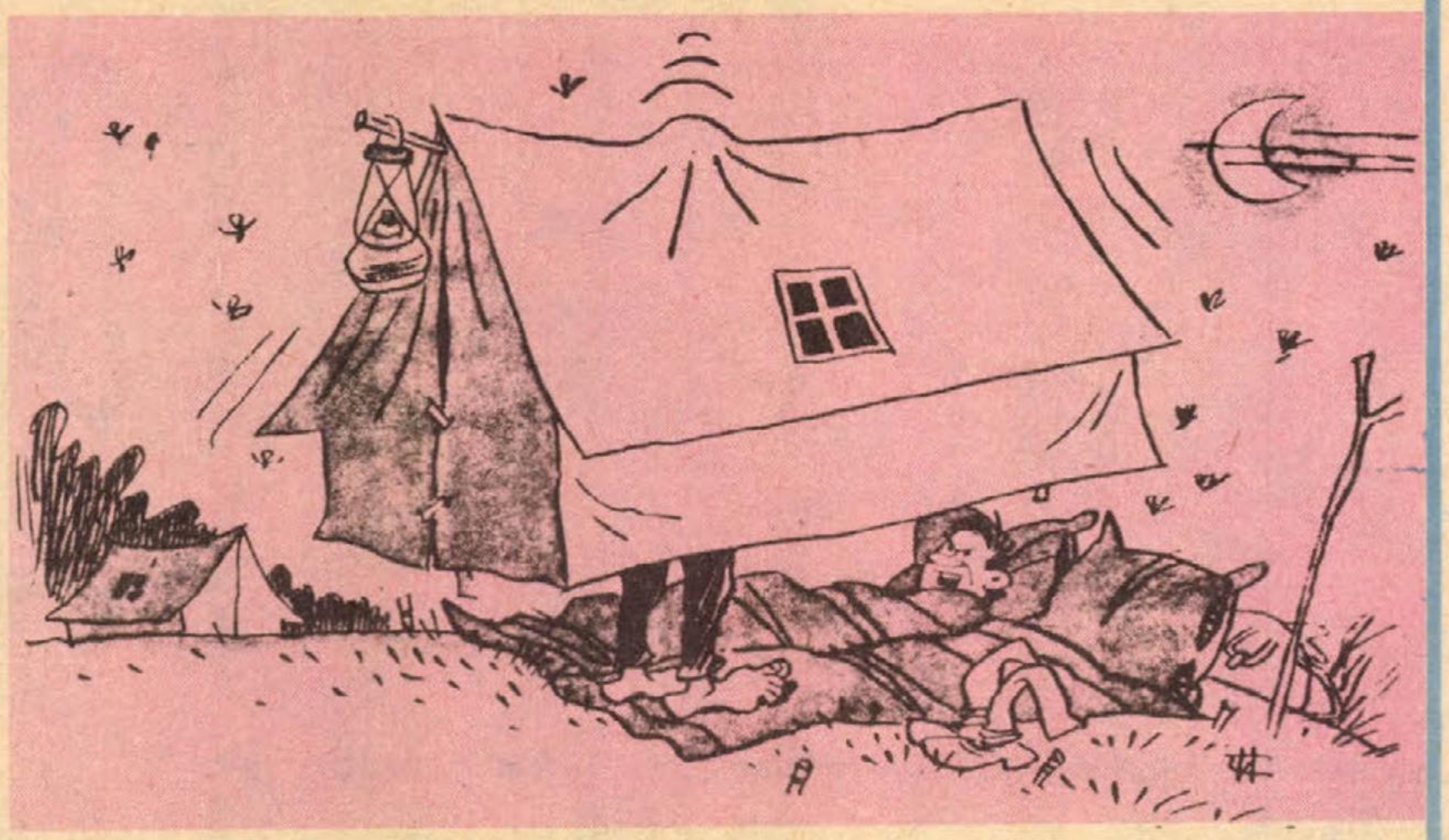

– Üljél már le, bejönnek a szúnyogok!

(„Krokodil", Moszkva)

ÉRDEKLŐDÉS

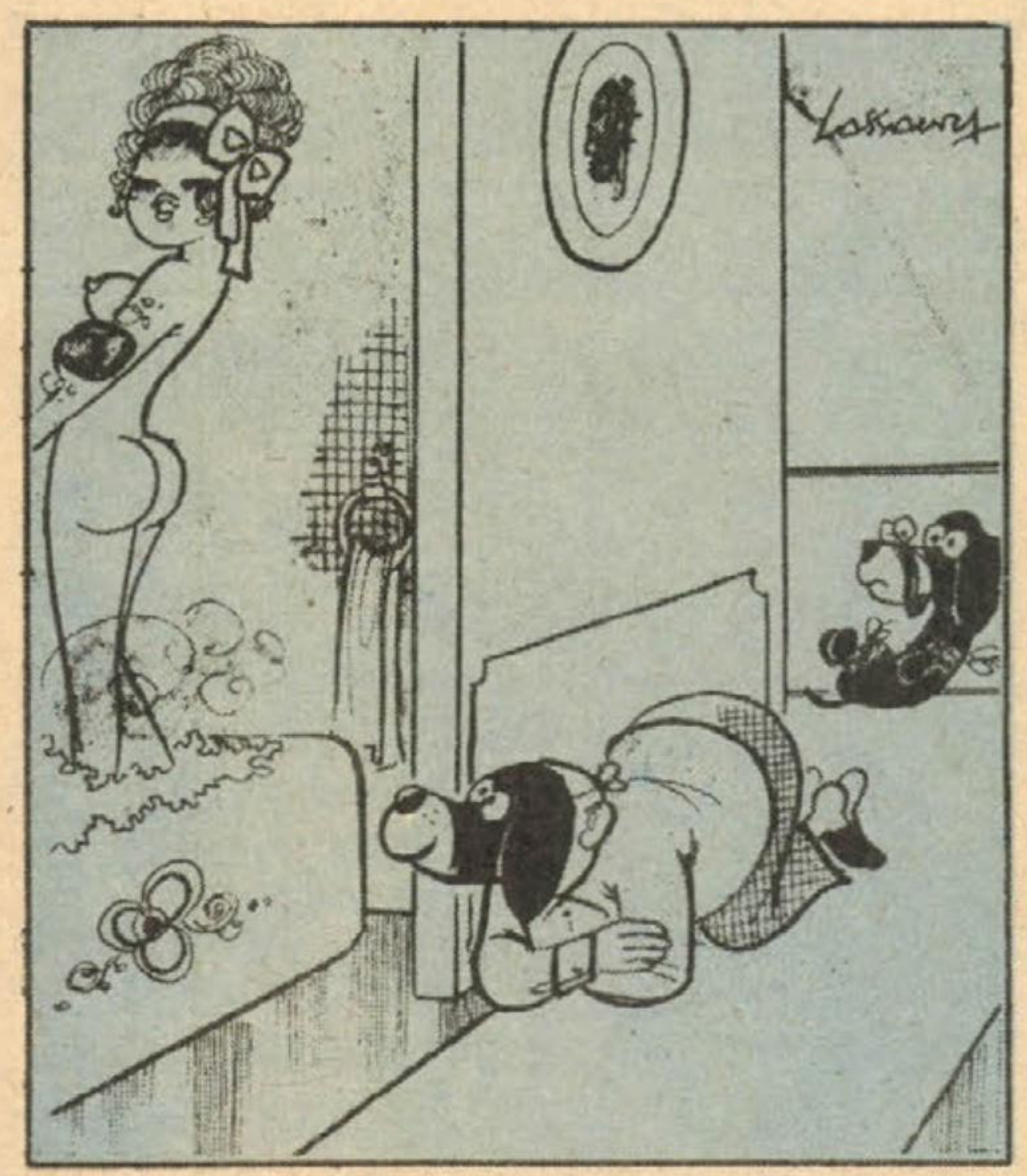

(„Ici Paris")

HELYETTES MUNKAERŐ

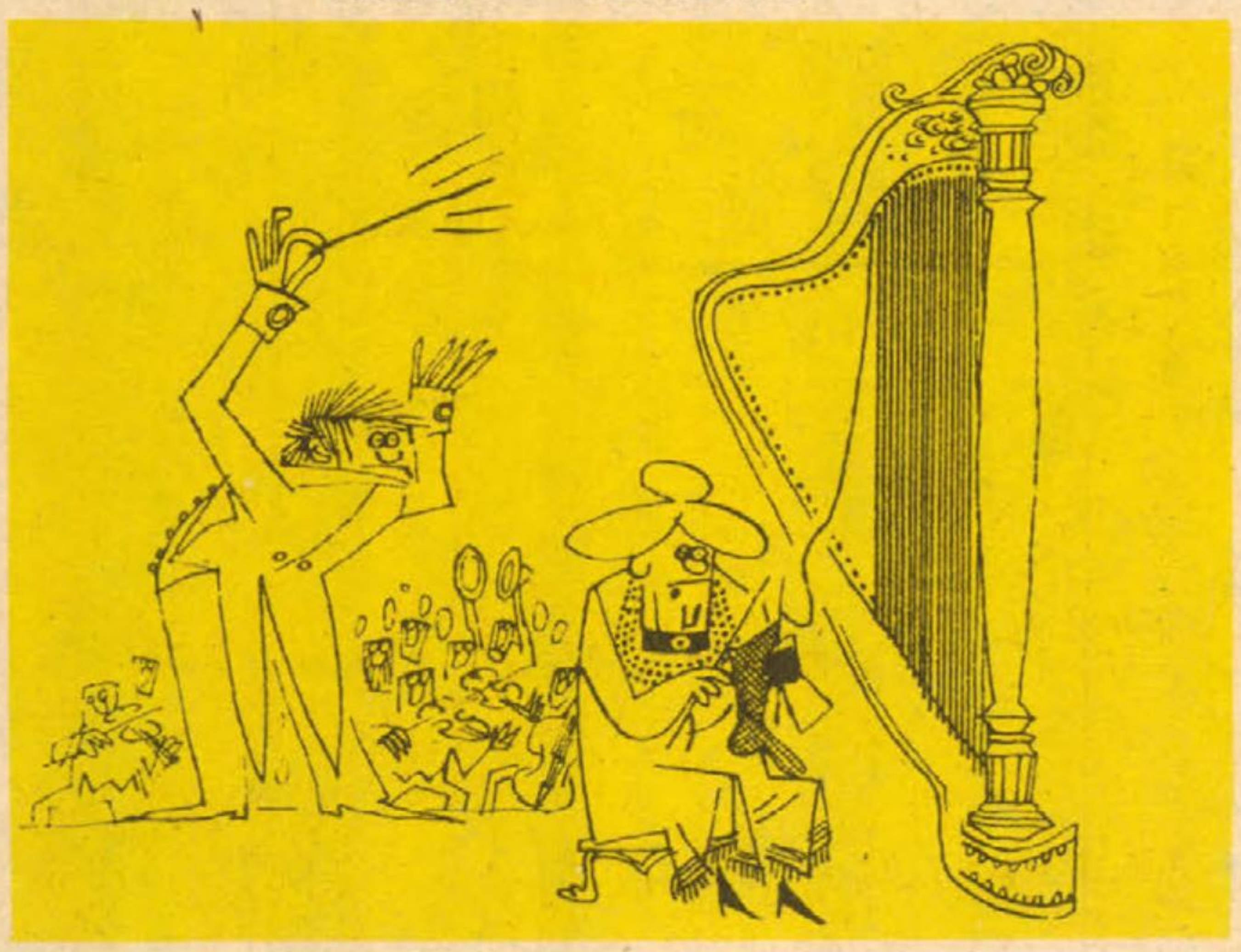

(„Rohács", Pozsony)

LÁTÁSMÓD

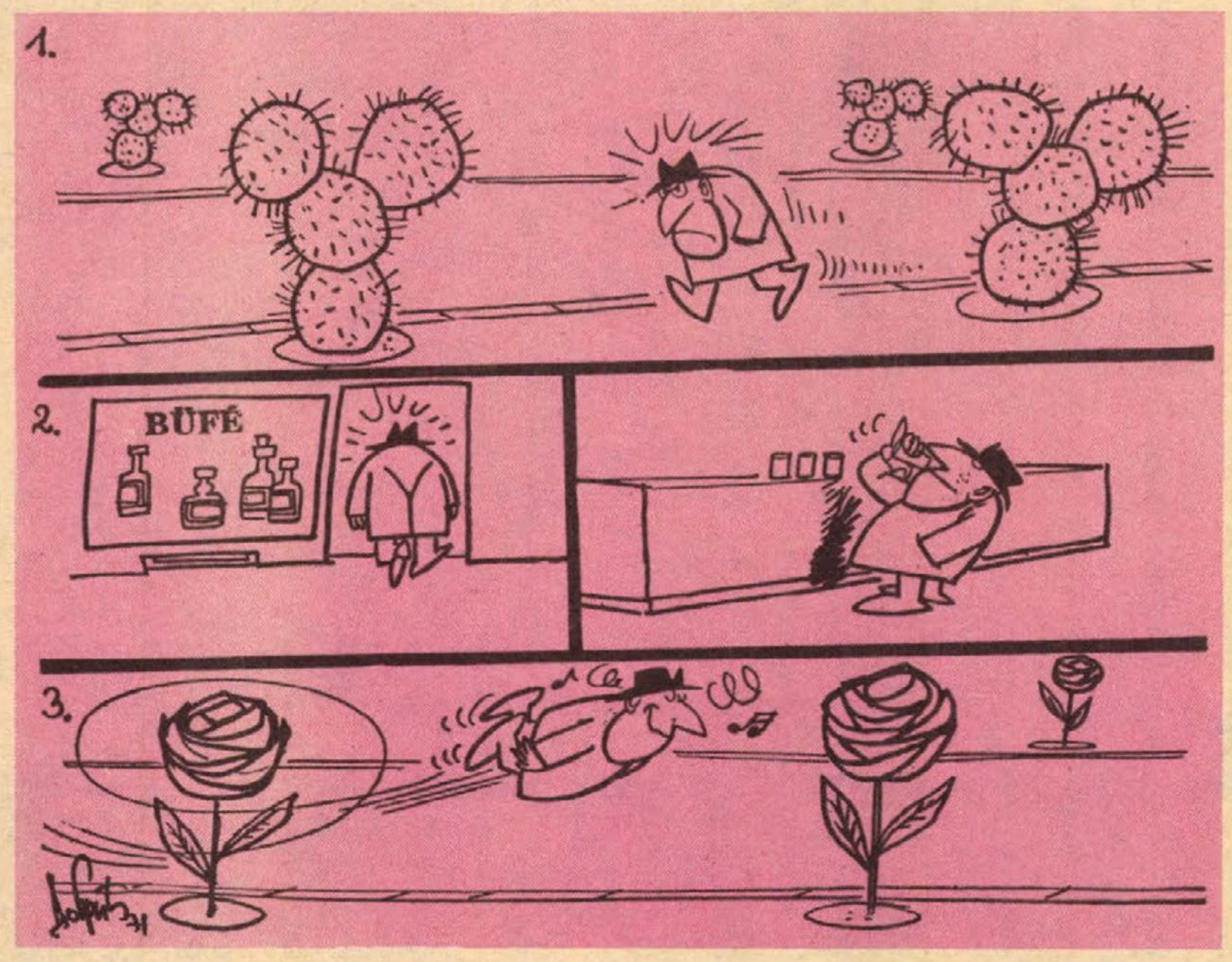

ÚTI KALAND

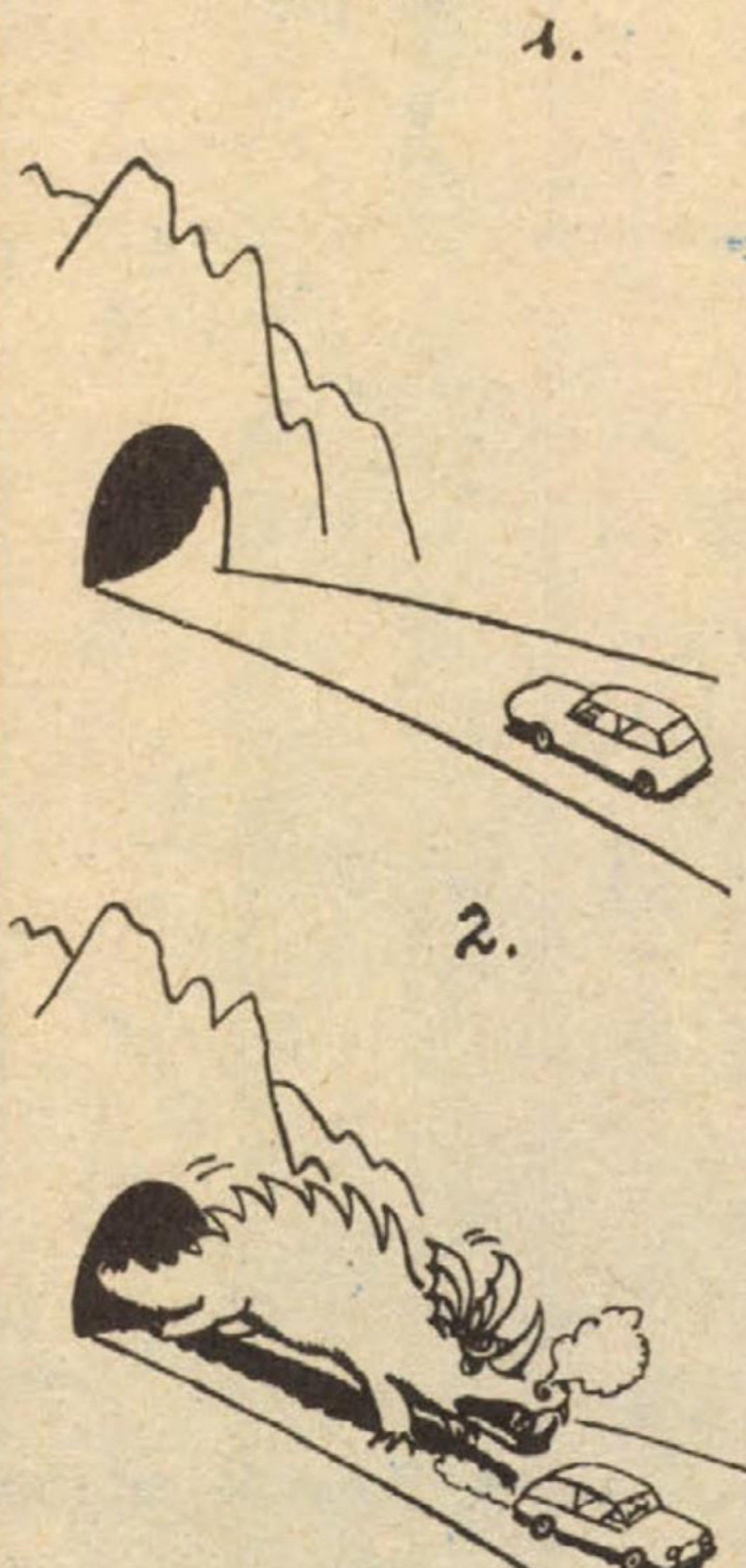

(A hamburgi Sternből)

A GOROMBA TITKÁR

A „Sunday Express" című angol vasárnapi újságban olvastuk az alábbi üdítő történetet:

Egy rongyos, többé-kevésbé ittas állapotban levő csavargó addig botorkál, amíg egy golfpályára nem ér. Itt lefekszik az egyik akadály tövében és édesdeden elalszik. Észreveszi őt az előkelő golfklub titkára, odamegy hozzá, nem valami gyengéden belerúg és rákiált, hogy hordja el magát.

— Miért, maga kicsoda? — kérdi a csavargó egy kissé még álmosan.

— Én a klub titkára vagyok!

A csavargó a fejét rázza:

— Kedves uram, ez nem valami szerencsés módja új tagok toborzásának!

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

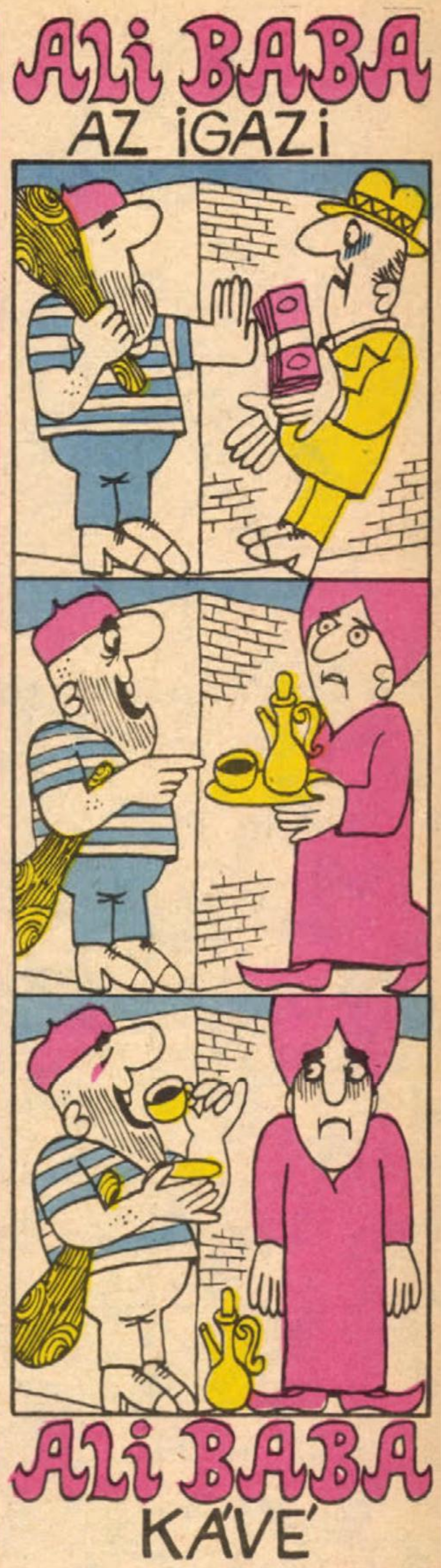

ÉVA
PAPÍRPELENKÁVAL

JOBBAN MEGY

GYÁRTJA:
A PAPÍRIPARI
VÁLLALAT

FORGALOMBA
HOZZA: A

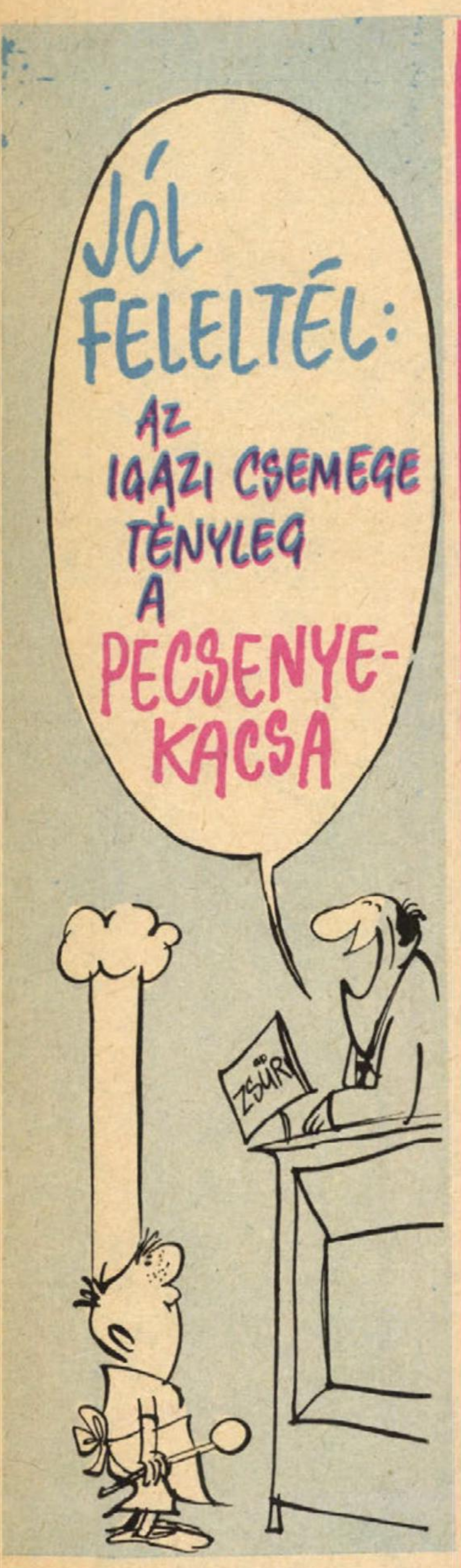
JÓL FELELTÉL: AZ IGAZI CSEMEGE TÉNYLEG A PECSENYE-KACSA
ZSŰRI

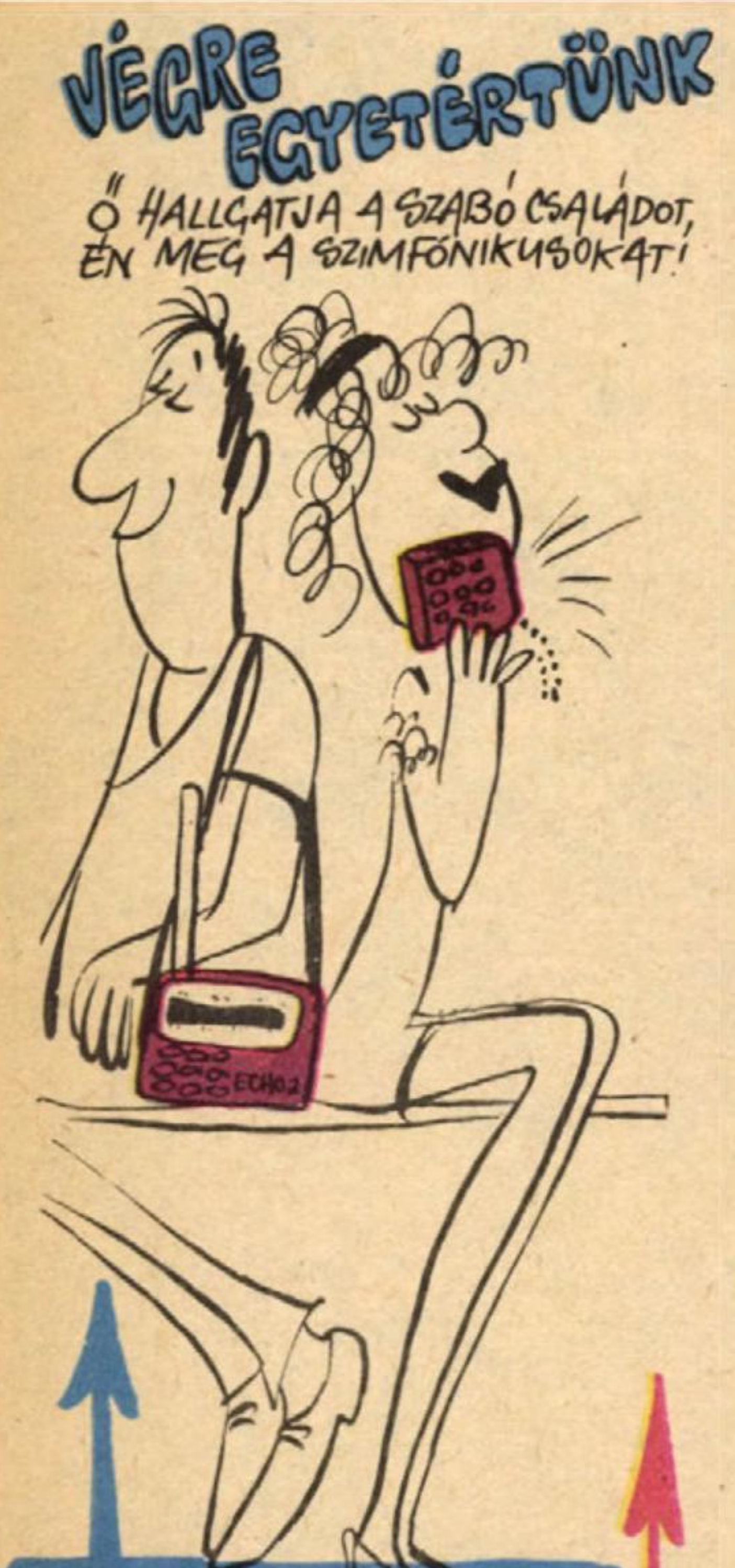
VÉGRE EGYETÉRTÜNK
Ő HALLGATJA A SZABÓ CSALÁDOT, ÉN MEG A SZIMFÓNIKUSOKAT!
ECHO 2

ECHO ZSEBRÁDIÓ

Rövid- és középhullámú vételre, teleszkóp antennával, vállra akasztható bőrtokkal 580 forint.

KOZMOSZ

„retikülrádió”

Reklámára: 250 forint.

VIDÉKRE CSOMAGKÜLDŐ SZOLGÁLAT
BUDAPEST V. KOSSUTH L. U. 2.

KERAVILL

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

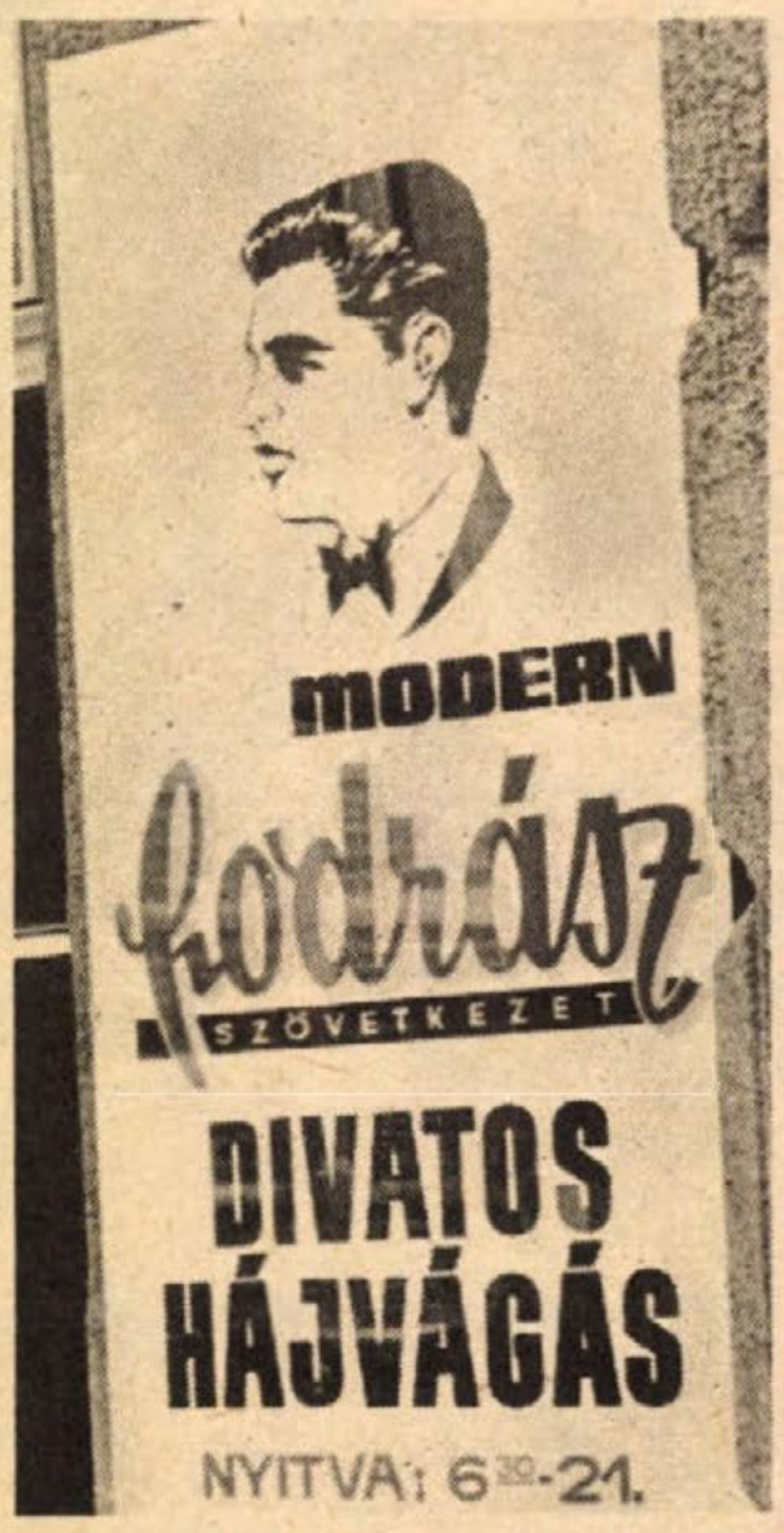
MODERN
fodrász
SZÖVETKEZET
DIVATOS HÁJVÁGÁS
NYITVA: 6³⁰-21.

Új szolgáltatás hájas férfiaknak?

(Beküldte: Dénes Csilla, Budapest)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

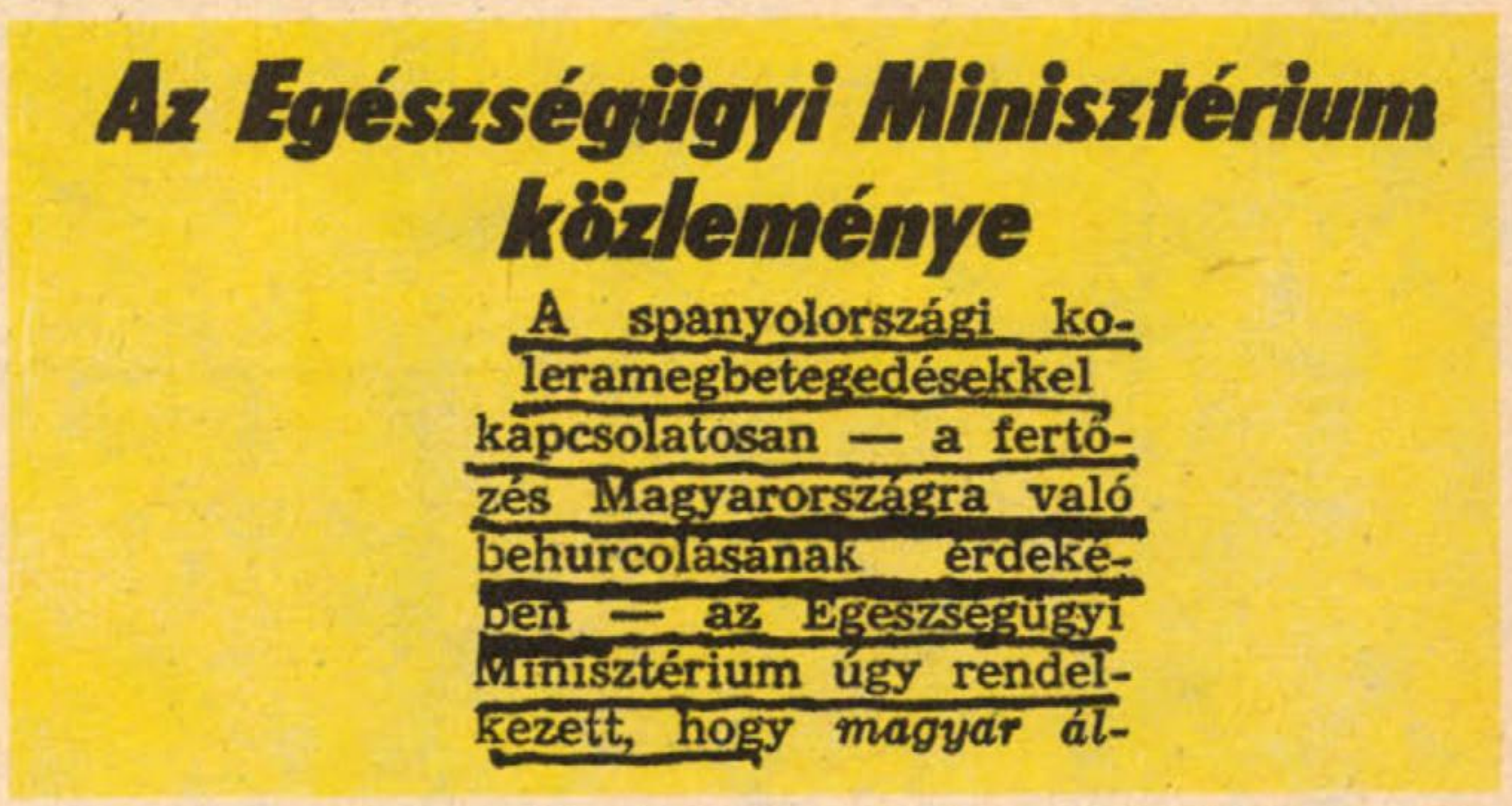

Az Egészségügyi Minisztérium közleménye

A spanyolországi koleramegbetegedésekkel kapcsolatosan — a fertőzés Magyarországra való behurcolásának érdekében — az Egészségügyi Minisztérium úgy rendelkezett, hogy *magyar ál-*

Nem a behurcolás érdekében kellene intézkedni, hanem inkább ellene!

(A Népszavából ollózta: Kmetty Gyula, Miskolc)

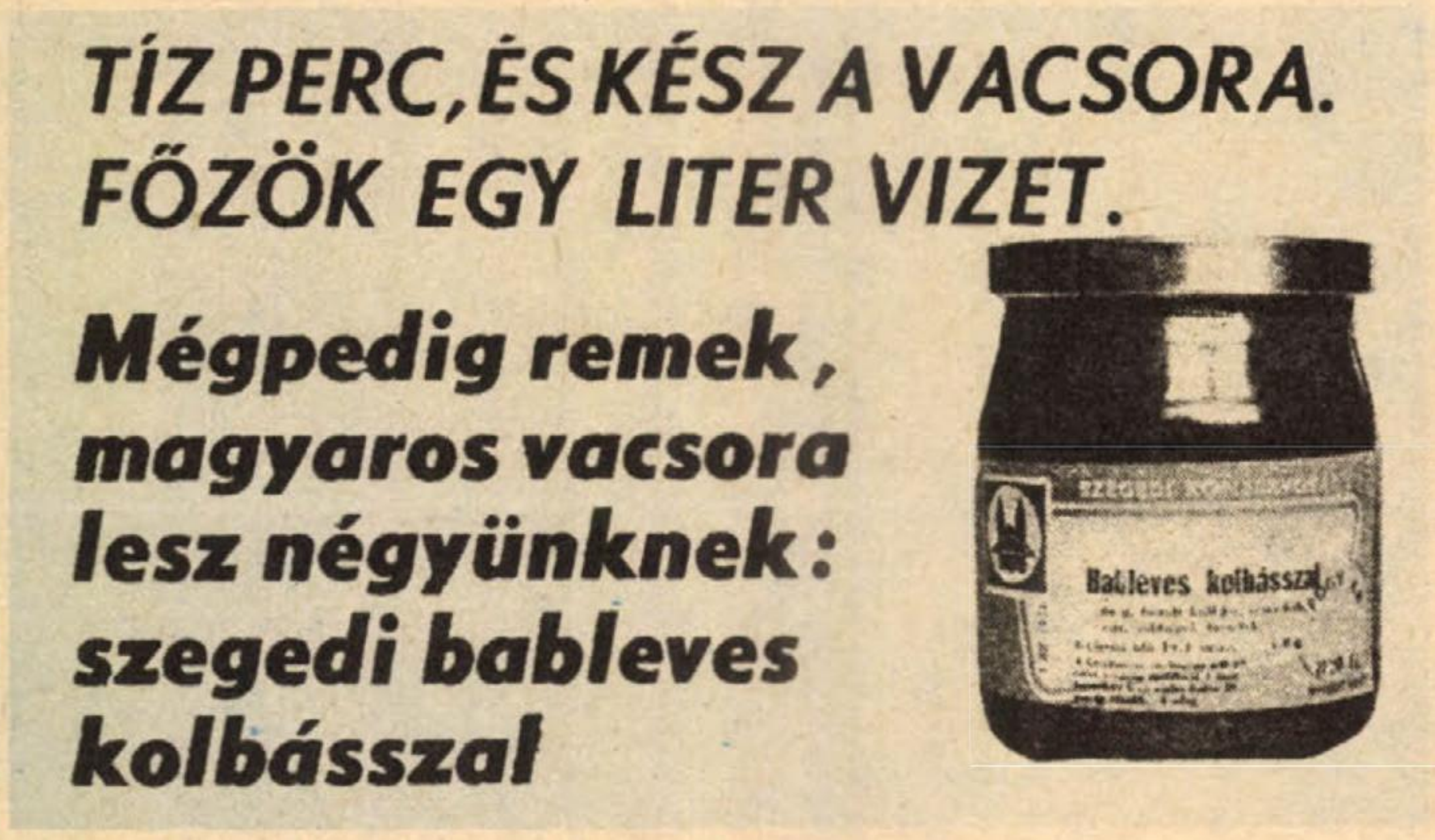

TÍZ PERC, ÉS KÉSZ A VACSORA. FŐZÖK EGY LITER VIZET.

Mégpedig remek, magyaros vacsora lesz négyünknek: szegedi bableves kolbásszal

Bableves kolbásszal

Nem tudom, az én férjem mit szólna, ha egy liter vizet főznék vacsorára . . .

(Beküldte: Bosznyai Józsefné, Cegléd)

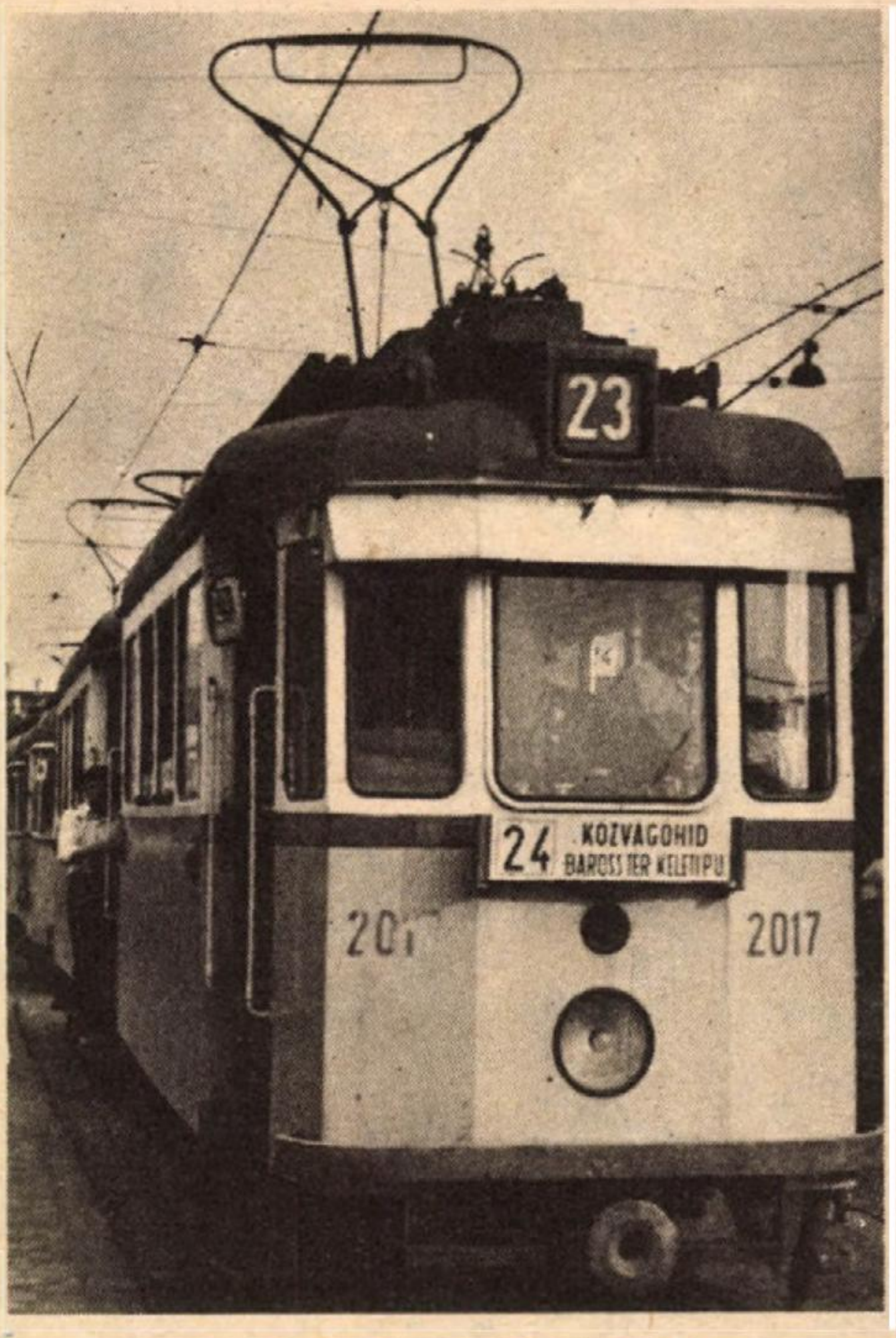
23
24 KÖZVÁGÓHÍD BAROSS TÉR KELETI PU
2017

Melyik táblának higgyünk?

(Fotó: Beszeda György, Budapest)

SZÉKELY DEZSŐ:

VERSIKÉK

A NÉPVÁNDORLÁSRÓL

Ki mint vet, úgy arat.
Ha aratásig még falun marad!

A FŰZFAPOÉTÁRÓL

Verse sötét, zagyva beszéd,
elveszi az ember eszét.
Csak a tanulság világos:
nem mind Arany, aki János!

A HALANDÓKRÓL

Halandó, becsüld meg mindenkor az ágyad,
addig nyújtózkodjál, míg van kezed, lábad.

VÍZPARTI KÉRDÉS

Dundi bikinis lány mélázva eszeget
az alkonyi parton egy nyápic keszeget.
– Miért búsul, kislány? Mi a baja-gondja?
Megérteném, ha a keszeg szomorkodna.

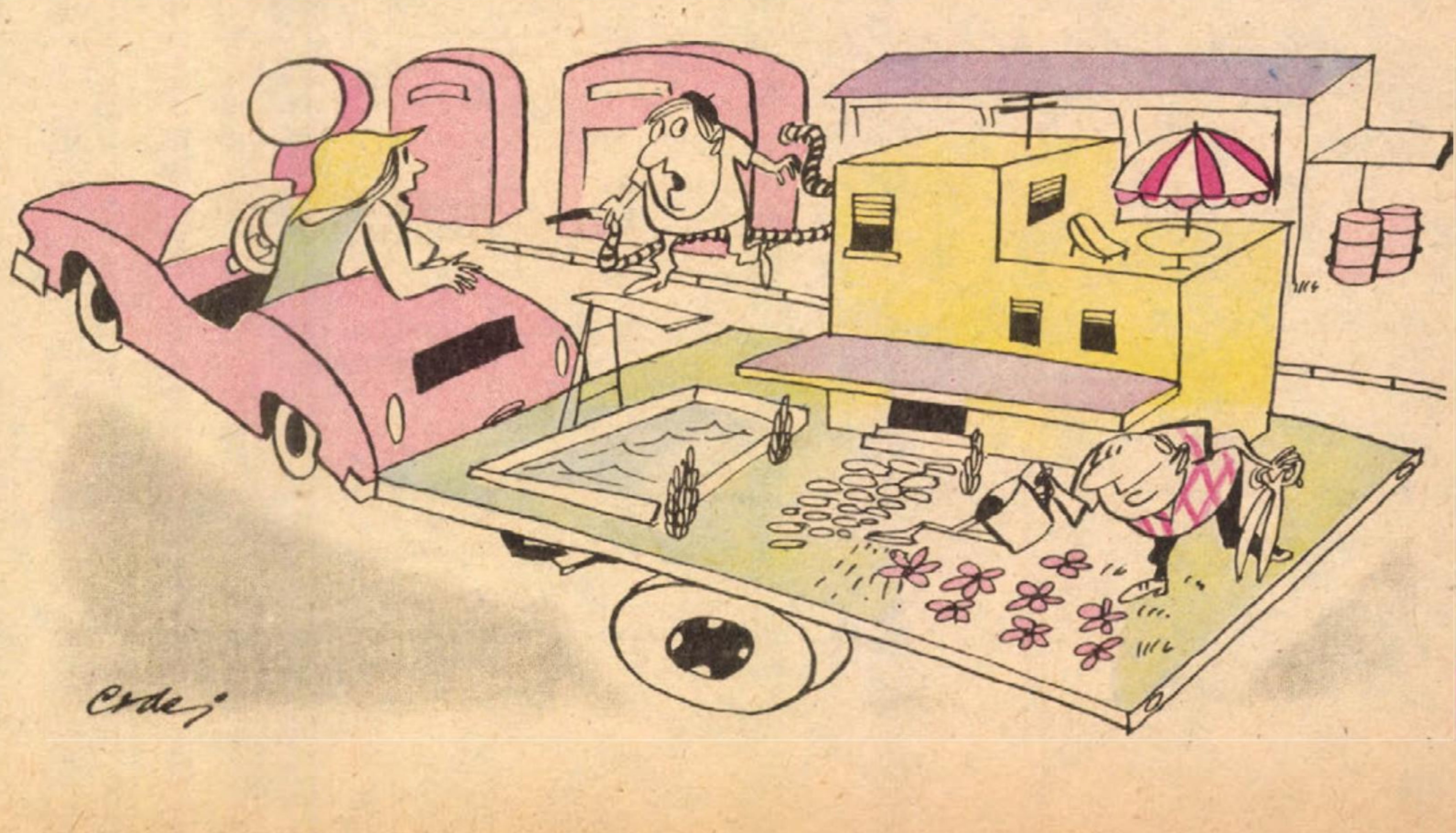

REMEK MEGOLDÁS

– Tudja, szeretek utazni. A férjem viszont otthonülő.

MINŐSÉGI MUNKA

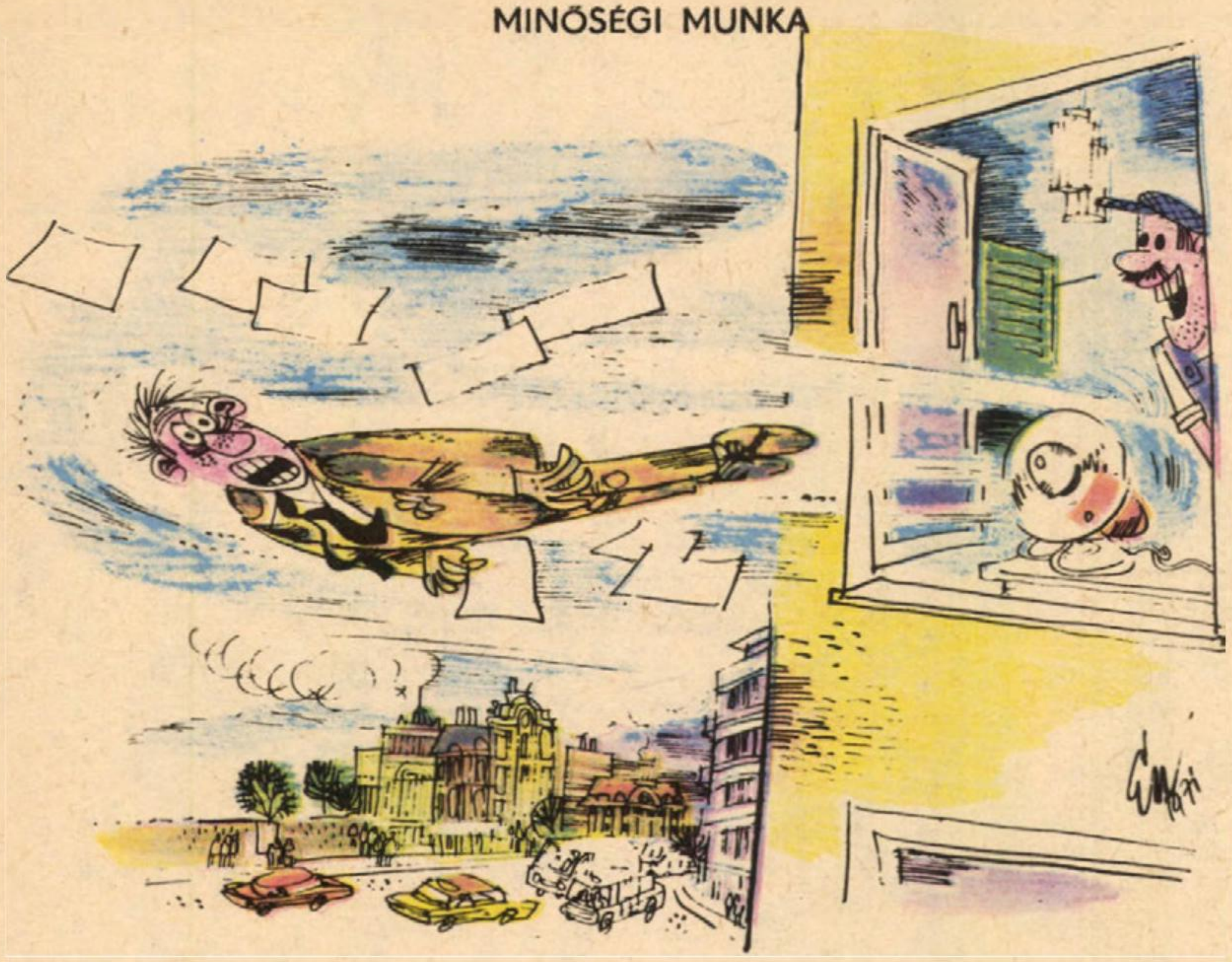

– Remélem, most már elégedett a ventillátor működésével?...

DÉLIBÁB

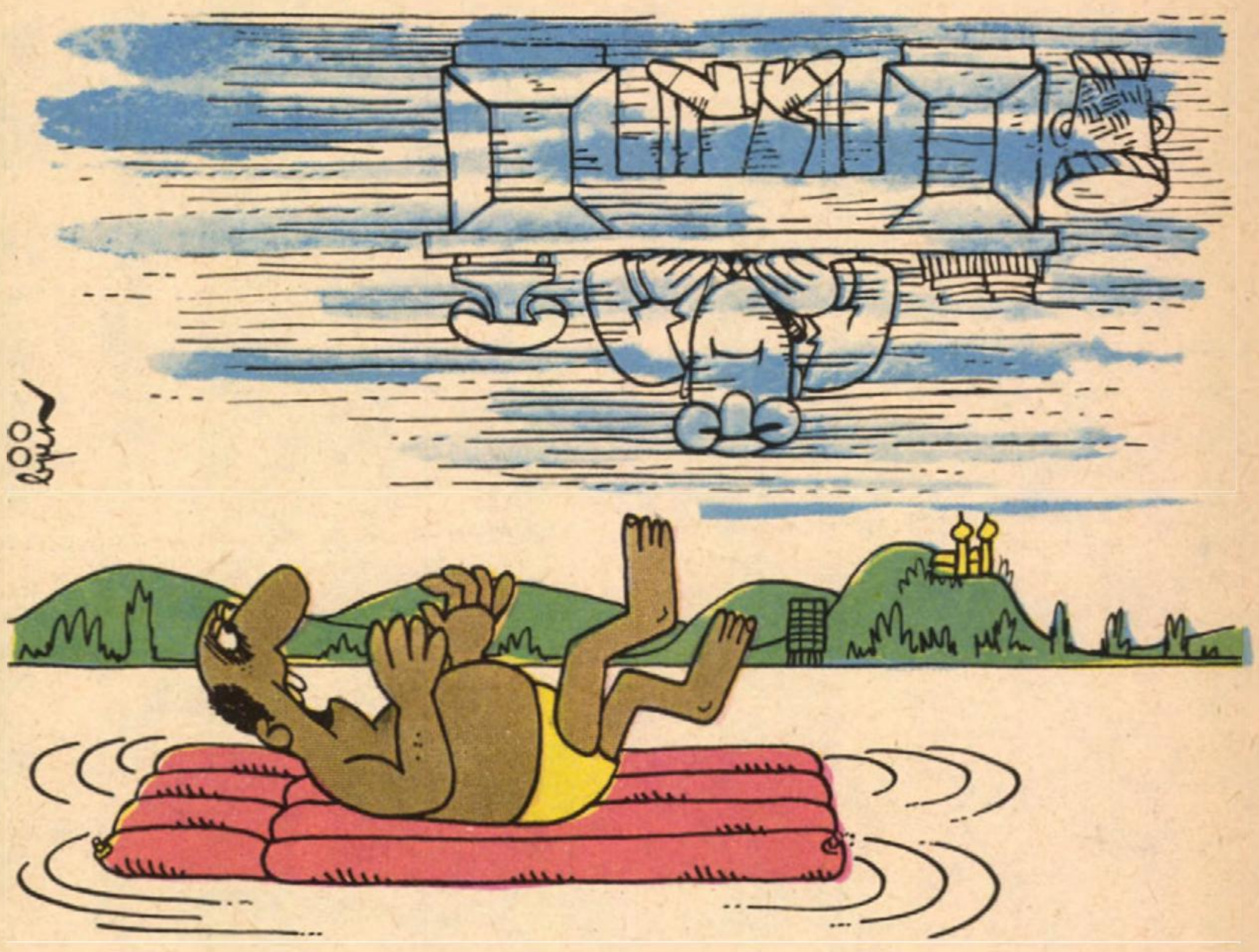

– Szent isten, valaki ül az íróasztalomnál!...

ZONGORAÓRA

Hosszú és tapasztalatokban gazdag életem során csak rövid ideig foglalkoztam tanítással, de annak is csak egyetlen emlékét viselem: ha valaki szóba hozza a kakaólikőrt, nekem rándul egyet a szemöldököm.

Már ifjú koromban megtanultam zongorázni és különös előnyben részesítettem a táncmuzsikát. Amikor úgy éreztem, kellően kiismertem magam a billentyűk rejtelmeiben, elhatároztam, hogy tudásomat közkinccsé teszem. Miután a divatos szórakozóhelyek eleinte vonakodtak páratlan művészetem bemutatásától, jónak láttam, hogy egy ideig mint zongoratanár kápráztassam el jövendő tanítványaimat és némi pénzmaghoz is jussak.

Miután vonakodtam, hogy öles hirdetéseket tétessek közzé a lapokban, tanítványaimat ismerőseim köréből kellett toboroznom. Kapóra jött, hogy az egyik házban, ahol a nagynénémék laktak, egyszerre négy ifjú is kedvet érzett ahhoz, hogy az általuk unalmasnak bélyegzett ujjgyakorlatok, szonáták helyett, pattogó táncmuzsikát játsszanak. Mind a négy fiú azt hitte, hogy rövidesen a társaság kedvence lesz. Némi vonakodás után odaülnek majd a zongora mellé és a jelenlevőket elbűvölik a divatos slágerek ügyes és avatott kezű tolmácsolásával. Engem szemeltek ki tehát ennek a gigászi feladatnak a megvalósítására.

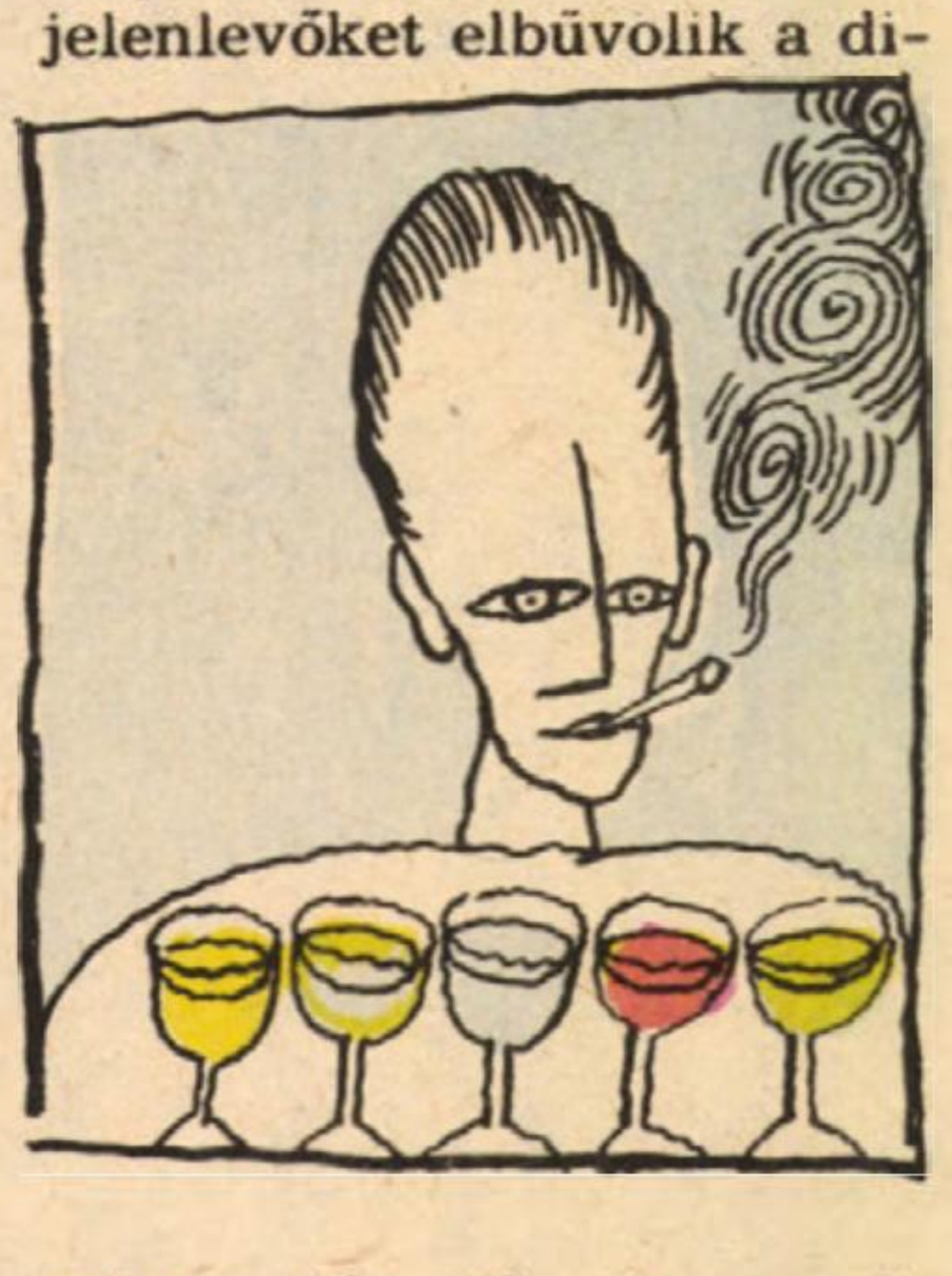

Anyagilag hamar megegyeztünk, hiszen számomra rendkívül előnyösnek tűnt, hogy ugyanabban a házban négy órát is adhatok egymás után; nem kell a városban közlekednem, lifteznem; ha szakad is az eső, én szerény mosollyal az ajkamon, a fedett folyosó védelmében mehettem a következő órám színhelyére.

A bonyodalmat két dolog jelentette. Az egyik szóra sem volt érdemes: valamennyi tanítványom veszekedetten tehetségtelen, botfülű volt, olyan ritmusérzékkel, amely a földigiliszták sajátja. Ezen hamar túltettem magam. A másik probléma azonban súlyosabbnak bizonyult. Délután három és hét között zajlott le — egy héten kétszer — a tanítás négy órája, és ezalatt bizony keményen megéheztem. Sajnos mindenütt likőrrel kínáltak. Az első helyen kakólikőrrel, a második helyen tojáslikőrrel, a harmadik helyen kávélikőrrel, a negyedik családnál császárkörtével. Éhgyomorra inni — tanítás közben — még az álmoskönyvek szerint is baljós jel. Mire én a császárkörtékhez értem, már támolyogtam a belém diktált italoktól és az éhségtől. Ezen a helyen kizárólag vad rumbákat és villámgyors foxokat tanítottam. és azt hitték rólam, hogy dadogok, pedig csak az ital beszélt belőlem.

Ha nem szerződöm le egy ötórai teára és táncot nyújtó szórakozóhelyre, menthetetlenül az alkohol karjaiba kerülök. Így lemondtam a tanításról, és azóta példás állampolgári életet élek.

A múltkoriban találkoztam az egyik tanítványommal. Kivándorolt Kanadába és híres zongoraművész lett belőle. A találkozásunk örömére beültünk egy presszóba és egykori tanítványom lelkendezve mondta:

— Másfél évtized után is emlékszem a kedvencedre!

Odaintett a pincérnek:

— Két kakaólikőrt kérek!

Tardos Péter

BÜSZKESÉG

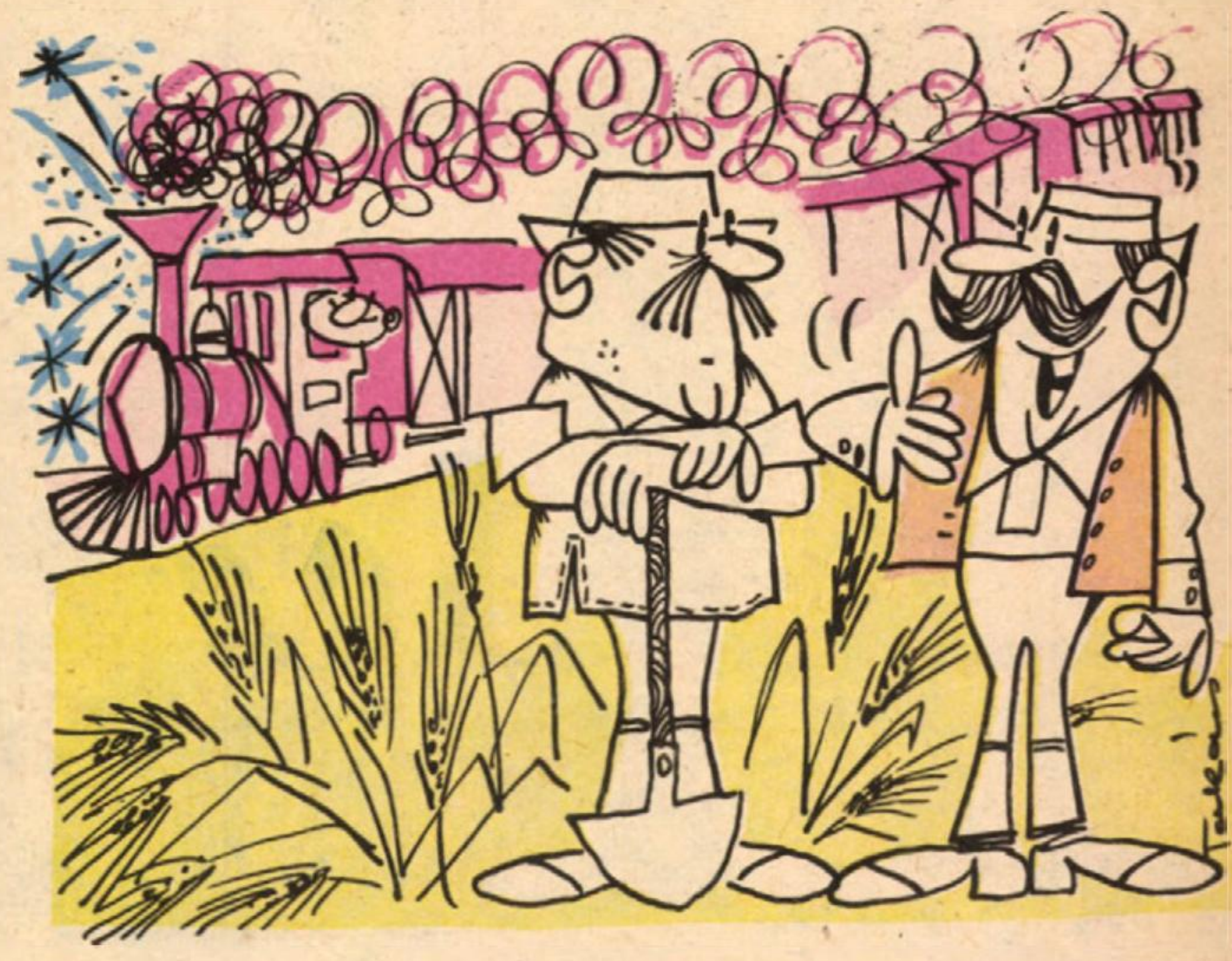

– A mi téeszünk búzája már harmadszor gyulladt meg, és még mindig van belőle!

A CSÚCSON

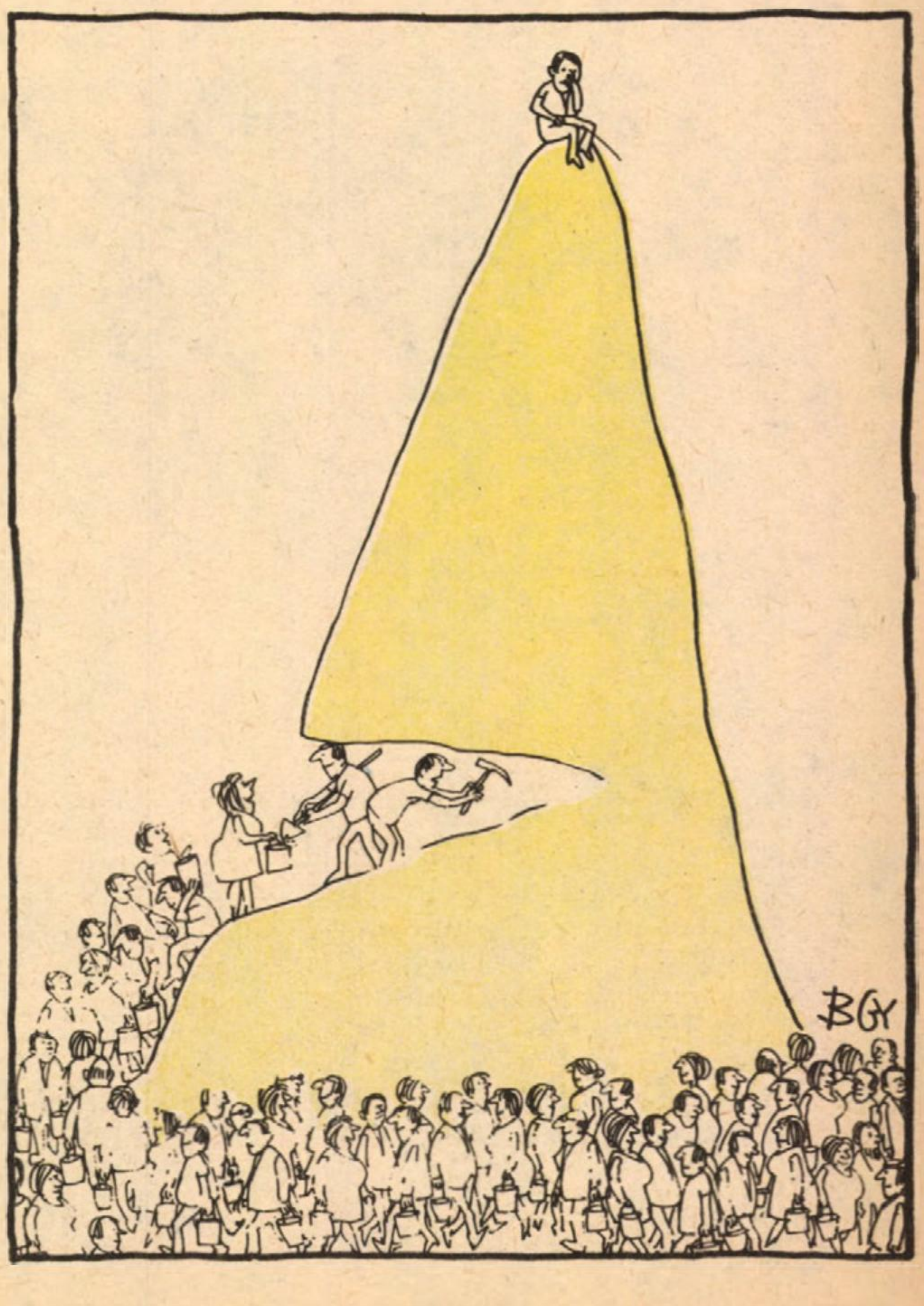

HOBBY

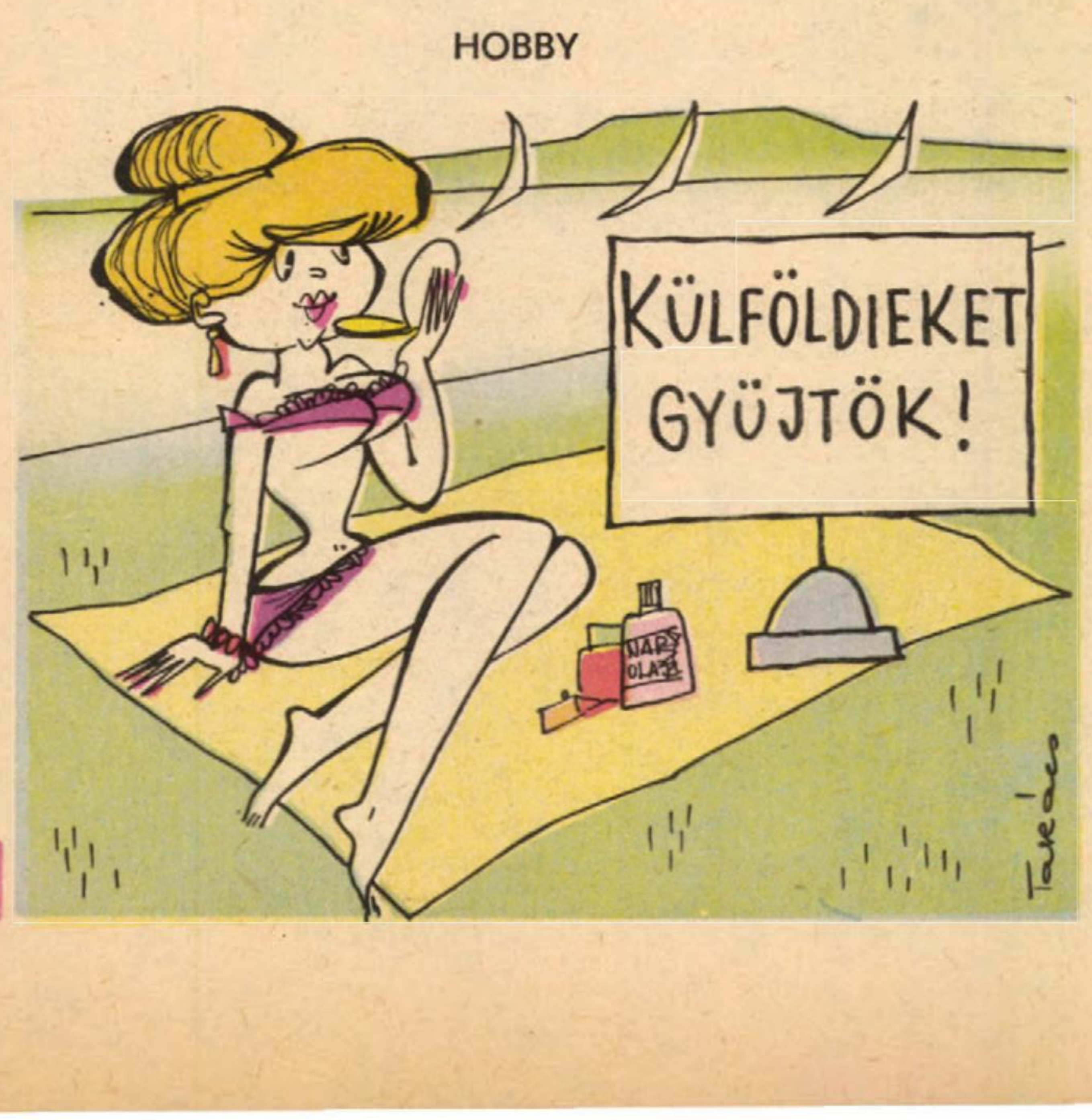

MAI ARANYÁSÓK

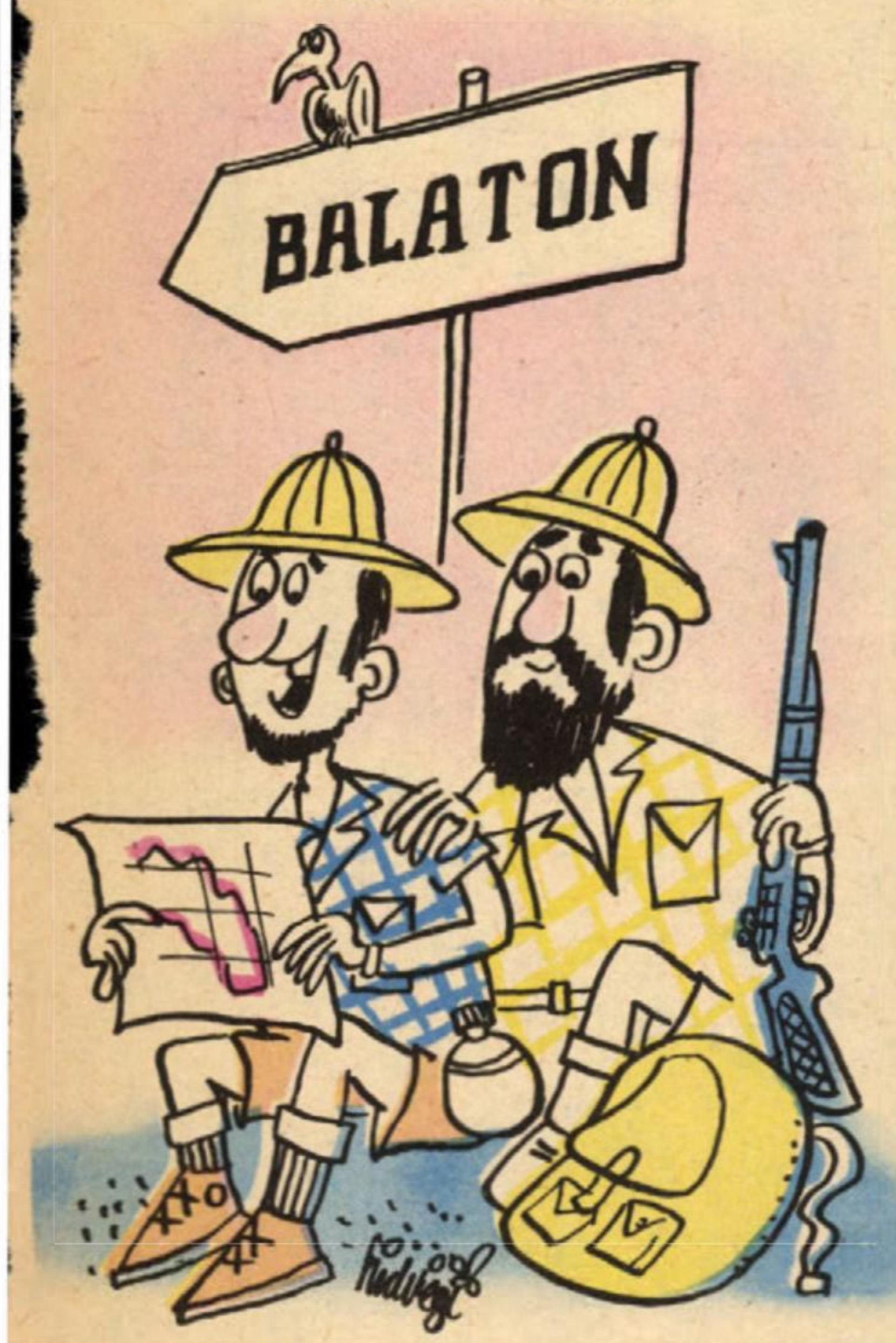
BALATON
hudigé

– A térkép szerint itt aranybányának kell lennie . . .

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

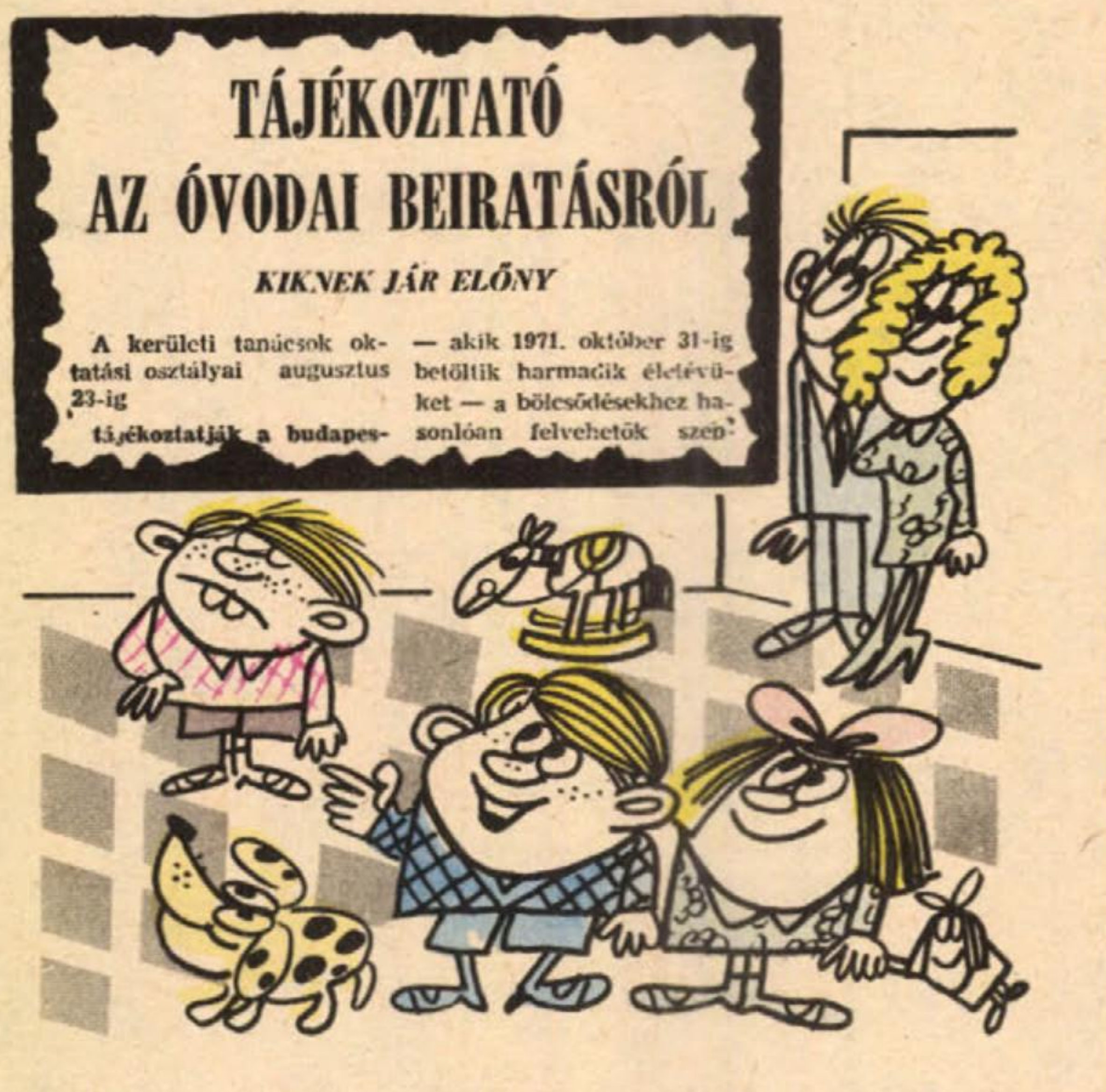
TÁJÉKOZTATÓ
AZ ÓVODAI BEIRATÁSRÓL
KIKNEK JÁR ELŐNY
A kerületi tanácsok oktatási osztályai augusztus 23-ig
tájékoztatják a budapes-
— akik 1971. október 31-ig betöltik harmadik életévüket — a bölcsődésekhez hasonlóan felvehetők szep-

– Ő a család büszkesége, felvették az óvodába!

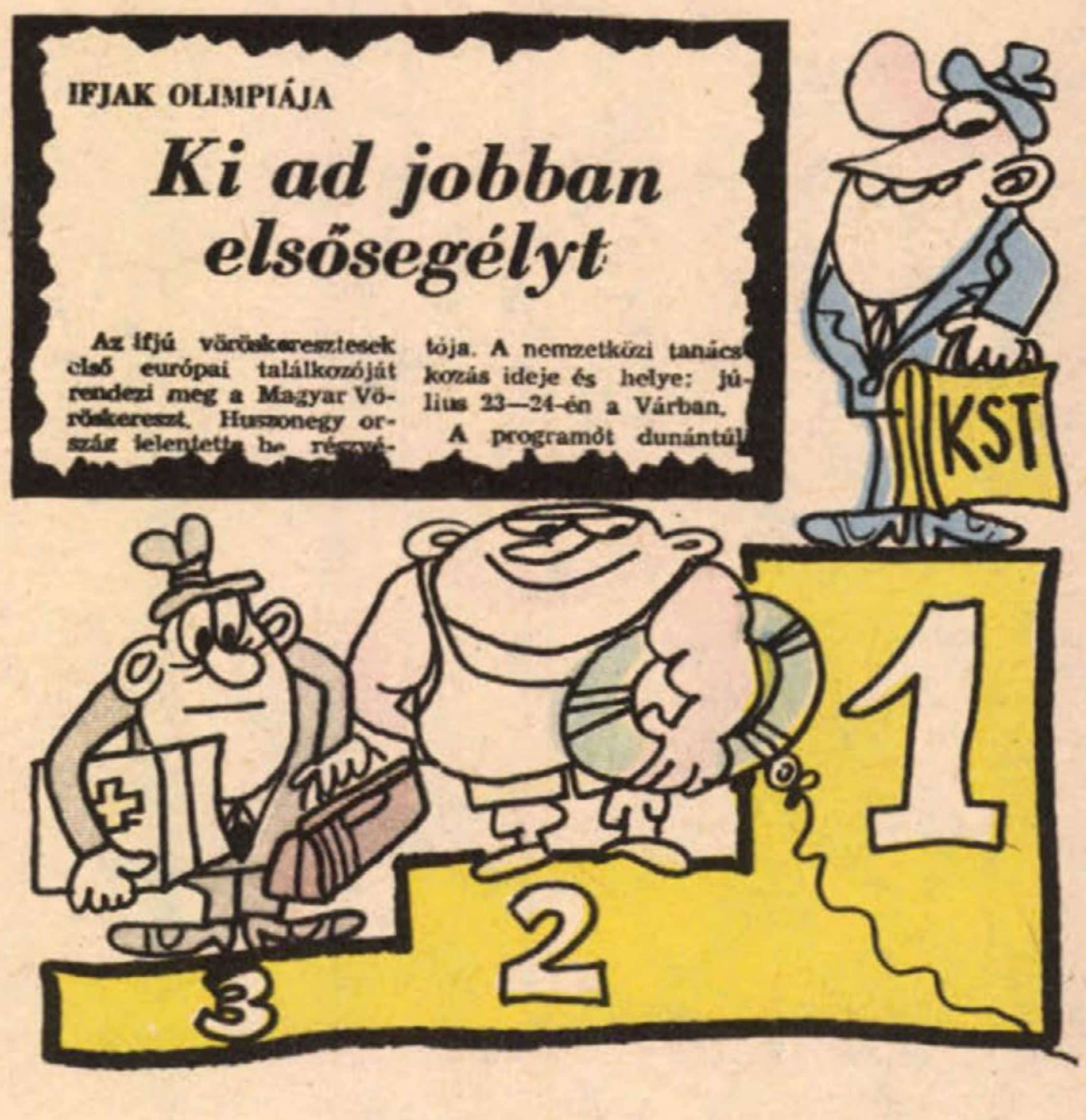
IFJAK OLIMPIÁJA
Ki ad jobban elsősegélyt
Az ifjú vöröskeresztesek első európai találkozóját rendezi meg a Magyar Vöröskereszt. Huszonegy ország jelentette be részvé-
tója. A nemzetközi tanácskozás ideje és helye: július 23—24-én a Várban.
A programot dunántúl
KST
1
2
3

– Az első helyezett.

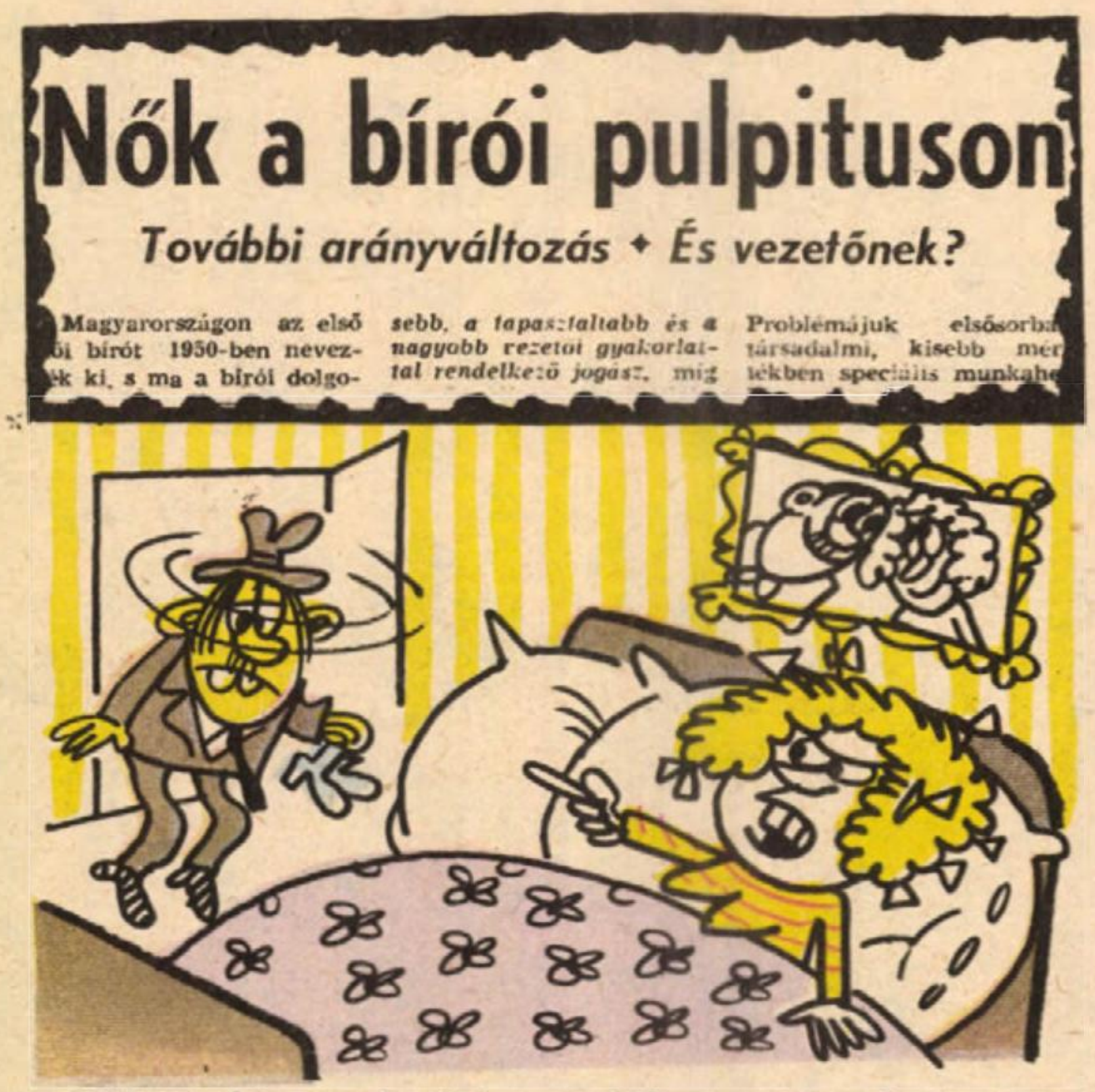
Nők a bírói pulpituson
További arányváltozás ✦ És vezetőnek?
Magyarországon az első női bírót 1950-ben nevezték ki, s ma a bírói dolgo-
sebb, a tapasztaltabb és a nagyobb vezetői gyakorlattal rendelkező jogász, míg
Problémájuk elsősorban társadalmi, kisebb mértékben speciális munkahe

– Tiltott kimaradásért egy hónap szigorított mosogatás!

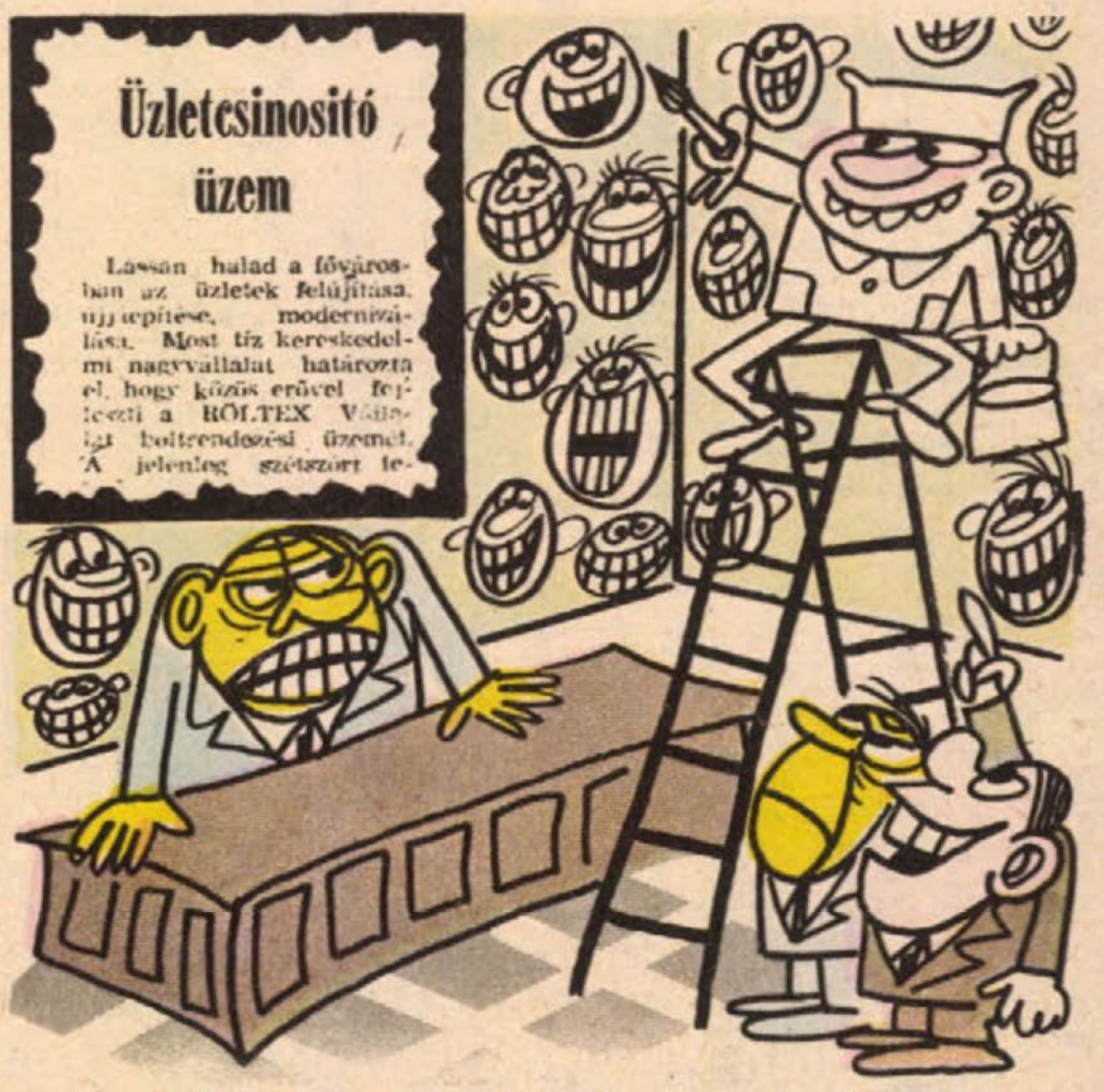
Üzletcsinosító üzem
Lassan halad a fővárosban az üzletek felújítása, újjáépítése, modernizálása. Most tíz kereskedelmi nagyvállalat határozta el, hogy közös erővel fejleszti a BÖLTEX Vállalat boltrendezési üzemét. A jelenleg szétszórt le-

– Ez a falminta ellensúlyozza az eladók komorságát . . .

RÉBUSZ

187. rejtvényünk megfejtése:

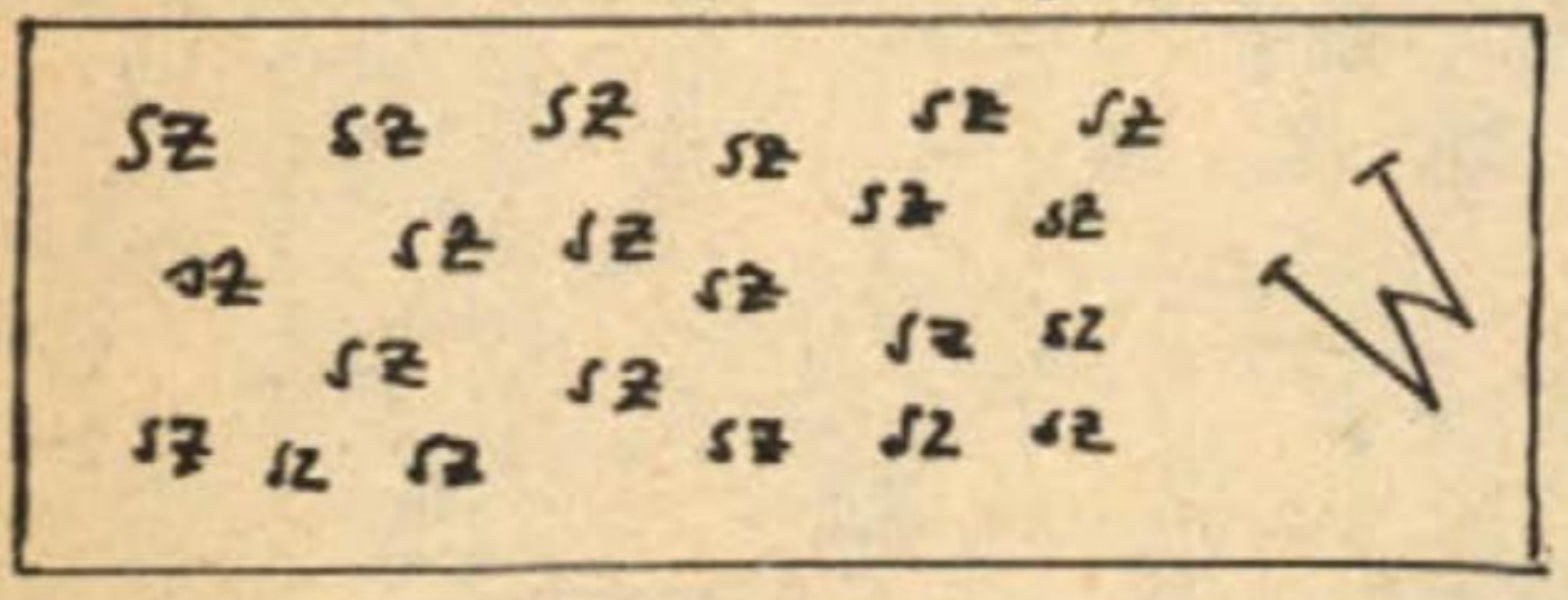

Seregszemle

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Bérczi Gyuláné, Szeged, Bercsényi u. 6/a.

Nemoda Sarolta, Jászárokszállás, Deák u. 54.

László Ferenc, Sárvár, Árpád u. 5.

189. REJTVÉNYÜNK

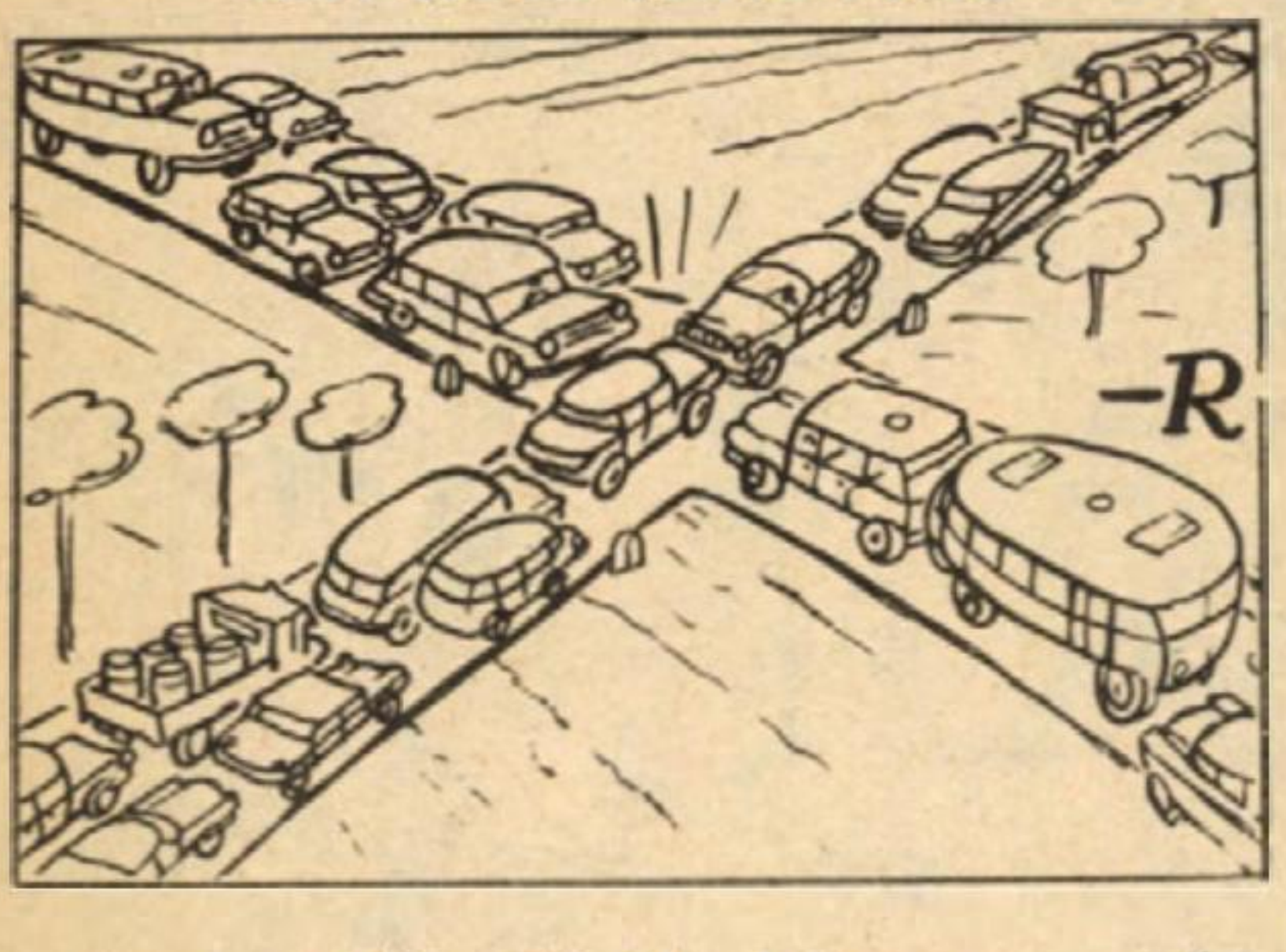

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb augusztus 16-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.3218/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre
INDEX: 25.504
A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

NEHÉZ NYÁR

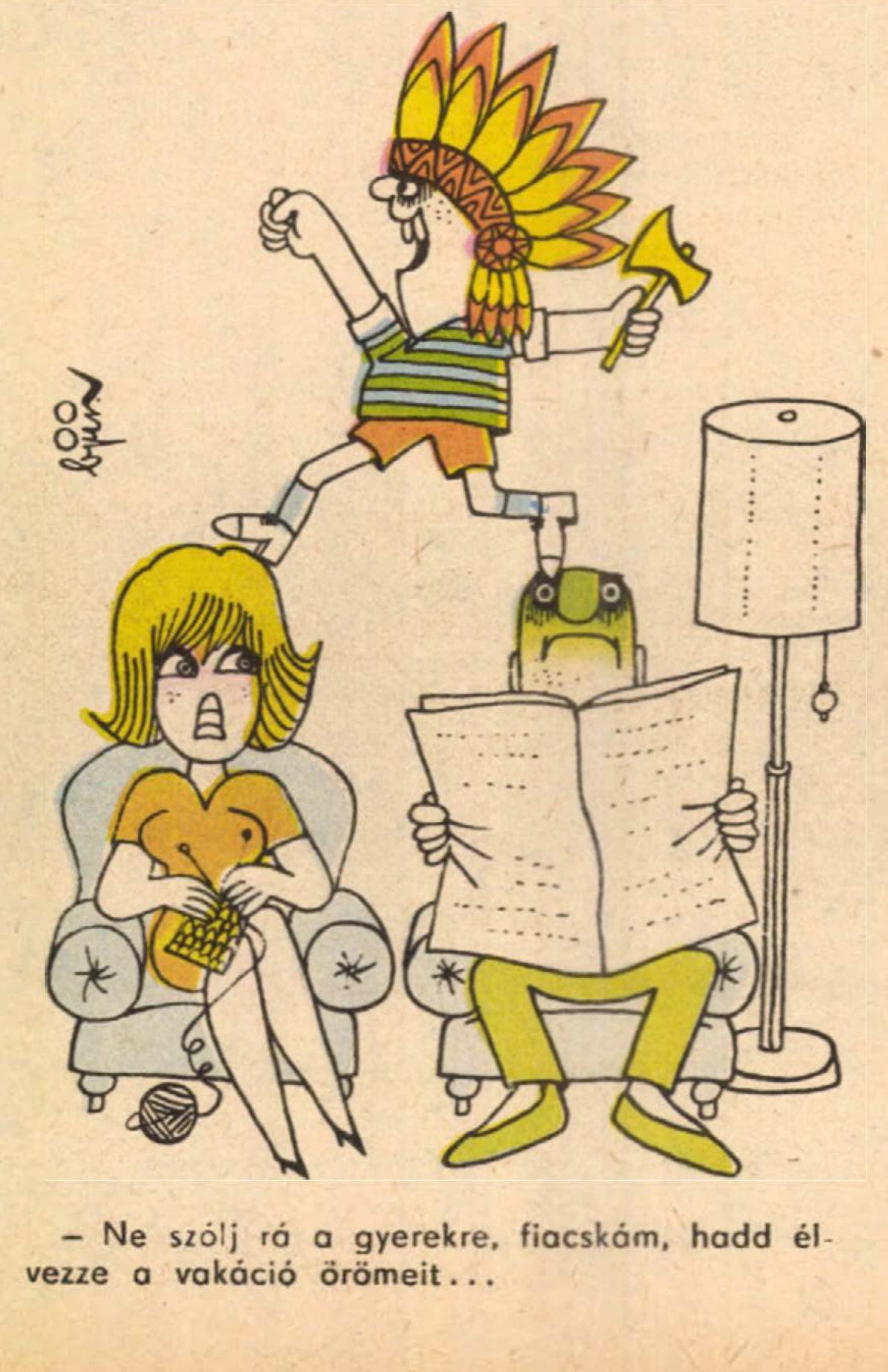

– Ne szólj rá a gyerekre, fiacskám, hadd élvezze a vakáció örömeit . . .

NYÁRI ÖRÖM A PARKBAN

A mi kultúránk halhatatlan
és ezért feltartóztathatatlan.
Példa: ha parkba visz a lábad,
szemed örömtől könnybe lábad.
Dúslombú fák, bokrok, virágok
között láthatsz egy más világot:
játszótér, hinták, mászólétrák,
a gyerekeknek pompás tréfák.
és ha felnőttnek volna kedve
magasabbrendű élvezetre,
itt rögtön maga előtt láthat
kőből készült sakkasztalkákat!
Ezek oly népszerűek lettek,
külön sakk-körök keletkeztek,
s ha arra mennél, őket látván,
bólintasz: ej, de szép e látvány,
sőt azt is elmondhatod rá még:
lám, valódi, szellemi játék!
Ám ez csak volt! Ma egész mások,
mert megjelentek a kártyások
és mint a lángot éji lepkék,
az asztalokat úgy ellepték,
és minthogy ők az erősebbek,
nem is hiába vetélkedtek.
S a sakkozók? Ott ülnek ketten,
egy kis pad fölött meggörnyedten.
Nos, én is lemegyek a térre.
– Hogy állnak? – kérdem. Körülnézve
kesergőn mondják: – Hát itt tartunk,
a tökfilkótól mattot kaptunk!

Lovászy Márton

PÁRIZS ÍTÉLETE

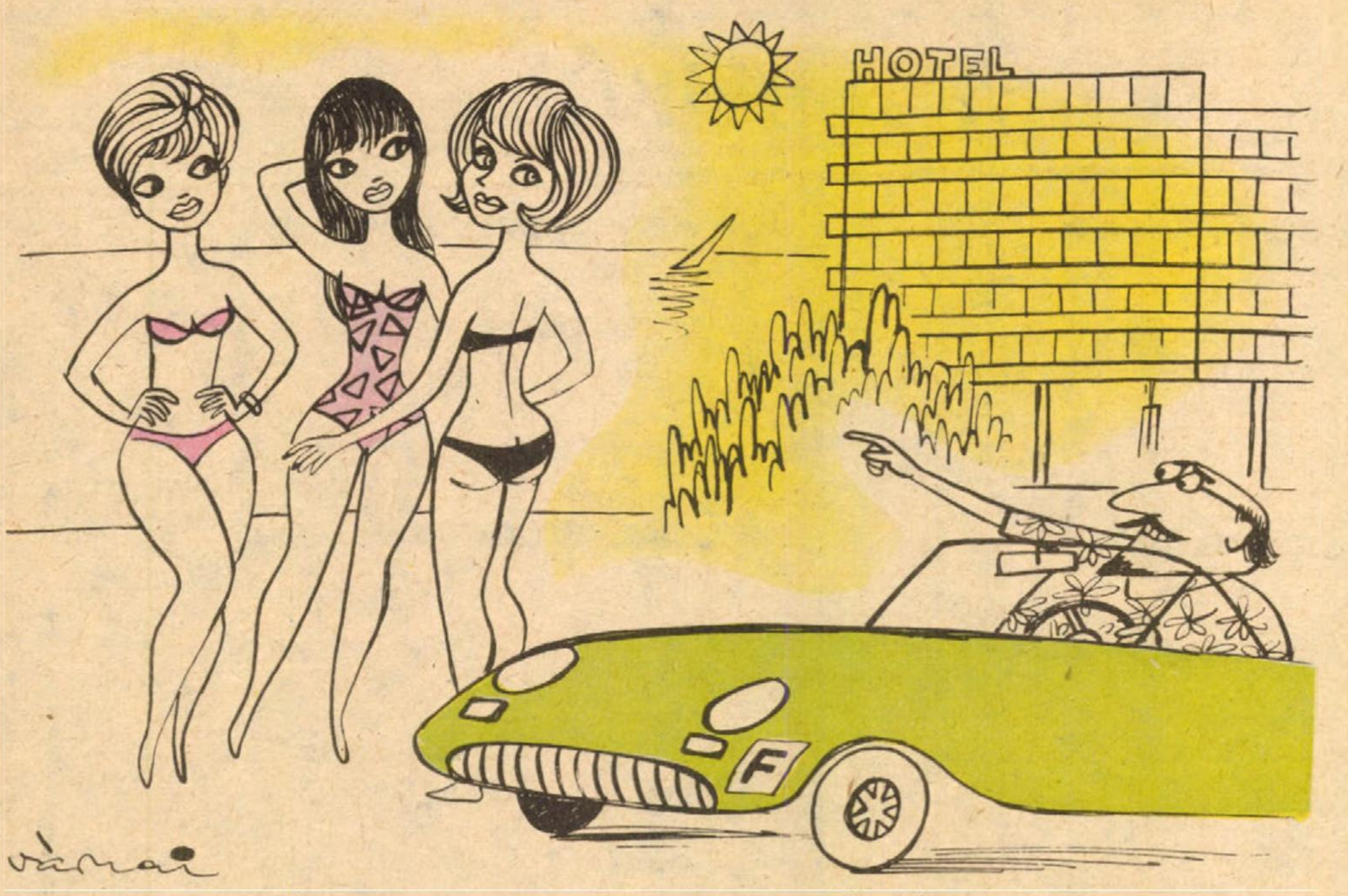

A SZOLGÁLTATÓ IPAR JÖVŐJE

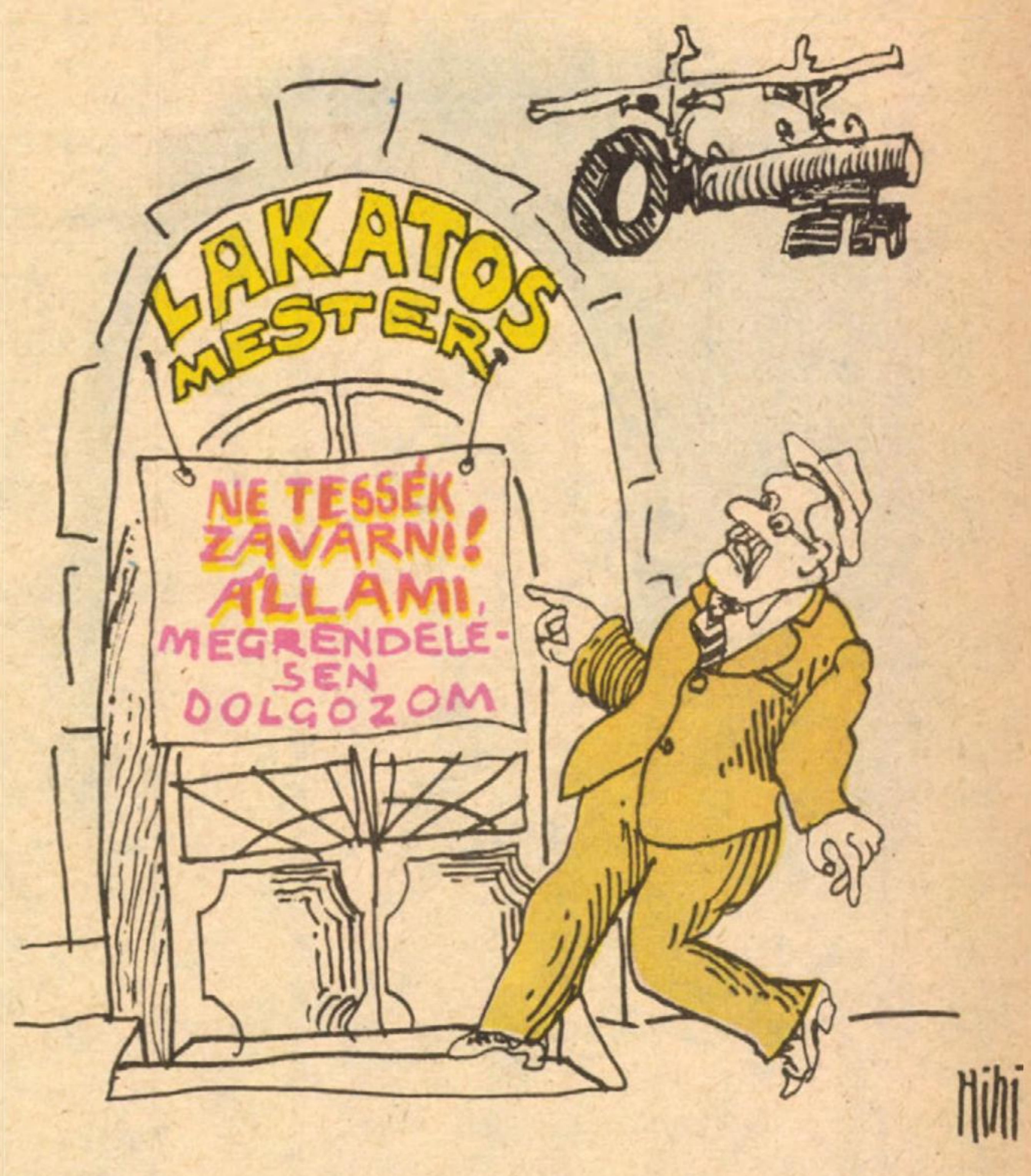
LAKATOS MESTER
NE TESSÉK ZAVARNI! ÁLLAMI, MEGRENDELÉSEN DOLGOZOM
Hihi

a világ anekdota kincséből

Lodovico **ARIOSTO**, az olasz reneszánsz egyik legnagyobb költője, sok nyomorúság és hányattatás után, ötvenedik életéve körül, abba a helyzetbe jutott, hogy uradalmi intézőként megtakarított jövedelméből végre házat építtethetett magának és — hogy papi javadalmazásától el ne essék: titokban — feleségül vehette régi, hű kedvesét.

Valaki megkérdezte tőle, hogy miért elégedett meg ennyire szerény és egyszerű otthonnal, ő, aki nagy, fantasztikus, regényes hőskölteményében: *Az őrjöngő Roland*ban a pompás palotákat, a méltóságos oszlopsorokat, a hatalmas-tágas épületcsodákat olyan remek, megragadó hitelességgel írta le...?!

— *Mert sokkal, de sokkal könnyebb* — felelte Ariosto — *szavakat összehordani, mint építőköveket...*

*

Antonio **ADAMI**, a híres nápolyi mulatóhely, az *Eldorado* igazgatója, fő helyet biztosított intézményének műsorában a vonzó, szenvedélyes nápolyi daloknak. Tette ezt nem annyira művészi meggyőződésből vagy lokálpatriotizmusból, mint inkább üzleti érdekből, mert az utolérhetetlen nápolyi dal messze földről az Eldoradóba vonzotta a látogatókat.

Az új műsor próbáján Adami szokása szerint gondosan ellenőrizte az előadás minden mozzanatát. Egy szám befejezése után odament Maestro *Tagliaferri*hez, sok-sok szép és népszerűvé vált nápolyi dal szerzőjéhez, az Eldorado zenekarának dirigenséhez, s a fülébe súgta:

— *Maestro, megfigyeltem, hogy a klarinétos a legutóbbi dal előadása alatt jó darabig nem fújt, hanem csak ült és bámulta a többit.*

— *Természetesen* — felelte Tagliaferri. — *A klarinétosnak ugyanis ebben a dalban négy taktus szünete van...*

— *Semmi szünet, Maestro* — mordult fel az igazgató. — *Szünet nincs, én fizetek, ő pedig fújjon!*

*

Gaetano Apollino Baltazare **VESTRIS**, a XVIII. század firenzei származású, híres francia balett-táncosa és komponistája, a Vestris-táncdinasztia őse, pompás megjelenésével, ragyogó technikájával, mozdulatainak eredetiségével és gráciájával olyan hatást gyakorolt a közönségre, hogy rajongói pályája delelőjén a „tánc istene” jelzővel tüntették ki.

Mme Allard balerinától született fia: Marie-Auguste *Vestris* szerencsésen örökölte az apa rendkívüli tehetségét, hírben, művészetben korán elérte apja rangját a párizsi Operában, sőt, mint a lábujjhegyen végzett forgás a pirouette feltalálója, technikában még felül is múlta a dinasztia-alapítót.

Egy tapintatlan bennfentes meg is említette egyszer az idősebb Vestris előtt:

— *Tudja-e, hogy fia maholnap túltesz önön...?!*

— *Már hogyne tudnám* — felelte szerényen és bölcsen a nagy balettfenomén —, *tudom és természetesnek tartom. Ugyanis nekem nem volt olyan kiváló mesterem, mint neki.*

Békés István
feldolgozása

JÓ PARTI

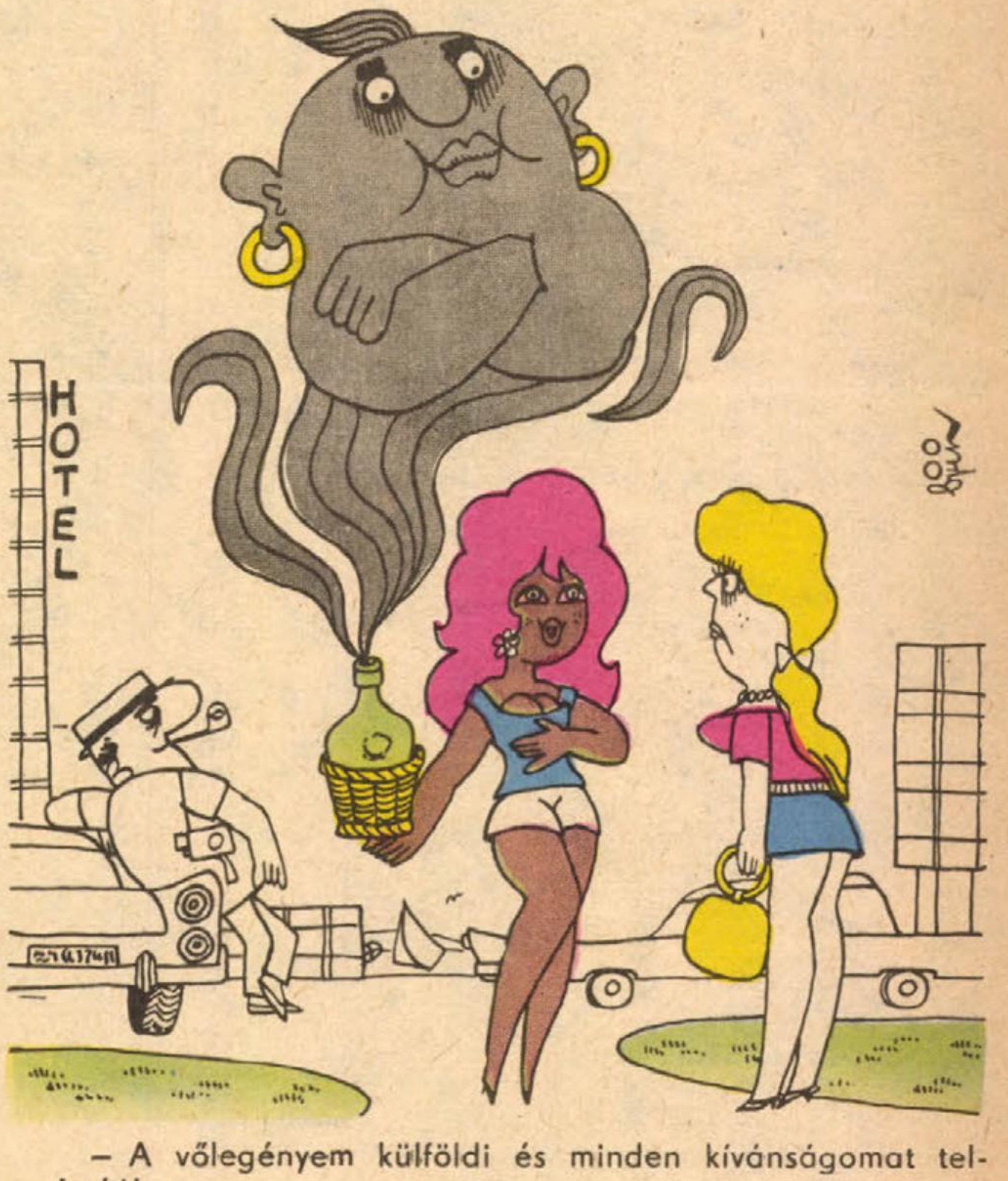

– A vőlegényem külföldi és minden kívánságomat teljesíti!

ELLENŐRZÉS

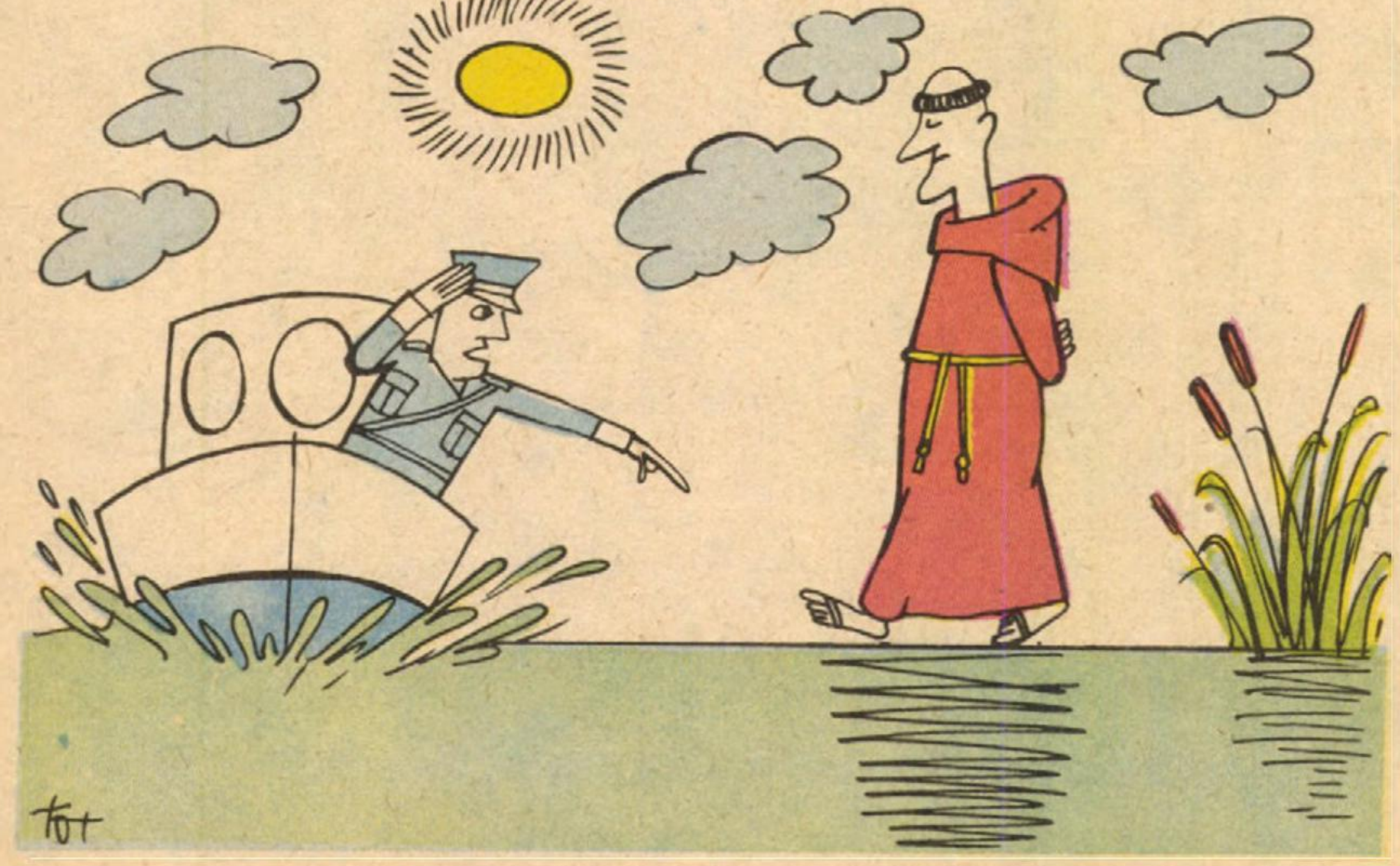

– Jó napot kívánok. Kérem a vízijártassági igazolványt.

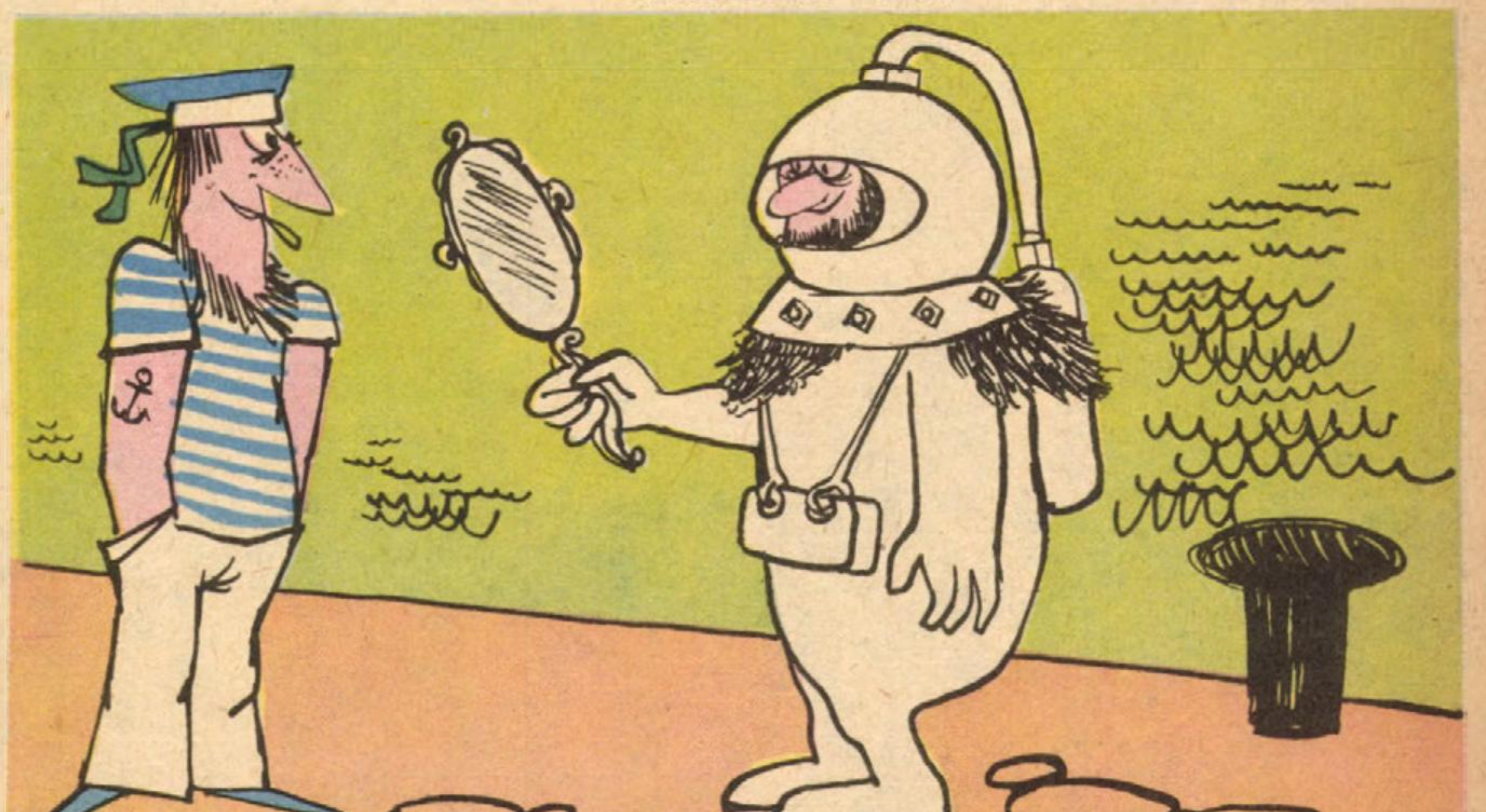FÉRFIDIVAT 1971.